MILDRED DAVIS

Un cuplu de pomină

Traducerea și adaptarea în limba română de

CARMEN BRÂNDUȘA BORZA.

ALCRIS

Capitolul 1

Ușile liftului se deschiseră și zâmbetul de pe fața lui Maggie se stinse. Păși automat, aruncând în jur priviri suspicioase, având un sentiment puternic de claustrofobie. Întregul etaj fusese reîmpărțit și singurul birou pe care-l putea vedea era cel al secretarei. Rhonda Farley îi ieși în întâmpinare și văzându-i expresia, izbucni în râs.

– Uimitor, nu-i așa?

– Chiar mă întrebam dacă nu cumva am greșit etajul. Cine a fost cu ideea să facă oroarea asta?

– Șșș, o avertiză Rhonda ducându-și conspirativ arătătorul la buze. Nici nu mai știi cine te poate auzi. Noul nostru șef, Ian Drake, s-a gândit să facă niște... mici schimbări. Dar lasă asta. Ce mai faci *tu,* Maggie? Cum te mai simți? Arăți destul de bine.

Maggie se așeză pe biroul secretarei, privind în gol. Se simțise foarte bine cu câteva minute în urmă. Acum era cam nesigură pe ea.

– Mă simt bine. Mai amețesc uneori, dar n-am motive serioase de îngrijorare. Dan n-ar fi vrut să mă lase să mă întorc la serviciu încă o săptămână, dar, dacă mă întrebi, cred că avea motive personale s-o facă.

Privi inelul de logodnă cu diamant de pe deget și oftă. Viitorul său soț era medic și, ca o deformație profesională, asta îl făcea să fie excesiv de grijuliu cu sănătatea ei. Nu privise cu ochi buni încăpățânarea ei și, după o lungă muncă de convingere, o lăsase în cele din urmă să se întoarcă la lucru. O lună de concediu medical o făcuse irascibilă, și Maggie sfârșise prin a deveni un pacient extrem de răsfățat.

– N-ai de ce să-l învinuiești, spuse Rhonda. Drăguț din partea lui că și-a luat concediu numai ca să aibă grijă de tine. În afară de asta, chiar trebuie să fii mai atentă cu sănătatea ta. Cu pneumonia nu e de glumit.

– Nu începe și tu! exclamă Maggie exasperată. Mama și Dan mi-au făcut capul calendar, mulțumesc frumos. Oricum, revenind la problemele reale, unde-mi găsesc și eu biroul în toată jungla asta?

– O să te obișnuiești cu noul decor, râse Rhonda. Toți am avut probleme la început. Uite-l pe Peter, tocmai a ieșit din lift. O să fie bucuros să te conducă la biroul tău. Apropo, șopti Rhonda, a fost promovat și e foarte mândru.

– Maggie, te-ai întors în sfârșit!

Peter Cameron se apropie de ea cu brațele desfăcute în semn de bun-venit. Era un bărbat înalt, zvelt, arătos, care se mișca cu grație. Părul și mustața lui blondă erau tunse

întotdeauna impecabil, și avea un zâmbet, cuceritor. Îmbrăcat într-un costum cu o croială perfectă, reprezenta bărbatul cu o carieră de succes. Deși poate că atenția lui pentru îmbrăcăminte era puțin exagerată. Maggie nu-l plăcea în mod special – i se părea că e prea alunecos și insistent.

Maggie coborî de pe biroul Rhondei încercând să se ferească de mâinile lui. Peter Cameron era prea insistent atât cu aluziile, cu atingerile, cât și cu privirile. Maggie purta o rochie bleu, subțire, cu floricele, iar talia subțire și-o accentuase cu o curea lată, albă. Știa că avea un corp frumos și silueta ei atrăgea atenția multor bărbați. Dar Peter întotdeauna exagerase.

– Da, m-am întors, spuse ea sec. Acum poate îmi arăți și mie unde mi-e biroul și-mi spui ultimele noutăți.

– Cu plăcere, răpunse el zâmbind triumfător. În primul rând trebuie să-ți spun noua mea titulatură. Directorul m-a numit șef de departament. Trebuie să am grijă să se respecte programul și angajamentele. Apropo, ți-am păstrat contractul cu Jamieson, special pentru tine. Acesta e biroul meu. Intră, te rog, până îți găsesc dosarul.

Maggie simți un junghi de invidie privind biroul modern cu fotolii din piele și dulapuri de sticlă încastrate în perete. Peter Cameron era un îngâmfat și ultimul de la care Maggie și-ar fi dorit să primească ordine era el. Se părea că dimineața aceea era plină de surprize neplăcute.

Peter se întoarse la ea cu un dosar gros. Maggie cunoștea cazul Jamieson. Era unul dintre cele mai profitabile din agenție și ea era obișnuită să lucreze cu

sume mari. De fapt, numele Maggie Tarrington era atât de cunoscut în branșă, încât ea și-ar fi putut deschide propria agenție de publicitate. Dar, deocamdată, apropiata nuntă cu Dan Barlow îi zădărnicea planurile.

– Șic, nu? întrebă Peter făcând un gest larg spre mobilierul biroului.

– Ergonomic, răspunse Maggie scurt. Acum, unde naiba mi-e biroul?

– Ah, ai fost plasată într-un colț liniștit. Drake s-a gândit că ar trebui să nu fii cu nimic distrasă de la muncă.

– Comunicarea nu mai e la modă, nu? întrebă Maggie ironic.

– Deloc. Ideea e să se reducă factorii de zgomot și bârfele inutile.

Maggie își păstră părerile personale pentru ea. Îi plăcuse felul în care fusese conceput inițial sediul agenției. Tot etajul lor fusese liber, fără panouri despărțitoare sau ziduri. Datorită acestui fapt, înainte putuseră comunica ușor cu colegii aflați în colțul opus al încăperii și existase impresia conviețuirii în comunitate.

Nu-i plăcea că acum trebuia să renunțe la orice fel de comunicare amicală cu colegii, dar nici nu putea spune că-i displăcea colțișorul în care fusese amenajat biroul ei.

– Mai există o încăpere comună, rezervată cafelei de dimineață și prânzului, unde ne putem întâlni de două ori pe zi, spuse Peter. Asta o s-o găsești în apropierea ieșirii, lângă toalete. Totul a fost conceput în mod eficient și funcțional. Ah, și mai e ceva. Drake vrea să stea de vorbă cu tine în dimineața asta. Ai lipsit de la toate conferințele și vrea să te pună în temă el însuși.

– Bine. Și eu vreau să-i spun câteva acestui domn Drake, spuse Maggie din vârful buzelor.

Peter o privi suspicios.

– Te sfătuiesc ceva, Maggie – dacă aș fi în locul tău mi-aș ține gura. Mi-e teamă că nici măcar farmecele tale feminine nu vor avea efect asupra șefului.

– Mulțumesc, Peter. S-ar putea să te surprindă asta, dar niciodată nu uzez de farmecele mele feminine pentru a obține favoruri, mai ales dacă e vorba de serviciu. Acum vreau să mă lași să-mi văd de treabă, dacă nu te superi.

Peter privi cu interes vădit felul în care Maggie își încrucișă picioarele în timp ce se așeza la biroul ei. Automat, ea își trase fusta peste genunchi, ferindu-se de indiscreția lui.

– Pe de altă parte, spuse Peter înainte să plece, pun pariu că în biroul lui Drake nu intră zilnic fete ca tine.

Maggie oftă și se lăsă pe spătarul scaunului, fără să-i mai dea vreo replică. Îi plăceau complimentele, dar nu voia să-i fie apreciate doar calitățile fizice. Avea o față cu trăsături frumoase, fără nici o asimetrie supărătoare. Îi plăceau chiar și ochii săi de culoare gri, care își schimbau nuanța după starea de spirit. Dar părul era punctul ei forte – o coamă de bucle lungi și negre îi cădea precum o cascadă pe umeri – un contrast uluitor cu pielea albă.

Orice bărbat ar fi fost fericit s-o aibă, într-adevăr. Dar Maggie se întreba dacă Dan vedea că ea era mai mult decât o făptură frumoasă. Își mai privi încă o dată inelul de logodnă de pe deget. Avea douăzeci și cinci de ani. Dacă nu se căsătorea cu Dan, atunci cu cine? Da, era un

bărbat inteligent, arătos, atletic, cu simțul umorului. Ce putea să-și dorească o femeie mai mult de la un bărbat?

Mama ei era de-a dreptul vrăjită de viitorul ei ginere. Nici un bărbat nu avea o trecere mai mare în ochii lui Fay Tarrington. Farmecul și stăpânirea de sine îl făcuseră cel mai de succes doctor din oraș. Avea abilități native. N-avea nici un defect major, și mama lui Maggie îi spusese acesteia că dacă va mai aștepta mult, va fi prea bătrână ca să mai aibă copii.

La gândul ăsta, Maggie ridică din umeri. Nu era momentul să se gândească dacă să se mărite sau nu cu Dan Barlow. Acum trebuia să se concentreze asupra campaniei de promovare a lui Peter Cameron.

Strânse din dinți plină de resentimente. Cât timp ea zăcuse din pricina pneumoniei, la birou se petrecuseră cam multe evenimente neplăcute. În primul rând venise noul director, Ian Drake, cu schimbările lui de decor. Apoi, Peter Cameron ocupase postul pe care ea îl merita de drept.

Trebuia să recunoască – Peter era un bun organizator și știa să lucreze cu oamenii. Dar numai atât. Altfel de ce ar fi împovărat-o pe ea cu cel mai greu și important dosar al firmei? Era clar că i se recunoșteau talentele, dar era un mod delicat de a i se spune: „Ești doar o femeie..."

Și acum Ian Drake voia să stea de vorbă cu ea. Îi venea să intre la el în birou, să-i arunce dosarul în față și să-i spună: „Dă-i-l lui Peter Cameron, să vedem – se descurcă cu el?"

Rhonda își făcu apariția zâmbitoare, de după paravan.

– Bine că sunt doar eu și nu noul director! Trândăvești, Maggie. Hai, înviorarea! Și du-te la Ian Drake. Vrea să stea de vorbă cu tine.

Cele două se plăceau și ăsta era un lucru bun, dat fiind că erau singurele femei din departament. Rhonda era și ea frumoasă, deși uneori părea cam șleampătă din cauza coamei dezordonate de păr roșcat și a pistruilor de pe nas. Dar ochii ei verzi păreau că zâmbesc tot timpul, luminându-i fața.

– Cum ți se pare, Rhonda?

– Noul șef? Devastator, oftă ea dându-și ochii peste cap. Dar păcat că e al alteia. E logodit și mi se pare că-și iubește viitoarea soție. Pe mine abia dacă mă bagă în seamă. Aș putea fi foarte bine și o mobilă pentru el. Sunt curioasă cum reacționează în fața ta.

– Cui îi pasă? ridică Maggie din umeri urmând-o pe Rhonda printre birouri.

– Nimănui, desigur. Și tu ești logodită. Dar eu sunt liberă, nu uita, oftă ea. Poate într-o zi îmi va surâde și mie norocul. Te descurci să ajungi la biroul lui Ian Drake?... I-a luat locul lui Becker.

Maggie nu mai așteptă să vină liftul. Birourile directorilor erau doar cu un etaj mai sus, așa că porni pe scări. Făcuse o greșeală. Pe la jumătatea etajului simți cum o cuprinde amețeala. O irita faptul că nu se însănătoșise perfect. Stătuse o lună la pat, deși boala o afectase serios doar câteva zile. Se părea că Dan avusese dreptate – încă mai era în convalescență.

Răsuflă adânc și păși pe holul etajului directorilor. Jane Carfield o gratifică cu un zâmbet rece. Nu se schimbase nimic aici. Ian Drake moștenise până și secretara lui Becker, o femeie de vârstă mijlocie, eficientă profesional, dar puțin plăcută ca persoană. Felul cum o privi peste ochelarii așezați pe vârful nasului său lung o făcu pe Maggie să se simtă prost, ca și cum ar fi deranjat-o.

– Intră, spuse secretara. Domnul Ian Drake te așteaptă.

Maggie îi zâmbi prietenos femeii, sperând s-o îmbuneze, dar fără succes, apoi bătu ușor la ușa biroului și intră fără să mai aștepte răspuns.

Ian Drake se ridică automat în picioare. Nu era un bărbat înalt, puțin peste medie, dar era bine clădit și avea o figură impozantă.

– Domnișoară Tarrington, murmură el politicos strângându-i ferm mâna. Sper că te-ai refăcut complet.

– Da, mulțumesc, răspunse Maggie scorțos.

– Te rog, ia loc. Trebuie să punem la punct niște probleme.

Maggie îi studie figura colțuroasă, dar plăcută. Avea ochii negri și părul șaten. Deși părea trecut de treizeci și cinci de ani nu avea nici un fir de păr alb. Iar ochii pătrunzători practic o sfredeleau de sub linia fermă a sprâncenelor. Nasul ușor acvilin era bine contrabalansat de o bărbie puternică. Doar gura cu buze pline și frumos conturate îi îndulcea figura.

Ian Drake o privea interesat, dar fără vreo intenție sexuală.

– Pari cam palidă, domnișoară Tarrington. Sper că nu te-ai grăbit să te întorci la serviciu mai devreme decât trebuia. Efectele pneumoniei nu trebuie neglijate.

– Așa sunt eu, domnule Drake, palidă. Nu m-aș fi întors la serviciu dacă mi-aș fi dat seama că nu sunt complet refăcută.

– Bine, încheie el subiectul. După cum vezi, cât timp ai lipsit am făcut câteva schimbări. Sper că-ți place noul tău birou.

– O să mă obișnuiesc cu el. Sper că nu vă așteptați să vă dau un răspuns clar după doar o jumătate de oră.

Replica ei tăioasă îl făcu pe Ian Drake să ridice întrebător o sprânceană. Resentimentele lui Maggie vizavi de promovarea lui Peter Cameron ieșeau la suprafață.

– Cred că ai să-mi spui ceva, domnișoară Tarrington.

– Mai întâi vreau să ascult ce aveți să-mi spuneți dumneavoastră, domnule Drake.

– Nu-ți place decorul pe care l-am conceput?

– Poate că are calitățile lui. Prima impresie nu e întotdeauna cea mai bună.

Drake începu să se joace cu un pix și se sprijini de spătarul scaunului.

– Mda. Am impresia că nu-ți convine că l-am promovat pe Cameron.

Clarviziunea lui o enervă pe Maggie. Încercă să nu replice. N-avea sens să-și piardă cumpătul în fața noului șef.

– Cu siguranță că ați avut motive serioase să-l promovați, fără să-mi cereți părerea, nu se abținu ea să nu remarce. Aș vrea să le aflu și eu, dacă se poate.

– Crezi că ar fi trebuit să te consult înainte să-l promovez? zâmbi Drake apreciindu-i stăpânirea de sine.

– Experiența mea vorbește de la sine, domnule Drake. Presupun că v-ați uitat peste dosarele personale ale angajaților înainte să luați o asemenea decizie.

– Da.

– Azi-dimineață m-am uitat peste dosarul Jamieson. Presupune o responsabilitate foarte mare, domnule Drake, și sunt convinsă că știți asta.

– Am încredere în maniera dumitale de lucru, domnișoară Tarrington. Sunt conștient de capacitățile tale. Raportul pe care ți l-a întocmit consilierul psiholog al firmei e foarte clar. „Margaret Tarrington e capabilă să realizeze aproape orice își propune. Are înclinații native spre matematică, organizare, conversație, și o mare putere creatoare." La toate testele ai ieșit printre primii. O persoană ca tine nu poate fi trecută ușor cu vederea, domnișoară Tarrington. Dar din păcate, ai anumite responsabilități. Am înțeles că ești logodită.

– Așa deci, șuieră ea simțind că-i explodează capul. Ar fi trebuit să-mi dau seama! Dar am auzit că și dumneavoastră sunteți logodit, domnule Drake. Și asta nu v-a împiedicat să ajungeți pe postul de director.

– Îți dorești putere, domnișoară Tarrington? întrebă el mieros. Ce-ți place mai mult? Să conduci sau să

creezi? Credeam că ceea ce ține de creație e mult mai provocator și mai interesant decât organizarea personalului.

Maggie nu răspunse. Se lupta cu ea însăși încercând să-și păstreze controlul.

– Ți-ar plăcea să-l vezi pe Cameron rezolvând dosarul Jamieson, în timp ce tu ți-ai pierde vremea împingând oamenii de la spate în domeniul administrativ?

Nu, asta era clar, dar totuși...

– Nu voi admite să fiu condusă de Peter Cameron, răspunse ea țeapăn. Dacă vă închipuiți că voi tolera un creier de bibilică să-mi spună ce trebuie eu să fac, ar trebui să vă mai gândiți o dată, domnule Drake!

– Arunci cuvinte grele, domnișoară Tarrington, spuse el zâmbind acru. Cameron e un bun organizator. Poate nu e bun în domeniul creației, dar postul pe care l-am pus e făcut pentru el. Și te asigur că-l va ocupa cu succes mult timp după ce tu îți vei da demisia.

– Poate că demisia de care-mi vorbiți va veni mai repede decât vă așteptați, și o dată cu mine va dispărea și o mare parte din profit. Mă întreb dacă v-ați gândit la asta la fel de mult cum v-ați gândit la logodna mea.

Figura lui se tensionă, devenind impenetrabilă. Ochii lui întunecați se adânciră în privirile ei fără să dezvăluie nici un sentiment.

– Da, m-am gândit. De asta am vrut să stau de vorbă cu tine. Ești o angajată valoroasă și salariul dumitale mi se pare că nu reflectă adevărata importanță a muncii pe care

o depui. Spune-mi cât faci, domnișoară Tarrington. Nu vreau să te pierd, dar nici nu vreau să te promovez într-o arie în care nu excelezi.

Deși nu voia să recunoască, Maggie știa că Ian Drake avea dreptate. Dar nu se putea abține să nu-l invidieze pe Peter. Ea și-ar fi dorit să muncească după capul ei, neîmpinsă de la spate sau admonestată de nimeni.

– Care e salariul lui Peter Cameron?

– Sper că-ți dai seama că e confidențial.

– Perfect. Vreau cât are el, plus bonusuri pentru fiecare client satisfăcut, bine?

– Mi se pare corect.

– Și nu vreau să fiu bătută la cap de Peter Cameron.

– Altceva? Poate-ți dorești o nouă titulatură, sugeră el uscat.

– Nu sunt egomaniacă, domnule Drake. Vreau doar dreptate. M-am gândit să-mi deschid o agenție proprie. Dar deocamdată n-am timp să mă ocup de un asemenea proiect. Poate că nu voi avea niciodată, dar nu mă subestimați. Sunt bună și știu să mă apreciez la adevărata valoare.

– Sigur că da, răspunse Drake mieros. Acum ești mulțumită?

Agresivitatea lui Maggie se topi. Știa că fusese abil manipulată, dar simțea că se făcuse dreptate.

– Da.

– Perfect. Cameron te poate ajuta, dacă-l vei lăsa. Ar trebui să te gândești mai bine la asta.

– Poate, domnule Drake, dar n-aș vrea să-i dau satisfacție, zâmbi ea.

– Mi-e teamă că nu te înțeleg.

– Să spunem că dacă aș fi bărbat, aș accepta să mă ajute Cameron.

– Înțeleg, murmură el băgând-o pe Maggie în ceață. Nu credeam că ești genul acesta de femeie...

– Mă întreb cât timp ați suporta o secretară care să facă aluzii referitoare la fizicul dumneavoastră de fiecare dată când vă dă un dosar, sau care ar încerca să vă atingă indiferent de ocazie. Poate că pe dumneavoastră nu v-ar irita, dar eu nu suport așa ceva.

– Vrei să stau de vorbă cu el?

– Nu. Vă spun doar de ce prefer să fiu independentă, fără să simt răsuflarea lui Peter Cameron în ceafă, sub acoperirea funcției pe care a câștigat-o.

– Foarte bine. Poți să faci ce vrei, domnișoară Tarrington, atâta timp cât vei păstra standardele.

Drake se pregăti s-o conducă spre ușă. Maggie se ridică brusc în picioare, dar simți cum i se face rău. O clipă își pierdu echilibrul, dar Drake o sprijini ajutând-o să nu cadă. O privi în ochi îngrijorat și întrebă încet:

– Îți e rău?

– Nu. Trebuia să am grijă, mormăi ea, stânjenită de slăbiciunea neașteptată de care dăduse dovadă.

– Nu ți-ai revenit complet, spuse el încruntându-se. De ce te-ai încăpățânat să te întorci la serviciu?

– În ciuda slăbiciunii fizice, creierul îmi funcționează perfect, domnule Drake. N-aș mai fi suportat să stau încă o săptămână degeaba.

– Da, ești dependentă de muncă, domnișoară Tarrington. Îți apreciez devotamentul, dar te sfătuiesc s-o iei mai ușor. Nu ne permitem să te pierdem. Jamieson te așteaptă.

Maggie avu ciudatul sentiment că-l cunoaște pe Drake de o viață. Între ei se crease o legătură pe care nimeni altcineva n-ar fi simțit-o. Dar dintr-o dată privirile lui se răciră și-și retrase mâinile de pe umerii ei. Pe Maggie o străbătu un fior ciudat. Când Drake îi deschise ușa făcându-i loc să treacă, Maggie nici nu mai îndrăzni să-l privească în ochi.

În timp ce aștepta liftul, încercă să-și pună gândurile în ordine. Era confuză. Abia când se așeză la birou reuși să se liniștească și să reconsidere întreaga conversație.

Ian Drake era un bărbat inteligent. Condusese discuția exact în direcția dorită, apoi, fără să facă nici cel mai mic efort, rezolvase conflictul atingându-și scopul. Da, era un bărbat inteligent, decise ea.

Deschise dosarul Jamieson și se apucă de lucru. Compania de jucării venise cu un nou concept. Noua serie de jocuri era legată de science-fiction. Ideea era să convingă părinții să cumpere întreaga serie de jucării legată de planeta misterioasă Tigaworld. Pentru preșcolari erau destinate jucăriile Tigaveld, o lume întreagă de jucării fantastice reprezentând floră, faună, vehicule spațiale și construcții futuriste, incluzând Tigazenii, extratereștii sub formă de om-pisică. TigaTess și TigaTim erau personajele principale, cele mai frumoase, îmbrăcate în costume spațiale strălucitoare.

TigAttack era un joc cu zaruri, de strategie și noroc. Cel mai interesant joc era varianta electronică, TigaBlitz, în care trebuia să duci un adevărat război.

Maggie se entuziasmă. Îi plăcea conceptul. Imaginația ei ardea de nerăbdare să-și expună ideile cu impact la public. Dacă reușea, de Crăciun toate familiile se vor bate în magazine să cumpere Tigaworld pentru copiii lor. A doua zi trebuia să se ducă neapărat la fabrica Jamieson, să atingă jucăriile, să se joace cu ele, să le înțeleagă esența.

– Gata, Maggie! Ai pierdut ceaiul de dimineață. N-o să te las să treci și peste prânz. Hai să împărțim biscuiții mei dietetici.

Maggie tresări puternic și o privi speriată pe Rhonda.

– Ești culmea, râse ea ușurată.

– Tu ești culmea! Cânt te apuci de lucru nimeni nu te mai scoate din ale tale. Hai, că mor de curiozitate să aflu ce ai vorbit cu Drake.

– Bine, zâmbi Maggie.

Își luă punga cu fructe pe care și-o pregătise de acasă și o urmă pe Rhonda în sala de mese. În drum se opri de câteva ori să vorbească cu colegii care o întrebau prietenoși de sănătate și se bucurau zgomotos s-o revadă.

Rhonda luă două cafele de la automat și o invită pe Maggie să se așeze lângă ea, într-un colț.

– Ei? făcu ea ridicând curioasă o sprânceană.

Maggie ridică din umeri.

– Ce vrei să-ți spun? E un bărbat arătos, stăpân pe sine, competent... Altceva?

– E o bucățică bună, spuse Rhonda. Când mă privește cu ochii ăia sexy, simt că mă ud toată.

– Sexy? râse Maggie. Ăsta ar fi ultimul fel în care i-aș descrie privirea.

– Ei, nu e ca Peter, spuse Rhonda repede. Vreau să spun că ochii lui par că știu totul și dacă se uită numai o dată la tine, pare că înțelege tot ce gândești. E aproape înspăimântător sentimentul pe care mi-l dă. Brrr!

Maggie izbucni în râs.

– Presupun că tu ești imună pentru că-l iubești pe Dan, continuă Rhonda. Dar ador bărbații care posedă o asemenea putere. Pot fi scunzi, grași, urâți... nu contează. Dacă au privirea aceea... Mi-aș fi dorit ca Ian Drake să nu fie logodit.

– De unde știi că e?

– A lăsat instrucțiuni secretarei ca, dacă sună logodnica lui, Patricia Hollis, să-l anunțe, indiferent de situație. Linda mi-a spus că tipa e coafeză.

– Coafeză? se încruntă Maggie. Imposibil.

– De ce nu? Linda mi-a spus că de fiecare dată când Ian Drake o pune s-o sune, îi răspunde un salon de coafură.

– Asta explică multe.

– Dar de ce ești surprinsă?

– Nu știu, ridică Maggie din umeri. Parcă nu se potrivește cu... În fine, ce mă bag eu?

Rhonda își încrețește nasul obraznic.

– Aha, știu ce vrei să spui. Dar poate că Ian Drake e genul de bărbat căruia îi place să se simtă relaxat acasă. Pun pariu că logodnica lui e blondă și dulce. Contrastele se atrag.

– Probabil, spuse Maggie încercând să încheie subiectul.

– Dar ajunge cu Ian Drake și cu mine. Tu ce faci cu Dan? Ați stabilit data nunții?

– Da. Pe zece februarie. Ne ajung zece luni să organizăm totul. Încă nu știm unde vom locui. E cam greu să fac zilnic naveta din Wallareen, dar Dan a acceptat până la urmă ideea că-mi place să fiu o femeie activă.

– Ești nebună, Maggie, spuse Rhonda scuturând din cap. De ce nu-l lași să te ajute dacă se oferă? Și, pe lângă asta, foarte curând vei avea copii de crescut.

– Serios?

– Sigur că da, prostuțo. Ai deja douăzeci și cinci de ani, nu trebuie să mai pierzi vremea, dacă-ți dorești o familie.

– Cred că ai dreptate, oftă Maggie simțind cum i se strânge inima.

Îi era teamă, și asta era o prostie, desigur. Orice femeie normală își dorea să se mărite și să facă copii. Dan va fi un soț și un tată fantastic. Se hoătrâse să se căsătorească cu el, dar totuși....

Gata cu prostiile. Rhonda avea dreptate. Și mama ei avea dreptate. Îi iubea pe Dan cum nu mai iubise pe nimeni până atunci și era mulțumită de viața pe care o ducea alături de el.

Se întoarse la lucru promițându-și să nu se mai gândească la nimic altceva decât la dosarul Jamieson.

Capitolul 2

– Ei, mă bucur că ești fericită acum, draga mea, dar știi bine că avea dreptate. N-avea sens să te promoveze, comentă Dan pe un ton indulgent.

– Dar dacă eu îmi doream și meritam postul lui Peter? se burzului Maggie.

Dan oftă.

Maggie știa că-i pune răbdarea la încercare, dar ceva o făcea să insiste.

– De ce să mi se refuze o promovare doar pentru că sunt pe cale să mă mărit?

– Hai să nu ne certăm din asta, Maggie, spuse el lăsându-se pe spătarul scaunului mașinii și mângâindu-i obrazul. Las-o baltă. Nu mai contează acum.

O sărută și Maggie se lăsă pradă senzualității pe care Dan reușea de fiecare dată să i-o provoace.

– Doar asta contează, șopti el sărutând-o din ce în ce mai pasional. Iubește-mă, draga mea.

Maggie îi răspunse cu neliniște. Ceva din interiorul ei n-o lăsa să-și piardă capul. Dan era un amant experimentat și matur. Știa să ofere plăcere, așa că Maggie îl lăsă să-i desfacă nasturii bluzei.

– Ești atât de frumoasă, șopti el sărutându-i sânii prin sutienul de dantelă.

Gura lui făcea de fiecare dată minuni, și Maggie încercă să uite de sine și de toate problemele. Răsuflarea ei se acceleră și își înfipse degetele în părul lui. Dar brusc, fără explicație, toată vraja se destrămă.

Dan păru că simte și, strângându-i bluza, îi acoperi pieptul și porni motorul Jaguarului.

– Unde mergem? întrebă Maggie privind înapoi, spre casa mamei sale.

– La apartamentul meu. N-am de gând să fac dragoste cu tine în mașină.

Maggie simți vorbele lui ca pe un duș rece. De ce Dan considera că avea dreptul să facă dragoste cu ea? Deși erau logodiți și urmau să se căsătorească, Maggie simți că intră în panică.

– Nu, Dan, te rog. Du-mă acasă.

– Sper că glumești, spuse el privind-o mirat.

Obrajii lui Maggie se aprinseră de rușine. Niciodată nu-i refuzase avansurile.

– Iartă-mă, Dan, dar te rog, înțelege-mă. Nu vreau să mergem la tine la apartament.

El trase mașina pe dreapta și opri motorul. Părea că răbdarea lui atinsese limita.

– De ce, pentru numele lui Dumnezeu! Ce se petrece cu tine, Maggie? Mă înnebunești și dup-aia mă lași baltă? Suntem logodiți, ai uitat? Te iubesc. Ce vrei mai mult?

– Nu știu, spuse ea simțind cum o apucă plânsul. Nu știu, Dan, dar simt că nu sunt pregătită.

– Vrei s-o facem în noaptea nunții? întrebă el amar. La naiba, Maggie! Mai devreme mă doreai la fel de mult cât te doream și eu. Ce se petrece cu tine? Că doar nu ești frigidă!

Maggie izbucni în plâns.

– Of, draga mea, spuse el strângând-o în brațe. Ce să mă fac cu tine?

– Ține-mă în brațe, Dan, te rog, suspină ea. Doar ține-mă... Dă-mi siguranță.

– De ce te temi, draga mea? întrebă el încet, mângâindu-i părul.

– Mă tem de schimbare. Nu știu dacă pot fi o soție ca oricare alta. Nici măcar nu știu dacă am instinct matern. Dacă nu pot fi o mamă bună, Dan? Dacă nu mă voi descurca?

– Draga mea, vei vedea când vei avea copiii tăi că te vei descurca excelent. Serios! exclamă el scuturând-o ușor și zâmbindu-i. Am întâlnit zeci de cazuri ca tine. Nu ești singura femeie care se confruntă cu temerea asta, dar te asigur că fiecare copil a cărui naștere am asistat-o a fost primit cu bucurie de către mame. Vei avea copii minunați, Maggie.

– Oh, Dan, oftă ea. Sunt așa de proastă. De ce vrei să te căsătorești cu mine?

– Pentru că mi-am dat seama din prima clipă că ești femeia vieții mele, răspunse el sărutând-o. Chiar dacă trebuie să fac niște sacrificii și să aștept ca până-n noaptea nunții să te am.

Nu acesta era răspunsul pe care-l aștepta Maggie. În timp ce se îndreptau spre casă, rămase tăcută și-și aranjă hainele. Dan o conduse până-n pragul ușii, unde o sărută tandru.

– Hai să dejunăm mâine la Club, înainte să jucăm tenis.

– Bine, fu ea de acord. Ia-mă la unsprezece și jumătate.

– Perfect. Somn ușor, draga mea, pentru că eu știu că n-o să am parte de așa ceva, spuse el stăpânindu-și frustrările.

– Îmi pare rău, Dan, mormăi ea vinovată.

– Sunt un bărbat răbdător, spuse el ridicându-i bărbia și privind-o în ochi. Noapte bună, draga mea.

Maggie nu avu un somn liniștit. Toată noaptea se foi de pe-o parte pe cealaltă, frământată de gânduri. Era îngrijorată. Dan n-o cunoștea deloc, la fel cum nici ea nu-l cunoștea. Îi era teamă ca, după căsătorie, să nu se trezească într-o bună zi ca doi străini împărțind același pat.

În cele din urmă reuși să adoarmă fără să aibă răspuns la problemă.

A doua zi, în timp ce jucară tenis, Maggie îi remarcă grația mișcărilor venită dintr-o coordonare perfectă a mișcărilor. Dan era un atlet minunat, cu un trup pe măsură. Maggie era o bună jucătoare de tenis și-i putea

ține piept onorabil. Dan Barlow era un bărbat bine din toate punctele de vedere și Maggie știa că era invidiată de multe femei.

Singurul lucru care-o deranja la el era posesivitatea afișată și aerul de mândrie cu care-o ținea alături de el ca pe o proprietate personală. Maggie avea un sentiment ciudat de dedublare atunci când ieșea cu el în public. Se simțea ca și cum ar fi jucat un rol special pentru Dan Barlow.

Sentimentul n-o părăsi tot weekendul și se simți ușurată când luă trenul spre oraș duminică seara. Apartamentul ei, deși era mic, îi aparținea în exclusivitate. Nu era nevoită să asculte discursurile mamei sale despre cât de norocoasă fusese să dea peste un bărbat ca Dan Barlow. Aici era ea însăși, fără zâmbete false.

Intrând în camera de zi avu un sentiment plăcut de satisfacție. Încăperea era plină de obiecte mărunte – cărți, casete audio, figurine, reproduceri după tablourile preferate, suveniruri. Dan râsese atunci când le văzuse prima dată. Spusese că încăperea o caracteriza perfect – semăna cu o pasăre exotică cu pene colorate. De fapt el doar asta vedea la ea.

Maggie își făcu o cafea și se așeză pe canapea. Capul îi era plin de idei pentru campania Jamieson, pe care abia aștepta să le pună în practică. Scoase husa de pe mașina de scris și se puse pe treabă. Unii spuneau că-i nebună că lucrează duminica, dar ei îi făcea plăcere. Spre seară, când se decise să se bage în pat ca să se culce, își dădu seama că era prea surescitată din cauza ideilor numeroase care-i treceau prin cap.

A doua zi de dimineață se trezi foarte devreme și se duse la birou ca să înceapă treaba ca la carte. Luă autobuzul și găsi un scaun liber. Se relaxă gândindu-se cât de mult îi plăcea viața în Paddington. Avea impresia că mereu se întâmplă ceva. În Wallareen, acolo unde avea să locuiască după ce se va căsători, era interesant doar în weekenduri.

Coborî din autobuz în fața clădirii unde lucra. Strada începuse să se animeze, dar holul răcorit de aerul condiționat era încă liniștit la ora aceea.

Observă pe cineva intrând în lift și începu să alerge strigând:

– Așteaptă!

– Ce matinală ești astăzi, domnișoară Tarrington, spuse Ian Drake întâmpinând-o cu un zâmbet larg.

– N-am putut să dorm, răspunse Maggie simțind cum i se domolește entuziasmul. Am o mulțime de idei pentru campania Jamieson și abia aștept să pun totul pe hârtie.

– Ești foarte... temperamentală, comentă el privind-o din cap până-n picioare.

– Nu mă pot abține.

– Știu cum e.

Fu rândul ei să-l privească curios.

– Da, continuă Ian Drake, deși lucrez în cu totul alt domeniu, nerăbdarea de a-mi pune ideile în practică vine dintr-un temperament vulcanic nativ pe care nu mi-l pot stăpâni. Etajul tău, domnișoară Tarrington.

Ușile glisară în lături și Maggie păși afară din lift, zâmbind ușor stânjenită. Mărturisirea lui Ian Drake i se păruse foarte intimă și personală.

Ajunsă la birou nu mai pierdu timpul și se apucă de treabă. Orele trecură pe nesimțite. Rhonda o invită să mănânce împreună pe la prânz, dar Maggie o refuză. La sfârșitul zilei se opri în sfârșit, epuizată dar fericită. Bazele campaniei publicitare pentru radio, televiziune și ziare fuseseră puse la punct. Acum materialul ei nu trebuia să mai treacă decât pe la departamentul de design.

Plecă acasă, unde o dată ajunsă pică frântă de oboseală.

În dimineața următoare își luă mapa cu notițe și se duse direct la Bert Oliver, convinsă că acesta va ține cont de toate instrucțiunile ei. Bert era un designer inteligent care-i înțelegea perfect ideile. Lui Maggie îi plăcea să lucreze cu el.

Ascultându-i explicațiile, Bert aproba tăcut, când, Peter Cameron apăru întrerupându-i.

– Ce cauți aici, Maggie?

– Ce ți se pare că aș căuta? întrebă ea retoric, enervată.

– Înainte să vii la departamentul ăsta trebuia să mă consulți pe mine. Sau nu știai aspectul ăsta? În firmă există un protocol și tu nu ești privilegiată ca să faci excepție de la regulă...

– Eu nu răspund decât în fața domnului Drake, Peter, îl întrerupse Maggie stăpânindu-se mult ca să nu-l jignească. Nu ți-a comunicat? Poate că ar trebui să stai de vorbă cu el. O să-ți explice mai bine decât mine cum stă treaba. Du-te la el și...

– Chiar asta voi face! răspunse Peter enervat, întorcându-i spatele.

– S-a supărat? întrebă Bert zâmbind.

– Și ce dacă, ridică Maggie din umeri. Lasă-l în pace, că prea face pe nebunul. N-am chef să m-apuc acum să-i gâdil orgoliul de mascul.

– Bine, să lăsăm atunci asta. De unde vrei să încep?

Lucrară împreună toată ziua.

– Asta e, Bert, decise Maggie în cele din urmă, privind cu atenție dansul expert al mâinii designerului pe coala de hârtie. Acum pot lăsa totul în seama ta. Ca de obicei.

– Un alt succes, Maggie, zâmbi Bert prietenos.

– Să sperăm, spuse ea făcându-i cu ochiul. Voi avea un bonus dacă iese bine.

– Primesc și eu ceva?

– Trebuie să discuți cu șeful. Dar o bere tot dau.

Când se întoarse la birou îl găsi pe Peter răsfoindu-i prin notițe.

– Ce faci aici? întrebă ea, enervată de data asta. Nu ți se pare că-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala?

– Îmi place, Maggie. Bravo!

– Nu ți-a cerut nimeni părerea.

– N-ar trebui ca și Ian Drake să-ți vadă lucrarea?

– Nu. Prefer să vadă produsul final.

– Hmmm... Bravo ție. L-ai întors pe șeful nostru cum ai vrut tu. Felicitări. Am stat de vorbă cu el și am înțeles că ți-a dat mână liberă. Dar, măcar din

politețe, ar fi frumos să-mi arăți și mie ce lucrezi. Știi bine că eu negociez cu clienții. Cei de la Jamieson abia așteaptă un raport. Și-l merită. Au plătit destul de gras.

– Îmi pare rău, spuse Maggie frecându-și gânditor fruntea. Ai dreptate. Nu m-am gândit la asta. Nu mi-ai spus până acum că e urgent.

– Nu e urgent, dar ei ar vrea să vadă ceva.

– O să pregătesc un raport până vineri, dacă stabilești o întâlnire cu ei. Dar, Peter... te rog să nu-mi mai umbli prin documente fără să-mi ceri voie.

– Mă supun voinței tale, spuse Peter zâmbind arogant.

– Poate că nu-ți convine situația, dar ar fi bine să încercăm măcar să ne tolerăm.

– Și dacă nu, ce vei face? Vei alerga repede în birou la tăticu' Drake?

– Nu-nțelegi, nu-i așa? oftă Maggie dându-și ochii peste cap. La tine totul trebuie să se reducă la sex.

– Sexul face lumea să se învârtească.

– Nu și lumea mea, replică ea. Am o verticalitate și-mi conduc lumea după propriile reguli. Și acum, că te-am lămurit, pleacă naibii de-aici!

– Ușurel... ai grijă la limbaj.

– Afară!

Peter ieși râzând și atingându-i ca din greșeală sânii. Lui Maggie îi venea să-l ia la bătaie, dar știa că nu rezolvă nimic. Așa era el – un misogin pervers. N-avea sens să se enerveze din cauza lui.

Bert Oliver făcu exact ce voia Maggie. Peter o informă că întâlnirea cu reprezentanții de la Jamieson o stabilise pentru vineri, la ora zece.

Maggie pregăti toate documentele, se îmbrăcă protocolar, într-un costum alb cu negru, și porni spre birou. Drake și Bert o așteptau în sala de proiecții.

– Bună dimineața, spuse ea surprinsă să-i găsească acolo atât de devreme.

– Totul e sub control, domnișoară Tarrington, spuse Drake ridicându-se în picioare și invitând-o să se așeze între ei. Mai ai nevoie de altceva pentru prezentare?

– Nu. Avem tot ce ne trebuie. Puteți să-i chemați oricând.

– Abia aștept să văd rezultatele muncii voastre. Am înțeles că ai fost foarte inspirată, domnișoară Tarrington.

– Sper să nu vă dezamăgesc, spuse ea cu falsă modestie.

– Nu cred, domnișoară. Lucrările tale de până acum vorbesc de la sine. Și, trebuie să recunosc, am aruncat o privire peste ce ai lucrat, înainte să vii... Acum vă las.

Ian Drake părăsi brusc sala, lăsând-o pe Maggie cu gura căscată.

– Mă mir că n-a făcut o remarcă despre cât de bine arăți, șopti Bert.

– De ce să facă? Nu-mi pasă. Măcar dacă i-ar plăcea ce-am realizat. Asta e toată ideea, Bert.

– Nu-ți face probleme. E perfect.

Maggie zâmbi satisfăcută. În prezența lui Bert se simțea încrezătoare. De fapt, era unul dintre puținii bărbați care nu păreau interesați de trupul ei.

– Arată bine, nu?

– Cine? întrebă Maggie smulsă din gândurile ei.

– Drake.

– Probabil.

– Îl face pe Dan?

– E alt gen, zâmbi Maggie. Haide, Bert, termină, avem de lucru.

– Ești o asupritoare!

Maggie se gândi la spusele lui Bert. N-avea dreptate. Dan arăta mai bine decât Ian Drake. Era mai înalt și mai bine proporționat. Aveau același aer de încredere în sine și aceeași aură de succes. Dar, totuși, Ian Drake părea mai profund decât Dan.

La ora zece fix, Ian Drake se întoarse cu comisia de la compania Jamieson. După ce se făcură scurt prezentările, se așezară pe scaune.

Luminile se stinseră și pe ecran apăru un motan frumos, negru, ce-și lingea tacticos lăbuța. Imaginea domestică luă brusc un aer amenințător. Camera de filmat se opri pe ochii galbeni și inteligenți ai pisicii. Aceasta își arcui spatele și, fluturându-și sfidător coada, traversă încăperea și se opri lângă un joc Tigaworld desfăcut. Filmulețul se opri și Maggie începu să dea explicații:

– Acesta e TigaTom. El va simboliza Tigaworld în toate reclamele. Mesajul pe care-l transmitem este: lucrurile nu sunt ceea ce par a fi. Pisica noastră pare domestică, dar de fapt este neîmblânzită. Asta e provocarea – sunt superior, îmblânzește-mă dacă poți. Te invit în lumea mea.

Sala fu străbătută de un murmur de interes. Maggie dădu din nou drumul aparatului de proiecție explicând în continuare, pas cu pas, toate etapele campaniei, în timp ce Bertle indica pe ecran.

La sfârșit toată asistența izbucni în aplauze. Când se aprinse lumina, Maggie îl privi pe Ian Drake în ochi. Acesta îi zâmbi satisfăcut și mândru.

Maggie primi felicitările cu grație, dar cel mai mult o bucură zâmbetul lui Ian Drake. Era fericită, așa cum nu mai fusese de mult timp. La prânz luară masa împreună cu reprezentanții de la Jamieson.

Maggie se simțea de două ore în al nouălea cer. La restaurant, Ian Drake o privi cum conducea discuția, ajutând-o doar acolo unde erau necesare explicații de ordin tehnic. O înțelegea perfect. Înțelegea satisfacția muncii bine făcute.

Mai târziu, reprezentanții de la Jamieson plecară, lăsându-i pe cei doi singuri, la masă. După ce-și terminară băuturile, Ian Drake chemă un taxi și urcară împreună pe bancheta din spate. El se aplecă spre șofer și-i dădu instrucțiuni unde să-i ducă.

Dar, atingând-o din întâmplare pe Maggie, aceasta simți un fior ciudat străbătându-i șira spinării. Închise ochii încercând să nu se mai gândească la nimic. Ziua aceea fusese prea perfectă ca s-o strice cu gânduri negre.

– Obosită?

Vocea lui profundă avea ceva intim, care o făcea să se simtă bine. Deschise ochii și-i zâmbi.

– Nu chiar, spuse ea. Nu trebuia să beau vin la prânz. N-o să mai fiu bună de nimic toată după-amiaza.

– Oricum, ești obosită, spuse el amuzat. Nu e prea plăcut să revii la treburile cotidiene.

– Mă citești ca pe o carte deschisă, nu?

Colaborarea perfectă din ziua aceea îi permisese lui Maggie să treacă la un limbaj mai familiar. Nu-l mai percepea pe Ian Drake ca pe șeful ei, ci ca pe un colaborator.

El zâmbi misterios.

– Unele pagini îmi sunt familiare. Nimic nu se compară cu senzația pe care o ai atunci când reușești să găsești toate datele și să ai imaginea completă. Știi bine că ceea ce ai creat e minunat. Și e plăcut să știi că și cei din jur te-au înțeles.

– Da, ai dreptate, oftă ea lăsându-se pe spate.

– Dar asta nu prea contează, nu? Unii nu înțeleg obsesia ta pentru perfecțiune, tot drumul pe care l-ai parcurs ca să ajungi aici, frustrările, iritările...

– Și ție ți se întâmplă asta? întrebă ea animată. Adică, uneori te simți frustrat?

– Eu am avantajul de a fi propriul meu șef.

Maggie izbucni în râs, dar privindu-l în ochi, ceva se schimbă. Aerul părea încărcat de electricitate și o forță invizibilă îi făcea să nu se mai poată desprinde din vrajă. Ian Drake se înclină ușor spre ea, iar Maggie își ridică bărbia instinctiv. Apoi brusc, el întoarse capul spre geam, parcă smulgându-se din acea

amorțeală dulce care-i cuprinsese din senin pe amândoi. Își duse mâna la buzunarul de la piept și scoase o țigară.

– Te deranjează dacă fumez? întrebă el privind-o în treacăt, evitând să se uite direct în ochii ei.

– Nu, replică încordat Maggie.

Se răzvrăti împotriva propriei sale persoane întrebându-se cum se putuse lăsa atât de spontan pradă dorinței. Îl iubea pe Dan. Avea să se căsătorească cu el. Și iată că fusese cât pe ce să se ofere unui alt bărbat, fără să se gândească de două ori. Și nu oricărui bărbat, ci șefului ei, șef care era implicat la rândul său într-o altă relație serioasă. Șarpele remușcării o mușcă de inimă și, înainte să se gândească, întrebă, ca o acuzație:

– Cum este logodnica ta?

Apoi, dându-și seama de penibilul situației, retractă:

– Iartă-mă, e o întrebare prea personală. Te rog s-o ignori.

Își întoarse capul în partea opusă, privind pe fereastră. Îi era rușine că-i pusese o astfel de întrebare. Practic, se dăduse de gol. Între ei se lăsă o liniște stânjenitoare. Maggie simțea un nod în gât, pe care zadarnic încerca să-l înghită.

– Pat... începu Ian Drake în cele din urmă, cu o voce venită parcă de departe... Pat e cea mai drăguță femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Cred... Este foarte generoasă, umană... Foarte, foarte... bună.

Cuvintele lui păreau bine cântărite. Ian Drake parcă încerca să-și amintească lui însuși toate acele calități. Maggie se uită la el, dar nu citi nimic pe chipul lui. Ian întoarse încet privirile spre ea, ridicând o sprânceană, și întrebă:

– Dar logodnicul tău?

Maggie răspunse confuz:

– Dan e... ginecolog.

– Asta-mi spune că e un bărbat inteligent, comentă Dan sec.

– Dan e... Dan, răspunse ea, brusc intimidată.

– Domnișoară Tarrington, pentru o femeie cu abilități fantastice în comunicare, ești surprinzător de zgârcită cu descrierea. Ești fericită cu el?

– Desigur, răspunse ea repede, automat.

– Asta e tot ce contează. Când vă căsătoriți?

– În februarie. Și tu?

– Prin aprilie.

Din fericire taxiul opri în fața clădirii lor și astfel luă sfârșit toată conversația aceea ciudată și încordată. Ian Drake o ajută să coboare din taxi și nu mai scoaseră o vorbă până ajunseră în lift.

– Poți să-ți iei liber azi, dacă vrei, îi propuse el înainte să se despartă, când ajunseră la etajul la care trebuia să coboare Maggie. Ți-ai câștigat dreptul unui weekend prelungit.

– Mulțumesc, replică ea politicos și rece.

Când se deschiseră ușile liftului, Maggie se simți ca un prizonier eliberat. Apropierea lui Ian Drake într-un loc atât de strâmt aproape o sufocase.

Se îndreptă cu pași grăbiți spre biroul ei minuscul. Dosarul Jamieson se afla pe biroul său. Bert Oliver îi înapoiase toate documentele. Se așeză pe scaun dar nu deschise dosarul. Nu se mai putea concentra în după-amiaza aceea. Ian Drake îi prezisese corect. Mai avea un singur lucru de făcut. Să și-l scoată pe șeful ei din minte.

Puse mâna pe telefon. Trebuia să se întâlnească neapărat cu Dan ca să-și revină. Din fericire, Dan îi răspunse după primul apel.

– Bună, spuse ea, sunt Maggie. Vin mai devreme azi. Putem să ne întâlnim la trenul de la ora cinci?

– Da, dar de ce pleci mai devreme? Nu te simți bine?

– Nu, îl liniști ea. Dar mi-am terminat treaba pe ziua de azi. O să-ți povestesc eu, când ne vom întâlni. Putem să cinăm undeva, într-un restaurant, în seara asta? Trebuie să sărbătorim succesul meu.

– Cu siguranță că sărbătorim. Dar despre ce succes e vorba?

– Ți-am spus, o să-ți povestesc.

– Sigur, iubita mea. Abia aștept. De fapt, nici nu știu dacă mai pot lucra bine azi gândindu-mă la tine. Pacientele mele vor avea de suferit.

– Te iubesc, Dan.

– Asta sună și mai tentant. Te sărut...

Maggie așeză receptorul în furcă, își luă geanta și părăsi clădirea, hotărâtă să creeze o distanță fizică și psihică între ea și Ian Drake.

Capitolul 3

Maggie aproape că sări din tren direct în brațele larg deschise ale lui Dan.

– Nu-mi spune, o întâmpină el cu un zâmbet cald, studiind-o din cap până-n picioare. Lasă-mă să ghicesc – încă mai ești îmbrăcată în costumul de serviciu. Morbul Jamieson mi-a contaminat fetița, și ea, când s-a văzut între atâtea jucării, și-a dat frâu liber ideilor minunate care-i trec prin căpșorul ei frumos.

– Corect, râse ea sărutându-l repede.

Dan îi luă bagajul și o conduse spre mașină.

– Și unde preferi să cinăm? Am făcut rezervări la Club, la Roberto și la La Vie Parisienne. Așa că poți alege între preparatele australiene, italienești și franțuzești.

– Mergem la preparatele franțuzești, se alintă ea.

– Speram să spui asta, zise el sărutând-o pe nas.

Conduse spre casa mamei ei, unde băură ceva și apoi se despărțiră ca să se schimbe pentru cină.

– Pur și simplu strălucești, draga mea, spuse mama ei aprobându-i atitudinea. Săptămâna trecută nu aveai o mină prea bună. Ți-a trecut amețeala?

– Da, mamă, oftă Maggie. Tu ce faci în seara asta? Joci bridge, ca de obicei?

– Nu. Dorothy e bolnavă, spuse ea dezămăgită.

Maggie îi înțelegea perfect supărarea mamei sale. Viața ei gravita în jurul acelor întâlniri. Tatăl lui Maggie murise în urmă cu cinci ani și Fay Tarrington nu avea alte preocupări. Era bogată, nu era obligată să muncească, și viața socială pe care o dusese împreună cu soțul ei, fost broker, n-o lăsase cu prea multe cunoștințe. Deși avea cincizeci de ani, era încă o femeie frumoasă, dar n-o interesa să se implice într-o relație cu un alt bărbat. Singura ei obsesie era s-o vadă pe fiica sa măritată. Iar Dan Barlow întruchipa pentru ea perfecțiunea.

– Mă duc să fac o baie cu spumă, spuse Maggie. Apoi o să mă aranjez pentru diseară.

– Cu ce te îmbraci?

– Cu rochia roșie de satin, cred. Am chef să dansez în seara asta.

– Lui Dan o să-i placă la nebunie rochia aceea. E foarte sexy și-ți vine ca turnată.

– Sper ca Dan să mă placă pe mine mai mult, replică Maggie urcând scările.

În seara aceea Maggie se întrecu pe sine. Îmbrăcată în rochia roșie și machiată, se studie în fața oglinzii. Da. Apariția ei va fi o adevărată invitație sexuală pentru Dan. El, care de-atâtea ori îi jurase c-o iubește, trebuia acum să

i-o dovedească. Maggie voia să facă dragoste cu el. Trebuia să-și testeze propriile sentimente. Trebuia să-și șteargă din minte imaginea lui Ian Drake. Și aceasta era cea mai simplă soluție.

Clopoțelul de la intrare sună anunțând sosirea lui Dan. Înainte să coboare, Maggie se învălui într-un nor de parfum franțuzesc. Apoi, încrezătoare în propriile-i farmece, alergă spre ușa de la intrare.

Sclipirea din ochii lui Dan în momentul în care o văzu, îi spuse totul. Maggie îi făcu încurajator cu ochiul. Avea să fie o seară pe cinste.

Chiar și în drum spre retaurant, Dan nu ascunse faptul că o dorea. Maggie, în loc să se simtă flatată, se simțea rușinată de motivele ascunse pe care le avea. Se inhibă, dar făcu un efort de voință ca să rămână veselă și spirituală.

Vinul o ajută mult. Flirtă scandalos în public cu Dan, încurajată de privirile și remarcile lui. Dansară, băură și apoi dansară din nou.

– Dumnezeule, ce frumoasă ești! șopti Dan entuziasmat, mângâindu-i spatele gol și înfierbântat în timp ce se învârteau pe ringul de dans în ritmul muzicii suave. Te iubesc la nebunie. Și-mi place cum îți stă în rochia asta. Dar mi-ar plăcea mai mult să te văd fără ea.

– Și dacă aș fi fost o femeie simplă, obișnuită? M-ai mai fi iubit? Dacă n-aș fi purtat rochia asta?

– Nu se pune problema. Tu ești tu și eu te iubesc așa cum ești. Ești perfectă și mi-am pierdut mințile după tine. Știi ceva? propuse el strângând-o în brațe. Hai să plecăm naibii de aici.

– Nu, Dan. Vreau să mai dansăm. Am chef să dansăm toată noaptea.

– Păpușico, nu mai pot să stau nici o clipă lângă tine fără să te sărut, spuse el cufundându-și fața între gâtul și umărul ei.

– Hai mai bine să ne așezăm la masă și să mai bem ceva, sugeră Maggie simțindu-se nepregătită.

– Nu crezi că ai băut cam mult? întrebă Dan tăios.

– Nu. Mi-e sete și am chef să mai dansez. Trebuie să mai comandăm o sticlă de șampanie. Am zis că în seara asta sărbătorim, ai uitat?

Maggie se desprinse din îmbrățișarea lui și se îndreptă spre masă. Știa că nu se purta ca o fată searioasă. Știa că întinde ața provocându-l pe Dan. Dar încă nu se simțea pregătită să facă dragoste cu el. Se trânti pe scaun trăgând puțin fața de masă după ea. Paharul pe jumătate plin din fața ei i se vărsă în poală.

Dan sări ca s-o ajute, privind-o cu reproș, dar Maggie îi făcu un semn indiferent din mână. Chelnerul își făcu apariția cu un prosop, privindu-l pe Dan cu subînțeles.

– Mulțumim, spuse Dan. Ne descurcăm.

– Fii liniștit, dragul meu. N-am pățit nimic. Doar m-am răcorit puțin, spuse ea râzând cam strident.

Luă sticla din frapieră și-și umplu paharul. Chelnerul, care sosise prompt ca s-o ajute, ridică neputincios din umeri, privindu-l pe Dan. Acesta îi făcu semn discret să-i lase singuri.

– Pentru noi doi, dragul meu, spuse Maggie dând paharul peste cap.

– Ce te-a apucat, iubito? întrebă el în șoaptă, privind jenat în jur.

– Vreau să mă simt bine, ce-i rău în asta? Sunt fericită cu tine. Te deranjează? Mă iubești, nu-i așa?

– Știi bine că da. Dar ne privește lumea.

– Și ce dacă? Îți pasă ce crede lumea?

– Nu, dar...

– Vrei să mă simt bine?

– Da, dar...

– Fizic și psihic... Dar tu știi ce e în mintea mea, Dan? Știi ce gândesc, ce-mi trece prin cap, ce mă preocupă, ce mă frământă? Am uneori niște idei care mă obsedează, efectiv. Și ideile astea abia așteaptă să fie materializate înainte de a apărea altele, mai bune, mai interesante. Mă înțelegi, Dan?

– Nu sunt sigur. Ce încerci să-mi spui, Maggie?

– Dacă nu înțelegi, n-am ce face. Doar el știe, murmură ea oftând.

– Poftim?

Maggie ridică din umeri și-l rugă să-i mai umple paharul.

– De ce? întrebă Dan înainte să-i împlinească dorința.

– Pentru că am chef să mă încălzesc bine în noaptea asta.

– Te ajut eu. Tu nu trebuie decât să spui da.

– Bine, atunci. Hai să mergem.

Dar Maggie adormi imediat cum intră în mașină. Dan o conduse acasă și o ajută să urce la ea în cameră, pentru că abia se mai ținea pe picioare.

– Îmi pare rău, Dan, mormăi ea pe jumătate adormită.

– E vina mea. Nu trebuia să te las să mai bei. Te descurci singură, sau vrei să te ajut să te schimbi?

– Nu, Dan. Mă descurc și singură.

– Nu s-ar spune, dar... Cum vrei. Of, ce mă fac eu cu tine? Încăpățânată mică ce ești! Haide, noapte bună.

– Noapte bună.

Dan o sărută pe frunte și apoi o așeză ușor pe marginea patului. Maggie se trânti pe spate și ridicând o mână în aer spuse împleticit:

– Pa, Dan...

– Ne vedem mâine, draga mea, bine?

– Da... Mâine... mâine și poimâine și răspoimâine și așa mai departe... Așa va fi.

Dan stinse lumina și plecă zâmbind indulgent.

– Da, murmură Maggie după ce nu-i mai auzi pașii. Așa va fi și eu nu știu cum mă voi descurca. De ce a trebuit să apari tocmai acum în viața mea și să mi-o complici, Ian Drake? Puteam să fiu fericită. Și tu puteai să rămâi fericit, cu Pat a ta. Eu de ce nu pot fi fericită cu Dan? Naiba să te ia, Ian Drake! O să fac tot posibilul să fiu fericită cu Dan, așa să știi. E un bărbat bun și mă iubește. Da, mă iubește. Cel puțin așa cred. Și mă dorește. Asta e clar!

– Maggie!

Mama ei stătea în pragul ușii, privind-o îngrijorată.

– Bună, mamă, spuse Maggie ridicându-se cu greu în capul oaselor. Dan mă iubește și mă dorește.

– Sigur că da, dragă. Ce-ai pățit? De ce vorbești singură?

– Cred că am băut cam mult. Dan m-a adus până aici.

– Doamne-Dumnezeule! Hai, draga mea, lasă-mă să te ajut să te schimbi.

Maggie închise ochii și se lăsă dezbrăcată de mama ei, în timp ce gândurile îi goneau într-o spirală amețitoare.

– Ce-o să mă fac? întrebă ea deschizând ochii și privindu-și rugător mama. Nu mă cunoaște....

– Vorbești prostii, Maggie. Mai bine culcă-te.

– Nu, spuse Maggie agățându-se de halatul mamei sale. Dan nu mă înțelege ca el. El mă cunoaște. Dar nu mă dorește. Ce să mă fac?

– Maggie, ești amețită. Nu vreau să știu ce-mi spui. Haide, fii fată bună și culcă-te. Dacă vrei, discutăm dimineața.

– Da, sunt amețită... Nu mai înțeleg nimic. Nu mai știu ce să mă fac. Nu pleca, te rog. Ajută-mă...

– Hai, Maggie. Dacă te culci, îți promit că mâine dimineață vom discuta serios.

– Bine, mamă, mâine, suspină Maggie ștergându-și cu furie lacrimile care începuseră să-i curgă nestăpânit de-a lungul obrajilor. Dar sunt atâtea zile de mâine și eu nu știu ce să mă fac.

– Hai, noapte bună, dragă, spuse mama ei îndreptându-se spre ușă.

Somnul nu rezolvă nimic și Maggie nu reuși să dezlege dilema. Nu fu în stare să discute problemele care o frământau nici cu Dan și nici cu mama ei. Felul în care comunicase cu Ian Drake o obsedă tot weekendul.

Dan asistă frustrat la răceala lui Maggie în fața lui. Pe cât de promițătoare fusese seara de vineri, pe atât de reci fură următoarele zile. Maggie nu mai pomeni nimic despre ei doi și începu să-i vorbească despre munca ei.

Duminică seara, când se întoarse în Paddington, se simți mult mai încrezătoare în viitor. Iar pe la mijlocul săptămânii care urmă, se bucură crezând că și l-a scos definitiv din minte pe Ian Drake. Nu se îndrăgostise de el. Fusese doar hiperexcitată de succesul profesional și încântată de laudele șefului. Asta era tot.

Mai mult, ca să-și dovedească faptul că n-o interesa persoana lui, ceru o audiență. Plănuia să discute cu el noul program pe care trebuia să și-l facă după ce se va căsători.

Ian Drake o întâmpină cu o politețe formală, ridicându-se de la biroul său. O invită să ia loc și Maggie se așeză confortabil și plină de încredere în fotoliul din fața lui.

Da. Ian Drake nu era decât șeful ei și n-avea nici un interes personal față de ea. Calm, Maggie începu să-i explice ceea ce avea de gând să facă.

– După cum știți, spuse ea revenind la formula de politețe, în februarie mă voi căsători.

– Da. Continuă, te rog.

– Nu vreau să renunț la slujbă, dar voi avea mai puțin timp la dispoziție. Așa că aș vrea, dacă s-ar putea, să lucrez mai mult acasă. Mă întreb dacă se poate.

– Nu văd de ce nu, spuse Ian Drake după câteva clipe de tăcere. Doar că va trebui să-ți refacem contractul. Vezi?

Nu trebuie decât să ceri, și noi facem totul ca să-ți stimulăm talentul. Ai putea să te retragi și să-ți deschizi propria agenție...

– Dar aș pierde prea mult timp.

– Deci toată lumea are de câștigat, spuse el zâmbind.

– Mă bucur că gândiți așa.

Ian Drake își coborî privirile spre mâinile pe care și le împreunase pe birou. Tăcerea devenise stânjenitoare și Maggie se întreba dacă mai aveau ceva să-și spună. Ian Drake oftă adânc și ridicându-și ochii o privi fix și adânc.

– El știe ce obține, Maggie?

Maggie se uită la el cu inocență, încercând să-i susțină privirile. Imposibil. Se simțea dezbrăcată în fața lui. Nu se putea preface.

– Nu chiar, răspunse ea încrodat.

– Mi-am dat seama, spuse el aplecându-se peste birou. E greu pentru o femeie. În primul rând trebuie să facă față unui bărbat și copiilor, familiei... Pe locul doi vine slujba. Pe când un bărbat... Se presupune că el aduce banii în casă. Că el susține financiar familia. Deci nimeni nu-i poate reproșa că muncește, că întârzie serile. Soțul tău te va înțelege din punct de vedere profesional?

– Cred că da.

– Te-am mai întrebat și săptămâna trecută, spuse Ian Drake după câteva clipe de ăcere. Mi-ai dat un răspuns evaziv. Sper că nu te superi dacă te mai întreb o dată. Ești fericită cu el?

– De ce vreți să știți? întrebă ea simțind cum roșește până-n vârful urechilor. Nu e problema dumneavoastră.

– Ținteşti sus, Maggie. Cu toții știm asta. Ai nevoie de sprijin. El te ajută?

– Dar Pat? se trezi ea întrebând.

– Problema nu e relația mea cu Pat. Și dacă vrei să știi, da. Ei bine, Pat îmi satisface nevoile.

– Atunci rămâneți satisfăcut! replică ea instinctiv. Și păstrați-vă întrebările pentru dumenavoastră, pentru că nu vă voi răspunde. Relația mea cu Dan nu vă privește, domnule Drake.

– Tu ai ridicat problema. Tu ai venit să-mi spui că după căsătorie s-ar putea să nu mai ai timp. Eu nu vreau să-ți spun decât că s-ar putea să mai apară și alt gen de probleme. Gândește-te bine. Viitorul tău soț te va susține moral? Te va ajuta să te exprimi? Te iubește suficient de mult încât să-ți dea libertatea de a crea?

– La naiba, gata cu interogatoriul! exclamă Maggie ridicându-se în picioare. Sigur că mă iubește. De ce credeți că s-ar fi căsătorit cu mine dacă nu m-ar fi iubit?

Ian Drake se ridică de la birou și pentru prima oară își dezvălui emoțiile. Era furios și avea o expresie amenințătoare când spuse:

– Să nu-mi zici că nu ești în stare să vezi clar cum stau lucrurile, Maggie. Ești o femeie inteligentă. Mulți bărbați ar dori să se căsătorească cu tine pentru că ești atrăgătoare. Dai bine lângă un bărbat de succes. Doar că tu nu-ți dorești așa ceva.

Privirile lui îi scormoniră sufletul și Maggie simți atingerea lui domoală pe obraz ca pe-o arsură.

– Sub chipul tău frumos stă o femeie puternică, inteligentă, care-și dorește să fie apreciată pentru ceea ce este nu pentru aparențe. Te-am citit, Maggie. Ce-o să faci dacă soțul tău îți va cere să renunți la carieră în favoarea familiei?

– De ce-mi vorbești așa? întrebă ea abia șoptit, simțind cum tremură din tot trupul. De ce?

Ian Drake oftă. Privirile lui se îndulciră și, punându-i mâna pe umăr, o strânse ușor.

– Noi doi, Maggie, suntem plămădiți din același aluat. Dacă nu-ți spun eu toate astea atunci cine s-o facă? Cine altcineva știe? O căsătorie în care dorințele soțului ar putea intra în conflict cu ale tale ar putea fi o mare greșeală. Ți-ar frânge inima.

Ian Drake tocmai dărâmase zidul fragil pe care Maggie reușise să-l ridice în ultimele două zile. Închise ochii lăsându-se copleșită de sentimentul acut de singurătate pe care-l resimțise în ultimul timp.

– Și de ce naiba îți pasă ție dacă-mi va fi mie bine sau nu? Tu ai femeia ta.

Ian Drake se aplecă încet deasupra ei, privind-o drept în ochi, scrutându-i cele mai intime cotloane ale sufletului. Mâna lui alunecă sub păr strângându-i ușor ceafa. Maggie închise pe jumătate ochii, lăsându-se pradă dorinței care o invada. Buzele i se întredeschiseră anticipând sărutul.

Dar brusc focul se stinse. Ian Drake se îndreptă și buzele i se strânseră într-o linie subțire. Ochii lui erau acum impenetrabili. Se întoarse cu spatele la ea și, ocolind biroul, se așeză pe fotoliu.

Maggie îl privi la început nedumerită, apoi rănită de respingerea lui neașteptată. Ian Drake clătină încet din cap, privind în gol, pe birou.

– Ce nebunie, șopti el luându-și capul în palme.

Apoi, când după câteva secunde o privi din nou, ochii lui o înghețară.

– Ai dreptate, spuse el dur. Eu mi-am găsit femeia. Ea reprezintă tot ce mi-am dorit. Sper că și pentru tine Dan e bărbatul ideal. Iartă-mă dacă te-am tulburat. Nu trebuia să mă bag în relația voastră. Ai dreptate, nu e treaba mea. Doar că nu vreau să văd o carieră strălucită distrusă din pricina unei căsnicii nepotrivite. Dar asta e alegerea ta. N-am nici un drept să intervin între voi doi. Tu știi mai bine ce faci. Te rog să uiți tot ce ți-am spus. O să-ți pregătesc un contract de colaborare pe care-l poți vedea înainte de a te căsători. Sper să fie satisfăcător atât pentru tine cât și pentru agenție.

Maggie simți că se sufocă. Ceea ce să născuse mai devreme între ei nu se stinsese. Privirile ei acuzatoare aruncau săgeți de furie. Cum îndrăznise?

Fără să mai spună nimic, Maggie se ridică țeapăn, se răsuci pe călcâie și părăsi biroul. Avea o atitudine mândră, dar în sinea ei se simțea precum un zombi care-și pierduse sufletul.

În weekendul acela se întoarse acasă hotărâtă să rupă logodna. Dar Dan se purtă cu ea învăluitor, reușind să-i distragă atenția prin diverse argumente. Săptămâna care urmă o sună des, o invită în oraș, la restaurant și-i aduse flori. Devotamentul lui îi înmuie hotărârea lui Maggie.

Iar mama ei era de partea lui Dan și părea că n-o înțelege deloc. Maggie se simțea teribil de singură.

Apoi urmară sărbătorile de Crăciun și fură invitați la nenumărate petreceri. Febra cumpărăturilor și agitația din jur reuși momentan s-o facă pe Maggie să uite de singurătate.

La agenție toți angajații așteptau cu nerăbdare petrecerea anuală de Crăciun. În fiecare an închiriau o sală de bal la un hotel din apropiere, unde se întâlneau toți colegii împreună cu conducerea, în cea mai importantă noapte a anului.

– Ghici ce mi s-a întâmplat! spuse vesel Rhonda venind la Maggie într-o luni dimineață.

– Ce? întrebă Maggie pe jumătate atentă.

– L-am chemat pe noul meu prieten la petrecerea de Crăciun și a acceptat. Maggie, e cel mai bun dansator pe care l-am cunoscut vreodată.

– Mă bucur pentru tine, râse Maggie amuzată de entuziasmul copilăresc al prietenei sale. Are stofă de soț?

– Încă nu pot spune sigur, dar ceea ce-ți pot spune e că de fiecare dată când ne întâlnim îmi sucește mințile. Tu ce faci cu Dan? Veniți la petrecere, sau sărbătoriți în familie?

– Venim...

– Mă întreb cu cine va veni Peter Cameron. Îți amintești de fâța de anul trecut?

– Nu era o fâță, era un fotomodel.

– Dar n-ai văzut cum era îmbrăcată? Apropo, tu cu ce te îmbraci anul ăsta? Ce-ar fi să mergem împreună la cumpărături, să ne luăm ceva frumos?

– Sigur că da. Asta mi-ar mai ridica și mie moralul.

– Ai nevoie de așa cev? Adevărul e că-n ultimul timp mi-ai părut cam abătută. Ce-ai pățit? Nu te simți bine, sau ai probleme, Doamne ferește, cu Dan?

– Nu, spuse Maggie clătinând din cap. Cred că e vorba de o depresie trecătoare. Știi cum e la sfârșitul anului... timpul trece... îmbătrânim... E, prostii, nimic serios. Cred că o rochie nouă o să mă remonteze.

– Maggie, știi pe cine abia aștept eu să cunosc?

Ea ridică din umeri.

– Pe logodnica lui Ian Drake.

– Da, și eu sunt curioasă, spuse Maggie cu indiferență.

– Știi că se căsătoresc în aprilie?

– Da.

– Și de ce nu mi-ai spus până acum?

– Nu mi s-a părut ceva important.

– Haide, Maggie! exclamă Rhonda ridicându-și privirile în tavan în semn de exasperare. Știi că mor după el și mă interesează absolut tot ce face.

– Și cum rămâne cu noul tău prieten? o tachină Maggie.

– Ei, asta-i altceva. La Ian Drake doar visez, pentru că n-am nici o șansă. Și tu nu-mi spui nimic despre el, deși vă vedeți foarte des în ultimul timp.

– Da, poate prea des, mormăi Maggie. Hai, Rhonda, las-o baltă. Avem treabă. Ne vedem în pauza de prânz.

Și Maggie abia aștepta s-o cunoască pe Patricia Hollis – femeia ideală a lui Ian Drake. Abia aștepta s-o cunoască și

se bucura că acest eveniment avea să se întâmple la petrecerea de Crăciun, unde-l va avea alături de ea pe Dan. În ultimul timp își stăpânea cam greu emoțiile.

De aceea încerca să evite întâlnirile cu Ian Drake. Nu se mai ducea la el în birou decât când era absolut necesar, și atunci ca să discute probleme de serviciu.

Dar miercuri dimineața primul lucru pe care i-l spuse Rhonda fu acela că era așteptată de Ian Drake în birou. Maggie urcă scările întrebându-se ce voia să discute cu ea. Nu apăruseră probleme noi.

Ian Drake o întâmpină cu un zâmbet care o puse pe jar. O invită să ia loc și-i înmână o foaie de hârtie.

– Acesta e bonusul tău pentru campania Jamieson. Sper că suma te mulțumește.

– Da, spuse Maggie încet, privind cifrele cu uimire.

Bonusul era mai mare decât se așteptase.

– Se pare că am bătut toate recordurile de vânzare. Tigatom a spart piața.

– Da, am remarcat, și mă bucur că a ieșit așa de bine. Asta-i tot, domnule Drake?

– Da... voiam doar să știi că apreciem ceea ce faci pentru agenție.

– Observ și vă mulțumesc.

– Voiam să te mai întreb... Vii mâine seară la petrecerea de Craciun împreună cu Dan?

– Da, răspunse ea evitându-i privirile.

– Abia aștept să-ți cunosc logodnicul.

Maggie își simți ochii umplându-i-se de lacrimi. Se ridică repede și se întoarse cu spatele, dorindu-și să iasă înainte să se facă de râs.

– Maggie...

În vocea lui se simțea o întrebare, un ordin de a rămâne și foarte multă îngrijorare. Maggie se opri cu mâna pe clanță, dar nu se întoarse. Închise ochii și-și sprijini fruntea de tocul ușii încercând să se controleze. Mâna lui Ian Drake se așeză posesiv pe umărul ei.

– E ceva în neregulă? întrebă el.

– E ceva în regulă? replică Maggie amar în timp ce două lacrimi grele i se prelinseră pe obraji.

– Da. Munca ta, răspunse el mângâindu-i umărul.

– Și crezi că asta e suficient, Ian? întrebă ea întorcând spre el o pereche de ochi gri, umeziți de lacrimi și pustiiți de singurătate.

– Trebuie să ai încredere în munca ta de creație. Numai acolo îți poți găsi împlinirea. Și e singurul lucru în care poți crede total, pentru că îl poți controla.

– Și dacă există ceva ce nu pot controla? Dacă am o dorință pe care tânjesc să mi-o împlinesc și persoana care mă poate ajuta îmi întoarce spatele?

Sufletul îi țipa de durere. Dar, văzând pentru o clipă în ochii lui înțelegere, șopti gâtuit, cu speranță:

– Ian...

Era o rugăminte disperată și, instinctiv, Maggie întinse mâna atingându-i obrazul. Se apropie de el imperceptibil, până când răsuflarea lui caldă îi mângâie obrazul. Apoi, ca prin vis, Ian își uni buzele cu ale ei, la fel de flămând, dornic să-i simtă gustul și tot ceea ce ea-i putea oferi.

Era un sărut care contrazicea orice experiență anterioară avută de Maggie. Trupurile lor se lipiră unul de celălalt și mâinile lor se căutară avide.

Apoi, brusc, Ian se smulse din îmbrățișarea aceea nebunească și, gâfâind, înfuriat pe sine, exclamă printre dinți:

– Nu! E o nebunie! Doamne, ce nebunie! N-am vrut să... Te rog să mă ierți.

Buzele ei umede încă mai tremurau dornice. Îl privi în ochi rugător, cerându-i să nu se îndepărteze. Apoi, dându-și seama de situația pe care o crease, simți că i se răcesc picioarele și că îi tremură genunchii.

– De ce? întrebă ea șoptit, cu disperare.

– Pentru că nu te vreau, spuse el trecându-și degetele prin păr și privind în jur încurcat.

Maggie izbucni într-un râs isteric. Apoi îngheță și începu să-și muște buzele. Se străduia din răsputeri să se controleze. Când vorbi în cele din urmă, voce ei era de nerecunoscut.

– Nu mi s-a părut că e chiar așa cum spui.

El făcu un gest de nerăbdare și în privirile lui flăcările pasiunii se potoliră.

– Tu nu ești ce-mi doresc. Ești foarte atrăgătoare, dar... nu pentru mine. Mă înțelegi?

– Nu, nu te înțeleg, răspunse Maggie înfuriată. Cum poți să...

– Pentru că eu am ales. Am ales să-mi țin viața sub control. Nu vreau să las o ființă ca tine să mă dea peste cap.

– Să te dea peste cap? repetă Maggie nevenindu-i să creadă.

Exact același lucru îl făcuse Ian Drake cu ea. Toate lucrurile sigure din viață se prăbușeau sub ochii ei neputincioși.

– Știi că nici măcar nu mai pot gândi logic din cauza ta? De luni de zile trăiesc din inerție. Apoi ai apărut tu și am început să simt că trăiesc cu adevărat...

– Nu! o întrerupse el hotărât.

Se îndreptă spre birou căutând să stabilească o distanță confortabilă între ei doi.

Maggie îl privi îndelung, încercând să-i accepte decizia.

– Înțeleg, spuse ea cu un efort de voință. N-a fost chiar așa de important pentru tine. A fost doar un sărut pe care i l-ai dat unei femei atrăgătoare care s-a dat la tine.

Buzele lui se îngustară, dar privi în altă parte. Începu să se joace nervos cu un pix și după o tăcere tensionată, spuse calm:

– Știi bine că a fost mai mult decât atât. Dar noi semănăm prea mult, Maggie. Nu poți ține doi pești piranha într-un bol. Se vor devora reciproc.

– Poate că asta îmi doresc.

– Poate... Dar eu nu. Am luptat mult în viață ca să-mi găsesc echilibrul. Am ajuns la concluzia că am nevoie de o familie sigură în care să mă simt relaxat. Mă voi căsători cu Pat.

– Dar n-o iubești! izbucni Maggie. N-o iubești mai mult decât îl iubesc eu pe Dan.

– Mă voi căsători cu ea, repetă hotărât Ian. Și greșești. Eu chiar o iubesc pe Pat.

Cuvintele lui sunară ca o respingere definitivă. Maggie se simți înjunghiată în inimă. Privirile ei coborâră nesigure și, văzând la picioare o foaie de hârtie, se aplecă s-o ridice. Era bonusul primit pentru campania publicitară.

– Ei, la urma urmei am munca mea, murmură ea. Mulțumesc pentru... apreciere, domnule Drake. Ați fost deosebit de generos.

Apoi nu-i mai dădu timp să replice și ieși din birou închizând ușa în urma ei. Știa ce înseamnă să ajungi din rai în iad în doar câteva minute. Cu puțin timp în urmă i se păruse că va avea totul, ca apoi să piardă printre degete ceea ce putea să-i facă viața împlinită.

Coborî scările ca teleghidată, îndreptându-se spre biroul ei. Abia când se așeză pe scaun privirile începură să i se limpezească. Rațiunea îi spunea că era o femeie norocoasă. Nu toată lumea muncea din pasiune.

Dar ajunsese la o concluzie. Nu se mai putea căsători cu Dan. S-ar fi mințit singură. În viața ei putea să mai apară un alt bărbat pe care să-l iubească cu pasiune. Era o femeie atrăgătoare. Amintindu-și vorbele lui Ian Drake, ochii i se umplură de lacrimi.

Nu trebuia să se lase doborâtă. Avea munca ei. Se apucă hotărâtă de lucru și după-amiaza trecu relativ mai ușor. Din păcate nu avea soluții pentru viitor.

Capitolul 4

– Maggie, draga mea, nu vreau să te dezamăgesc, dar nu pot veni la petrecere diseară. Doamna Arnolds va avea o naștere dificilă, tripleți, și trebuie să stau prin preajmă.

– Nu-i nimic, Dan. Înțeleg, replică Maggie indiferent.

Oricum nu voia să meargă împreună cu el la petrecere, pretinzând că totul e în regulă când de fapt nu era așa. În weekendul acela trebuia neapărat să rupă logodna cu el. Ar fi vrut s-o facă la telefon, chiar în clipa aceea. Dar Dan merita mai multă considerație.

– Pari dezamăgită, draga mea. Iartă-mă, dar nu pot programa natura. O să-ți fie prea greu să mergi singură? La urma urmei cunoști pe toată lumea. Te vei integra ușor.

– Serios, nu mă deranjează, insistă ea încercând să pară veselă. O să vin acasă cu trenul. Haide, acum du-te la treaba ta și ajută natura. Ne vedem mâine, bine?

– Bine. Mulțumesc pentru înțelegere. Te iubesc.

– Bine, Dan. Pa.

Închise telefonul oftând. Nu-l mai putea minți. Mâine trebuia neapărat să termine totul. Fusese necinstit din partea ei că amânase atâta momentul.

Era aproape ora cinci după-amiază. Făcu ordine pe birou, își luă geanta și porni spre lift. Ușile se deschiseră și se trezi față în față cu Bert Oliver.

– Bună, Maggie. Ce-i cu figura asta?

– Nu pot să vin la petrecere. Dan e foarte ocupat.

– Nasol. Să nu-mi spui că vei rata petrecerea doar pentru că zeul tău grec nu poate veni. Crezi că noi, ceilalți, nu-l putem înlocui?

– Haide, Bert. Știi cum e să vii la petrecere singur.

– Știu, draga mea. Dar am o idee. Ce-ar fi să vii la petrecere și-ți promit că te voi întreține toată noaptea. O să ne facem amândoi de cap și o să moară toți de ciudă, spuse el făcându-i cu ochiul. Îți dai seama? Să apar la petrecerea de Crăciun cu cea mai dorită femeie din firmă la braț!

Ușile liftului se deschiseră lăsându-i la parter. Bert o luă de braț și o conduse spre ieșire continuând munca de convingere.

– Gândește-te numai! Să ne vadă Peter Cameron! O să se înverzească de furie și n-o să mai înțeleagă nimic. Doamne, abia aștept să-i văd mutra. Haide, Maggie, o să fie beton! Nici măcar n-o să-i simți lipsa lui Dan.

Maggie se opri în loc și privi situația cu alți ochi. Era atrasă de ideea aceea nebunească. Și Bert chiar știa să se distreze. Pe de altă parte voia s-o vadă pe Pat Hollis, femeia cu care avea să se căsătorească Ian Drake. Nu

putea rezista acelui impuls. Știa că va suferi, dar trebuia să și-l scoată o dată pentru totdeauna pe bărbatul acela din cap.

– Bine, Bert. Păstrează-mi un loc lângă tine.

El o prinse de mână și o răsuci, apoi începu să danseze un tango nebun prin holul instituției.

– Oh, Maggie, draga mea, vom fi vedetele serii! exclamă el entuziasmat peste măsură.

Apoi ajunseră în fața ușii de la intrare și Bert o lăsă în sfârșit să plece. Câțiva angajați întoarseră capetele privind în urma lor amuzați, dar Maggie nu se simți stânjenită. Bert reușise să-i ridice moralul.

Înainte să se despartă, Bert o mai atenționă:

– Ai grijă să arăți bestial, Maggie. Iar eu îți promit că special pentru tine mă voi preface că sunt un bărbat normal – îmi voi pune smochingul. Vezi câte sacrificii fac?

– Îți mulțumesc, spuse Maggie făcând o plecăciune exagerată. Îi vom eclipsa pe toți, promit.

– Perfect! strigă Bert în timp ce se îndepărta cu spatele, ridicând degetul mare al mâinii drepte în aer.

Maggie avu grijă să respecte instrucțiunile lui Bert întocmai. Își făcu manichiura cu o ojă albă sidefată, își fardă ochii cu violet și argintiu, folosi mult rimel iar pe buze își aplică și un luciu pe lângă ruj. După ce îmbrăcă rochia mov, care în mișcare făcea ape vineții, își puse sandalele argintii în picioare și la gât șiragul de perle. După ce se învălui într-un nor de parfum Arpège, chemă un taxi.

Când sosi, Bert deja o aștepta în fața hotelului. Când îi oferi brațul îi șopti o mulțime de complimente la ureche

în timp ce ochii îi zâmbeau amuzați, promițând o noapte de neuitat. Priviți din exterior, păreau o pereche perfectă. Bert arăta impecabil în smoching și-și juca perfect rolul, dar puțină lume cunoștea înclinațiile lui sexuale.

Intrară în sala de bal salutând zâmbitori și demni în dreapta și-n stânga. Apoi se îndreptară spre bufet și comandară o sticlă de șampanie înainte să se așeze la locurile lor de la masă. Din colțul lor puteau vedea pe toată lumea care intra și puteau comenta în liniște.

Bert disecă ținutele tuturor femeilor, dar cele mai usturătoare remarci le făcu la adresa însoțitoarei lui Peter Cameron, care, ca de obicei, era o femeie extravagantă.

La un moment dat Bert începu să fluiere admirativ.

– Deci asta e femeia lui Drake!

Maggie privi în direcția în care se uita Bert și constată mulțumită că viitoarea logodnică a lui Ian nu era nici pe departe o frumusețe. Pat Hollis avea o figură destul de comună, rotundă, cu ochi zâmbitori, o guriță minusculă, părul blond, strâns în cocul din care cădeau câteva șuvițe părea ondulat, și era cam scundă. Era ușor bronzată și pielea îi era pusă în valoarea de rochia albă pe care o purta în seara aceea.

– Ei, ce părere ai, Maggie? întrebă Bert în cele din urmă.

– Drăguțică, comentă ea scurt.

– Corect, râse Bert. Are față de păpușă. Hei, hei, uite că Ian Drake se uită în direcția noastră. Nu i s-a clintit nici un mușchi de pe față, dar pun pariu că se întreabă de ce te-am monopolizat.

– M-aș mira să-l intereseze, spuse Maggie încruntându-se.

– O să faci riduri, draga mea. Zâmbește. Mă întreb dacă șeful nostru se gândește și acum la problemele de serviciu. L-ai văzut vreodată concentrat asupra unei probleme? Parcă ar fi un bull-terrier în fața unui os – feroce! Seamănă destul de mult cu tine. E un perfecționist, atent la detalii.

Bert își îndreptă atenția asupra trupei care cânta pe scenă.

– Mamă ce bine cântă băieții ăștia! Hai să dansăm. Îl cunosc pe saxofonist. O să-i fac cu ochiul. Pun pariu că o să se intimideze și o să rateze o notă.

Bert era un bun dansator și lui Maggie îi plăcu exuberanța pe care o afișa în timp ce se mișcau în ritmul muzicii. Și-l scoase pe Ian Drake din minte și se lăsă pradă plăcerii dansului. Alunecând printre perechi schimbă saluturi și complimente cu colegii. Mulți o întrebau de ce nu venise Dan, iar ea le răspundea serios că avea foarte multă treabă. Când trupa făcu o mică pauză, Maggie își dădu seama că obosise și că-i era teribil de sete.

– Du-te la masă, spuse Bert. Eu mă duc la bar să mai iau o sticlă de șampanie.

Maggie se îndreptă spre locurile lor, mulțumită să se așeze și să-și odihnească picioarele obosite. Dar o cuprinse pe neașteptate un sentiment de singurătate. Pipăi inelul de logodnă de la Dan, întrebându-se dacă se născuseră tripleții.

– Maggie?

Ea privi în direcția din care venea vocea lui Ian Drake. Ochii îi alunecară involuntar spre femeia de lângă el, ai cărei ochi albaștri zâmbeau cu inocență.

– Bună, spuse ea automat.

– Maggie Tarrington, Pat Hollis.

Cele două femei se analizară atent.

– Eram curioasă să te întâlnesc, Maggie, spuse Pat cu o voce dulce. Mi-a plăcut la nebunie ultima ta campanie publicitară.

– Mulțumesc. A fost floare la ureche.

– Ian nu mi-a spus că frumusețea ta e pe măsura talentului tău.

– Asta nu conta așa de mult, spuse Ian privind în altă parte.

– Of, bărbații! exclamă Pat. Uneori sunt imposibili.

– Uneori, zâmbi Maggie ușor ironic.

– Dan n-a venit? întrebă Ian.

– Nu, răspunse Maggie privind spre Pat. Are o naștere multiplă și a fost nevoit să rămână la spital. Bert...

– Bună seara! Am observat că ați poposit la masa noastră și m-am gândit să toastăm. Am adus patru pahare. Sper că beți șampanie. Dumneata ești Pat Hollis, dacă nu fac vreo gafă.

– Da, Bert, ea este logodnica mea, spuse Ian Drake zâmbind.

– Mă bucur să te cunosc. Logodnicul tău are gusturi bune.

– Mulțumesc, zâmbi Pat. Și tu ai gusturi bune, replică ea privind spre Maggie.

– Oh, nu, domnișoara nu-mi aparține. Eu îi țin doar locul logodnicului ei, care momentan e ocupat să aducă pe lume bebeluși *ad infinitum*.

Pat îi privi pe cei doi confuz.

– Îmi pare rău, spuse ea, dar cred că nu înțeleg.

– Logodnicul lui Maggie, Dan Barlow, este ginecolog și a avut o urgență în noaptea asta, îi explică Ian.

– Am înțeles. Îmi pare rău...

– Mie nu! exclamă jovial Bert.

– Se întâmplă des? întrebă Pat privind-o compătimitor pe Maggie.

– Nu chiar.

– Și e mai bine așa, spuse Bert. Dan Barlow e frumos ca o cadră. Dacă Doamne ferește mă voi căsători vreodată, n-o să-mi trimit soția la el.

– Înseamnă că sunteți un cuplu minunat, spuse Pat cu un zâmbet ușurat.

– Hai, cred că am stânjenit-o destul pe Maggie, spuse Ian Drake. Să bem pentru noul an.

După ce ciocniră, Maggie dădu paharul de șampanie peste cap.

– Ți-era sete? întrebă Ian Drake în șoaptă.

– Da, răspunse ea intimidată, privind-o pe sub sprâncene pe Pat. M-am cam zbânțuit. Bert nu m-a lăsat o clipă să respir. Știi ce dansator bun e și eu abia am reușit să țin ritmul cu el.

– N-o ascultați, spuse Bert. Face pe nebuna. Pare fragilă la suprafață, dar e oțelită pe dinăuntru. Nu lasă nimic de la ea. Ori joci cum îți cântă, ori dai de naiba. Și trebuie să recunoaștem că de cele mai multe ori are dreptate. Știți pisica din reclamă. M-a pus să-i refac coada de zece ori până a ieșit cum și-a dorit ea.

– Dar Bert... protestă Maggie.

– Știu, știu, flutură el din mână. În final a ieșit perfect.

– Data viitoare când mă voi uita la reclamă o să privesc mai cu atenție coada pisicii, spuse Pat binevoitoare.

Din fericire trupa începu să cânte din nou și Ian Drake își luă logodnica pe ringul de dans înainte să se compromită total. Maggie îi făcu semn lui Bert să-i umple paharul și bău satisfăcută.

– Să nu te îmbeți înaintea mea, dragă, spuse Bert. E încă devreme.

– Fii liniștit. Sunt antrenată.

– Ce e între voi doi?

– Ce vrei să spui?

– Între tine și Ian Drake simt că există un conflict, o tensiune... nu știu.

– Ți se pare.

– Poate pe Pat o poți prosti, dar ochiului meu vigilent de artist nu-i scapă nimic.

– Hai s-o lăsăm baltă, spuse Maggie dând din nou paharul peste cap.

– Mai ușor, Maggie. Am de gând să mai dansez cu tine în seara asta.

Bert dansă cu Maggie aproape toată noaptea, nelăsând-o să se mai gândească la nimic altceva. Avea o energie debordantă și veselia lui o molipsi.

La un moment dat o văzură pe Rhonda și stătură de vorbă cu noul ei prieten, care era interesant. Apoi Peter Cameron o invită pe Maggie la dans. Dar ea nu rezistă mai mult de o melodie în brațele lui. Se întoarse la masă, gata să mai bea un pahar de șampanie.

Bert se pierduse în mulțime și Maggie rămase singură gândindu-se la Dan și comparându-l cu Pat Hollis. Amândoi erau oameni de treabă. Probabil că și Ian l-ar fi plăcut pe Dan așa cum și ea o plăcuse pe Pat. Problema era la ea, nu la Dan.

Nici nu-și dădu seama cum trecu timpul și câte pahare bău în seara aceea. Avea prea multe probleme pe cap.

– Maggie, vrei să dansezi cu mine?

Ridică privirile fără să-i pese că Ian Drake îi va vedea nefericirea din ochi.

– Nu, mulțumesc, spuse ea răspicat întorcându-i spatele. Pleacă... Du-te la logodnica ta.

– Dansează. Și, Maggie, ai băut cam mult.

– Îmi place de ea.

– Toată lumea o place pe Pat. Și mie mi-ar fi plăcut să-l cunosc pe Dan.

– N-o să ai ocazia asta.

– De ce?

– Pentru că nu-l poți cunoaște decât prin mine. Și nu se mai poate.

– Dar de ce?

– Pentru că mă voi despărți de el. Nu pot să mă căsătoresc cu Dan. Am fost slabă și proastă, iar acum îl voi răni. Bietul Dan...

– Devi patetică, Maggie. Hai să dansăm.

Ian îi luă paharul din mână și o forță să se ridice de pe scaun.

– Nu vreau să dansez cu tine, Ian, protestă Maggie simțind cum se dezechilibrează și căutând sprijin în brațele lui.

– Gândește-te că dansezi cu Dan, dacă vrei, replică el rece. Și nu mai fi așa proastă. Doar pentru că n-a putut să te însoțească în seara asta nu înseamnă că trebuie să te desparți de el.

– Știi bine că nu de asta mă despart de el! șuieră ea înfuriată.

Străbătură ringul de dans într-o tăcere ostilă, conștienți de apropierea trupurilor lor. Tempoul muzicii cerea un contact fizic strâns. Maggie constată cu nefericire că se simțea mult mai bine în brațele lui Ian decât în ale lui Dan.

– Atunci de ce? o întrebă el șoptit la ureche.

– Am aflat că se poate și mai bine, spuse ea. Îți amintești? Poate că există undeva în lumea asta mare un bărbat potrivit și pentru mine, nu? Mai bine să fiu singură decât să mă mint că totul e perfect. Taci, nu spune nimic. Lasă-mă să vorbesc. E evident că n-ai nimic să-mi spui care să mă ajute. Mă simt atât de... singură.

O clipă Ian o strânse mai tare în brațe, dar apoi o eliberă. Poate că nu fusese decât o părere. Tăcu. Apoi melodia se termină și Ian o conduse inevitabil la locul ei. Se terminase.

Bert se întorsese la masă și Maggie îl rugă să-i mai aducă o sticlă de șampanie.

– Mulțumesc, domnule Drake, spuse ea politicos așezându-se la masă.

– Ia-o mai ușor cu băutura, Maggie, spuse Ian oftând.

Bert se întoarse cu sticla de șampanie și-i turnă un pahar plin.

– Pentru relațiile noastre colegiale, toastă Bert. Fie ca ele să fie întotdeauna la fel de productive și interesante.

– Pentru ochiul tău de artist! replică Maggie ridicând paharul. Fie ca el să rămână la fel de vigilent.

Jumătate de oră mai târziu abia își mai puteau ține capetele drepte.

– Ai de gând să mă bagi sub masă, Maggie? întrebă bolborosit Bert.

– Poftim? Să-ți ruinez reputația? Nici gând!

– Ești o femeie de fier.

– Puțin cam moale pe la colțuri, completă ea autoironic.

– Pe cine văd eu venind spre masa noastră? Nu e cumva Pat Hollis?

Pat o apucă pe Maggie de braț și-i șopti:

– Hai, Maggie. Te conducem acasă. Ian s-a dus să pornească motorul. Te ajut eu...

– N-am nevoie de ajutor. Nu-i așa, Bert? Niciodată n-am avut nevoie de ajutorul nimănui.

– Da, răspunse el. E o femeie de oțel.

– Te rog, Maggie. Ian e îngrijorat din cauza ta. Hai, vino cu mine.

– Nu. Du-te tu cu el. Aparțineți unul celuilalt. Eu n-am ce căuta între voi. Eu mă descurc și singură, insistă Maggie.

– Bert, convinge-o, te rog, să vină cu mine, spuse Pat neliniștită.

– Are dreptate, Maggie. Du-te acasă.

– Dar de ce? Ce aveți cu mine? Eu stau cuminte la masă, beau, nu deranjez pe nimeni...

– Dan nu-i aici și Drake se gândește probabil că nu sunt suficient de responsabil, zise Bert. Greșește, desigur. Dar ce contează? Te duce pe gratis acasă! De ce să refuzi oferta? Hai, du-te cu Pat. Fii fată cuminte.

– Cuminte? râse Maggie isteric. Vai, Bert, nici nu știi cât de cuminte sunt.

– Taci, Maggie!

Vocea lui Ian Drake o reduse la tăcere. Se lăsă purtată ca o păpușă de cârpă până la mașină. Își dădu capul pe spate sprijinindu-se de tetiera de piele și lacrimi grele și fierbinți începură să-i curgă nestăpânite pe obraji. Se simțea umilită. Se lăsa dusă acasă de bărbatul pe care-l iubea și de logodnica acestuia, care o privea compătimitor.

Mașina se opri. Deschise ușa și ieși în aerul rece. Ian Drake o sprijini și o ajută să urce până în fața apartamentului ei.

– De unde știi unde stau? întrebă Maggie.

– Din fișa personală.

– Cât de inteligent, mormăi ea ironic.

Ian îi luă cheile din mână și descuie ușa. Maggie se strecură pe lângă el și-i trânti ușa în nas, fără să-i mulțumească. Se opri la baie, în fața vasului de toaletă unde-și goli stomacul. Când se liniști lăsă capacul și rămase așa, în genunchi, nemaifiind capabilă să se miște.

Apoi începu să plângă încet, o veșnicie. Plânse pentru Dan, pentru mama ei, dar mai ales pentru ea, până nu mai avu nici o lacrimă.

După mult timp simți răceala pardoselii și începu să tremure. Se ridică cu greu în picioare și se spălă pe față și pe dinți. Apoi se dezbrăcă și intră sub duș.

Tocmai în momentul în care vru să dea drumul la robinet, ușa de la baie se deschise și în prag apăru Ian Drake.

Când o privi ochii lui păreau două oceane de durere.

– Credeam că... mi-era teamă să nu... te simți bine, Maggie?

– Dumnezeule! exclamă Maggie conștientă de goliciunea ei. Nu ți se pare că ai văzut destul?

Dar Ian se părea că n-o auzise pentru că se apropie de ea și o strânse în brațe. Nasturii costumului lui îi intrau în pielea înfierbântată.

– Nu mai suportam tăcerea, murmură Ian trecându-și degetele prin părul ei.

Lui Maggie nu-i venea să creadă ce i se întâmpla. Îl privi întrebător. Dar el, în loc de răspuns, îi posedă gura cu o ardoare înnebunitoare. Nu era senzual, ci pasionat, ca și cum s-ar fi temut să nu-i scape.

Maggie îi răspunse pe măsură, cu sălbăticie, hrănind violența emoțiilor lui cu toată nevoia inimii ei. Când în cele din urmă se despărțiră, respirațiile lor erau agitate.

– De ce-mi faci asta? gemu el frecându-și obrazul de pieptul ei. Trebuia să știu, Maggie. Îmi pare rău...

Maggie îl cuprinse în brațe fără să-și pună întrebări. Nu știa cum ajunsese el acolo și de ce. Dar știa că nu mai voia să-l lase să plece.

Dar Ian îi desfăcu încet mâinile și se îndepărtă puțin de ea.

– Hai, Maggie, fă-ți dușul. Asta voiai, nu?

Ea îl privi prostită, neștiind ce să mai creadă. Ian dădu drumul la robinet potrivindu-i apa. Maggie privi ca prin vis cum mâneca albă a cămășii lui scumpe se udă.

– Eu mă duc să fac o cafea.

Ian ieși din baie închizând ușa în urma lui. Maggie rămase sub jetul de apă, simțindu-se din ce în ce mai confuză. Ian Drake chiar fusese acolo sau delirase? Își atinse buzele amintindu-și de sărutul lor pasionat. Da, fusese acolo. Așa ceva nu se putea visa. Dumnezeule, și o văzuse goală. Și nu-i păsase... Nu-i păsase pentru că îi păsa de persoana și nu de fizicul ei.

După câteva minute Ian Drake se întoarse, închise robinetul și o înfășură într-un halat de baie. O strânse ușor în brațe udându-și costumul cu apa care-i curgea lui Maggie din păr.

– Ești terminată, spuse el privind-o și râzând ușor. Nu știu cum să te mai ajut. Vei să te pieptăn?

Ea îl privi pierdută, temându-se să-i răspundă. Îi era frică să nu plece.

– La naiba! oftă el conducând-o în camera de zi. Stai aici cuminte și eu mă duc să-ți aduc cafeaua.

Maggie îl ascultă și-l așteptă liniștită să se întoarcă. Era bine să aibă cineva grijă de ea. Ian îi puse pe măsuța din fața ei o ceașcă de cafea aburindă și aromată.

– E tare și dulce. O să te ajute să-ți revii.

Apoi își trase un scaun la capătul celălalt al mesei și se așeză privind-o în tăcere. Maggie luă câteva guri de cafea, întrebându-se ce să spună.

– De ce ai venit aici? întrebă ea temătoare în cele din urmă.

El nu răspunse imediat.

– Aveai nevoie de cineva care să te ajute, spuse el pe un ton rece, distant.

– Cum ai intrat?

– Ai uitat că mi-ai trântit ușa în nas? Cheile rămăseseră în broască. Nu gândeai prea limpede la ora aceea.

– Și Pat?

– Pat? Am condus-o acasă. Apoi m-am gândit la tine și am vrut să mă liniștesc. Voiam să știu dacă totul e OK.

– Biata Pat... șopti Maggie cu nasul în ceașca de cafea.

– O s-o împac eu, mâine. Nu puteam să te las singură în starea în care erai. Pat e o fată înțelegătoare. Și foarte inimoasă. O să înțeleagă.

– Cum adică? întrebă ea intrând în panică. Ce vrei să spui?

– Nu te ambala, Maggie. Am venit aici doar pentru că aveai nevoie de mine. Eu o iubesc pe Pat și mă voi căsători cu ea. Nimic nu s-a schimbat.

– Nimic? repetă ea simțindu-se golită de sentimente. Dar m-ai sărutat.

– Asta nu înseamnă mare lucru. A fost un impuls de moment. Ți-am spus. Motivul pentru care m-am întors la tine e că eram îngrijorat.

– Și eu ar trebui să-ți mulțumesc? Doctor Drake în acțiune, spuse ea amar. Un sărut care vindecă. Ar trebui să stai de vorbă cu Dan. Are mai mult stil.

– Atunci căsătorește-te cu el! replică el impulsiv.

– Nu sunt la fel de ipocrită ca tine, Ian Drake, spuse ea încet clătinând din cap și privind inelul de logodnă pe care nu și-l scosese încă de pe deget.

– Bine, cedă el în cele din urmă. Recunosc, mă simt atras de tine. Uită-te ce sunt în stare să fac. Mă întorc în toiul nopții la tine în loc să stau cu Pat.

– Și vrei să faci dragoste cu mine. Nu minți, Ian.

– La naiba, nu! exclamă el ridicându-se în picioare. Ești imposibilă. Ești ca o boală pe care n-o pot controla. Să nu crezi că-mi place ce mi se întâmplă. Să nu crezi că nu mă voi lupta cu sentimentele pe care mi le inspiri. N-o să te las să câștigi, Maggie! Pot să-mi controlez foarte bine sentimentele și viața dacă vreau. Și vreau!

Ian înghiți în sec, oprindu-se brusc din tiradă. Se-ntoarse cu spatele la ea și porni hotărât spre ușă. Dar se opri. Când se întoarse, părea că stăpânește din nou situația.

– Uite ce e, spuse el. Îmi place de tine, te respect. Și țin destul de mult la tine încât să nu te rănesc. Nu vreau și nu trebuie să avem o relație mai profundă decât una profesională.

– De ce nu? Fă-mă să înțeleg, îi ceru ea cu disperare. Și nu mi-o da drept motiv pe Pat. Prezența ta aici spune totul. N-o iubești cu adevărat. Eu te iubesc, Ian și...

– Mă iubești! pufni el neîncrezător. Nu-ți dai seama că pasiunea asta nebună e trecătoare, Maggie? Cât crezi că poate dura? Nu-mi vorbi mie despre dragoste. O să mă... iubești, cum spui tu, până va apărea un altul...

– Nu! Spuneai c-o iubești pe Pat, dar...

– Da. O iubesc. O iubesc liniștit, calm, rațional. E o femeie bună și mă voi căsători cu ea. E genul de soție pe care mi-o doresc. Am de gând să duc o viață normală alături de ea. Și dacă Pat nu va fi mulțumită și-și va dori la un moment dat altceva, o voi lăsa să plece. O să regret, desigur, dar asta nu mă va distruge.

Atunci Maggie înțelese că Ian suferise odată, demult, enorm din cauza unei femei. Înghiți în sec și-și trecu limba peste buzele uscate. Ar fi dat orice să afle cine și cum îl rănise pe Ian.

– Dar Ian, eu te doresc doar pe tine, începu ea sperând cu disperare ca el s-o creadă. Am așteptat atât de mult să...

– Nu, Maggie. Termină. Acum ți-ai revenit. Te văd, te simt. Și te sfătuiesc să te mai gândești înainte să rupi logodna cu Dan. Te asigur că va fi un soț potrivit pentru tine.

– Te rog! izbucni ea sărindu-i în brațe când văzu că el voia să plece.

O clipă inimile lor bătură la unison. Dar Ian o îndepărtă ușor și ferm.

– Nu.

În ochii lui decizia părea definitivă.

– Nu mă voi lăsa tentat a doua oară, continuă el. Acum trebuie să te las. Hai, du-te la culcare și mai gândește-te.

Ian se îndreptă spre ușă și Maggie nu mai avu puterea să-l oprească. Știa că de data asta nu mai avea ce face.

– Fugi, șopti amar ea lăsându-și capul în palme.

– Nu fug, spuse el înainte să iasă. Mă îndrept spre viața pe care mi-am dorit-o. Reține, Maggie – fac ce vreau. Îmi controlez viața. E timpul să înveți și tu s-o faci. Noapte bună.

Capitolul 5

Tăcerea care urmă nu fu plină de resemnare sau acceptare. Dan nu voia să renunțe așa ușor, iar Maggie dorea ca totul să se termine cât mai repede. Scena deja îi provoca repulsie. Îl compătimea pe Dan, dar acum voia să fie lăsată în pace, să se gândească, să-și liniștească nervii întinși la maximum.

Mama sa, plină de tact, îi lăsase singuri în camera de zi, gândindu-se că doi îndrăgostiți care se vor căsători în curând aveau să-și spună multe secrete. Din păcate, Maggie avea s-o deziluzioneze și pe ea. Cu siguranță că Fay Tarrington va fi deazamăgită, șocată, și nu va înțelege decizia fiicei sale.

– De ce? întrebă Dan plin de frustrare.

– Ți-am mai spus, replică Maggie agasată.

– N-am înțeles nimic din tot ce mi-ai spus! Fii mai explicită.

Maggie tăcu încăpățânată, privind insistent covorul de culoarea prunei. Încercase să-i dea o explicație cât mai plauzibilă și logică. Dar Dan era ca un tigru fioros.

– Îmi pare rău că nu înțelegi, Dan, dar...

– Dar ce? Ești a mea! A mea! N-am făcut tot ce mi-ai cerut? Pentru Dumnezeu, Maggie, ce-ți mai dorești? Spune-mi! Spune-mi, unde am greșit?

– Te rog, Dan, zise Maggie nesimțindu-se în satre să-l privească în ochi. N-ai greșit cu nimic. Ai fost foarte bun și răbdător cu mine, dar...

– Poate că asta a fost greșeala, o întrerupse el tăios ridicând-o cu forța în picioare și obligând-o să-l sărute. Poate că asta ți-ai dorit dintotdeauna. La naiba, Maggie! Chiar nu mă mai suporți? De ce? Până acum o săptămână erai toată a mea. Nu mă poți respinge. Te-am așteptat atâta!

– Îmi pare rău, șopti ea rugător. Sincer, Dan, mi-e rușine. Nu trebuia să las lucrurile să ajungă atât de departe. N-am vrut să te rănesc, dar...

– Să mă rănești! Mi-am pierdut mințile din pricina ta. Tu nu știi câte nopți n-am dormit gândindu-mă la tine, dorindu-te... Dar îmi spuneam lasă, va veni și ziua în care ne vom căsători, și atunci... Dumnezeule, Maggie. Privește-mă!

Ochii lui aruncau săgeți amare care n-aveau nici o legătură cu dragostea. Maggie încercă să se retragă, dar degetele lui se înfipseră în carnea ei, făcând-o prizonieră.

– Am fost răbdător... Mai mult decât răbdător. Cu nici o femeie n-am avut atâta înțelegere. N-am de gând să

renunț la tine. Știu că asta nu-i decât o nebunie trecătoare de-a ta. Nu știi ce vrei, dar eu știu. Vei fi a mea.

– Nu sunt un obiect, Dan, înțelege. Sunt o ființă cu personalitate.

El o apucă de bărbie și o forță să-l privească în ochi.

– Ba tocmaia sta îți lipsește, Maggie. Ești o nebuloasă de temeri. Ți-e teamă de sex, să ai copii, să renunți la cariera ta... Munca ta! pufni el. Pentru nimic în lume n-ai fi în stare să renunți la cel mai sigur lucru din viața ta. Dar până la urmă o să te conving eu să-ți dai demisia.

– Să-mi dau demisia? Știi ceva? Deja ai sărit calul, Dan! Nu-ți aparțin. Fac ce vreau și gata! Cu asta ai pus capac! Dar nu vreau să mă mai cert cu tine. M-am hotărât și decizia mea e nestrămutată. Uite, vreau să-ți dau inelul de logodnă înapoi. Între noi totul s-a terminat.

O clipă Dan păru în stare s-o lovească. Apoi, încet-încet își recăpătă controlul. Luă inelul de pe masă, acolo unde-l pusese Maggie ca și cum ar fi ars-o, îl aruncă în aer și-l prinse cu o mișcare rapidă și sigură.

– Îl iau. Dar pentru a ți-l înapoia mai târziu. E clar că azi nu putem sta de vorbă omenește. Te las să te mai gândești, Maggie. Te sun eu.

– Nu!

Dar Dan nu se mai întoarse. Maggie strigă în urma lui:

– Să știi că nu-ți voi răspunde!

Înainte să iasă pe ușă, Dan o mai privi o dată.

– Ba da, Maggie. Știu și de ce te-ai înfuriat așa pe mine. Pentru că n-am putut să vin la petrecerea dată de prețioasa ta firmă.

– Te păcălești singur, Dan. Între noi totul s-a terminat.

– Vom vedea, spuse el zâmbind printre dinți.

– Vorbesc serios, spuse ea hotărâtă.

Dan ridică din umeri și ieși intempestiv din încăpere. Maggie strânse pleoapele storcând două lacrimi de frustrare și furie. Îl mai auzi pe Dan trântind ușa de la intrare și pe mama ei strigând surprinsă în urma lui, apoi se lăsă tăcerea.

Maggie voia să fie lăsată în pace. Dar Fay Tarrington dorea explicații.

– Unde a plecat așa Dan? Maggie, ce i-ai spus?

– Nimic grav. Ce am vrut. Am terminat-o cu el. Și a plecat așa pentru că a acceptat în cele din urmă realitatea.

– Ce ai făcut?! exclamă mama ei șocată.

Maggie oftă adânc. Coșmarul încă nu se terminase. Acum trebuia să-i facă față mamei sale.

– Mamă, nu vreau să mă căsătoresc cu Dan. I-am înapoiat inelul de logodnă. S-a terminat și trebuie să accepți și tu decizia mea.

Asta era prea mult pentru Fay Tarrington. Maggie ascultă resemnată tirada mamei sale care-i enumera motivele pentru care Dan Barlow era cel mai minunat ginere la care putea visa o soacră.

– Niciodată n-o să mai găsești un bărbat ca el, concluzionă mama ei în cele din urmă.

– Poate că nu, fu Maggie de acord. Gata, mamă. Ți-ai spus părerea. Acum vreau să asculți și ceea ce am eu de spus. Asta ca să nu mi-l mai bagi pe gât pe Dan Barlow. Iubesc pe altcineva. Nu e un bărbat liber și poate că nu

mă iubește la fel de mult cât îl iubesc eu. Dar nu contează. Dragostea pentru el mă împiedică să mă căsătoresc cu Dan. Am încercat să lupt cu semntimentele mele săptămâni întregi. Mi-e imposibil. Asta e. Mai bine așa. Și să încheiem subiectul. Și așa mi-e foarte greu.

Privirile lui Fay Tarrington se înmuiară. Își frecă fruntea îngândurată câteva momente, apoi se așeză pe canapea lângă fiica ei și o luă în brațe legănând-o ușor.

– Îmi pare rău, draga mea. Asta încercai tu să-mi spui în seara în care băuseși prea mult? Doamne, și eu n-am vrut să te ascult. Credeam că nu e nimic serios. Dacă aș fi știut...

– N-ai fi putut să mă ajuți, oricum, suspină Maggie printre lacrimi. Trebuie să supraviețuiesc așa.

– Te-am pierdut, murmură mama ei, prea nefericită ca să tacă.

– Nu. Ți-ai dorit ce ai crezut tu că-i mai bun pentru mine, știu asta. Îmi pare rău că sunt o dezamăgire pentru tine.

– Maggie, eu n-am vrut decât ca tu să fii fericită. Credeam că Dan... Se opri mușcându-și buzele.

Maggie îi aprecie efortul de a se controla în acele momente dificile pentru amândouă. Oftă și zâmbi trist.

– Știu, mamă, dar nu poți comanda fericirea.

– Și acest bărbat de care-mi vorbești... e căsătorit? întrebă ea ezitant.

– Va fi, răspunse Maggie mângâind brațul canapelei și încercând să-și stăpânească lacrimile. Astă-noapte am

crezut că mai am o șasnă. El a încercat să fie drăguț cu mine și eu am vrut să profit de situație. M-am dat la el și... el m-a refuzat.

– Dar...

– Lasă-mă să-ți spun, mamă. Logodnica lui e o femeie de treabă. Chiar îmi place de ea. Ce ironie, nu? Credeam că o voi urî când o voi cunoaște, dar n-a fost așa. Pe el l-am urât puțin astă-noapte. Dar prea puțin. Îl iubesc. Și cam așa stă situația, mamă. Nu-l pot avea pe el, dar nici nu mă pot căsători cu Dan. Presupun că toate prietenele tale o să te asalteze cu întrebări când vor afla că am rupt logodna. Spune-le doar că m-am răzgândit. Oricum, nu vei minți cu nimic. Bine?

– Aș vrea să te pot ajuta cu ceva. Mă simt așa de... inutilă.

Maggie se ridică încet de pe canapea și oftă adânc.

– O să mă duc în camera mea. N-am dormit prea mult astă-noapte și aș vrea să stau singură puțin. Nu te îngrijora pentru mine. Ce-a fost mai greu a trecut. O să-mi fie bine. Mă simt prea obosită ca să mai vorbesc acum.

– Bine, draga mea. Să mă chemi dacă ai nevoie de ceva.

Weekendul trecu încet, dar nu prea greu. Maggie se simți mai apropiată de mama ei ca niciodată. Fay renunță la jocul de bridge și rămase cu fiica ei acasă încercând să fie o companie plăcută. Între ele două se stabili o relație mult mai strânsă, și despărțirea de duminică seara fu mai dificilă ca de obicei.

– Să ai grijă de tine, draga mea. Ești singurul meu copil și-mi pasă. Doar pe tine te mai am.

– O să fie bine, mamă, o liniști ea. Mai sunt trei zile până la Crăciun. O să mă întorc miercuri seara.

Ziua de luni fu tensionată, dar, din fericire, Maggie nu se întâlni cu Ian. Rhonda avea o tolbă plină de noutăți pe care abia așteptase să i-o toarne. Dar, după ce află că Maggie rupsese logodna cu Dan, nimic nu mai contă și începu s-o înnebunească cu întrebări. Și Bert trecu pe la ea ca s-o întrebe ce mai face. Maggie îl evită elegant. Abia aștepta să se întoarcă la apartamentul ei și să fie singură.

Instinctul îi spunea că zilele următoare se va simți din ce în ce mai bine. Își făcu de mâncare și se așeză în fața televizorului, căutând o emisiune relaxantă. Nu trebuia să se mai gândească la trecut.

Soneria de la ușă o făcu să tresară speriată. Își privi ceasul. Era ora nouă seara. Cine putea fi? Nu aștepta pe nimeni. Privi pe vizor și îi deschise uimită lui Pat Hollis.

– Bună, Maggie. Știu că e o oră nepotrivită pentru vizite neașteptate, dar trebuia să te văd. Pot să intru puțin?

– Sigur, spuse Maggie făcându-i loc să intre.

– Mulțumesc, oftă Pat ușurată. Știu că nu e frumos ceea ce fac, dar... trebuie să discutăm despre Ian. Nu pot altfel, trebuie să aflu totul.

– Ce să afli? întrebă Maggie ușor crispată. Ia loc, Pat. Vrei o cafea?

– Da, mulțumesc.

După ce se întoarse cu cafeaua, Maggie spuse repede:

– Îmi pare rău pentru deranjul de săptămâna trecută. M-am comportat foarte nepotrivit. Ați fost drăguți că m-ați

adus acasă și m-ați suportat. Nu obișnuiesc să beau atâta. Cred că ți-am lăsat o impresie foarte proastă. Dar am avut o seară foarte grea.

– Din cauza logodnicului tău?

– Da...

– Unde ți-e inelul de logodnă? întrebă Pat privindu-i inelarul mâinii drepte.

– L-am înapoiat. De asta sufeream vineri seara. Nu pentru că n-a putut să vină, așa cum credeați toți. M-am decis că nu pot să mă căsătoresc cu el.

– Dar de ce? Nu te superi că te întreb... Știu că e o întrebare cam personală. Are vreo legătură cu Ian?

– De ce crezi asta? Nu... Ian știa. Cred că ne-ai văzut când am dansat împreună. M-a întrebat atunci de ce sunt așa de deprimată și i-am spus că mă voi despărți de Dan. De fapt, nu trebuia să mă logodesc cu el de la bun început. M-am lăsat dusă de val.

– De ce? Nu ți-ai dat seama că nu-l iubești?

– Ba da, dar... Vezi tu... timpul trece, am douăzeci și cinci de ani. Nu întineresc și cred că visul oricărei fete este să se mărite. Mama mea m-a convins că Dan e potrivit pentru mine și eu am cedat. Dar a fost o greșeală încă de la început. Nu-l iubeam cu adevărat. Acum s-a terminat.

Pat își privi inelul de logodnă cu diamant și începu să se joace nervos cu el. Maggie recunoscu în gestul ei atitudinea de nesiguranță pe care o trăise ea însăși.

– Maggie, trebuie să știu ce s-a întâmplat vineri noaptea, spuse în cele din urmă Pat luându-și inima-n dinți. Te rog să-mi spui... adevărul.

Maggie se încruntă neștiind ce să spună, conștientă de îndoielile femeii din fața ei.

– Ce mi-a povestit Ian nu mi-a sunat prea sincer. Deși el nu m-a mințit niciodată. Știu că erai într-o situație specială. Băuseși excesiv și plânseseși tot drumul spre casă. Dar după ce te-a condus în casă, s-a întors foarte tulburat. L-ai rugat să rămână cu tine, Maggie?

– Nu! negă ea vehement. Am fost șocată când... adică nu l-am rugat să rămână.

– Spunea că ai nevoie de el. Asta am înțeles. Cred că există o relație specială între voi doi. El jură că nu... ați avut nici o legătură... fizică. Dar, Maggie, tu ești o femeie frumoasă, inteligentă, talentată... ești tot ce nu sunt eu.

– Pe tine te iubește, Pat, o întrerupse Maggie tăios. Pe mine nu mă iubește. Nici măcar nu mă dorește, dacă asta sugerezi. Ești femeia lui.

– Așa spune și el, dar... asta nu explică, Maggie. Tu nu i-ai văzut privirea vineri seara când mi-a spus că ai nevoie de el. Nu suferi pentru cineva pentru care nu simți nimic...

– Termină, Pat! Nu te mai subestima. Ai calități pe care eu nu le pot avea vreodată. El pe tine te iubește, nu înțelegi? Între mine și Ian Drake nu e nimic decât o prietenie profundă. Suntem la fel de obsedați de muncă și perfecțiune. Vineri seara și-a dat seama cât de nefericită sunt și a reacționat așa cum aș fi reacționat și eu într-o situație similară. Mi-a făcut o cafea și a stat de vorbă cu mine. Asta a fost tot. Apoi, după ce m-am liniștit, s-a dus acasă și s-a culcat. Îmi pare rău dacă ți-ai făcut griji din cauza noastră.

Maggie luă gânditoare o gură de cafea, apoi întrebă cu grijă:

– De ce ai spus că ai fost șocată când s-a întors? Nu l-ai lăsat să intre?

– Pat, nu mai contează, spuse Maggie neliniștită.

– Vreau să știu. Nu înțelegi că trebuie să știu? Știu că tu crezi că sunt o proastă și că-mi fac griji degeaba. De fapt nici eu nu știu de ce te interoghez așa. Abia dacă te cunosc. Dar te admir foarte mult. Văd că tu și Ian aveți foarte multe lucruri în comun. Mult mai multe decât are el cu mine. Te rog să-mi spui ce s-a întâmplat în seara aceea.

Maggie oftă frecându-și sprâncenele. Se afla într-o situație dificilă. Trebuia s-o convingă pe logodnica bărbatului pe care-l iubea că totul era OK.

– Îmi ceri cam mult, Pat. Și nu știu dacă Ian Drake îmi va mulțumi pentru ceea ce voi spune. Dar nu trebuie să-ți faci probleme... Eram beată. Știam că-mi va fi rău. După ce Ian mi-a deschis ușa, m-am dus direct la baie. Am trântit ușa de la intrare uitând cheile în broască. Un timp am zăcut pe jumătate conștientă pe pardoseala băii, rememorând evenimentele din ultimul timp, care mi-au răvășit viața.

Maggie făcu o mică pauză, întrebându-se dacă avea rost să-i povestească ceea ce urmase. Dar Pat o privea cu ochi rugători de căprioară. Părea atât de sincer dornică să afle totul.

– Nu-mi amintesc cât am stat acolo, continuă Maggie. Știu că eram prea slăbită ca să mă mai mișc. Nu aveam idee că Ian mă așteptă în casă. Nu știu ce-a fost în mintea

lui. Cred că se temea să nu-mi tai venele. A intrat peste mine în baie să vadă ce fac și m-am simțit ca naiba. M-a obligat să intru sub duș... în fine. N-a fost prea plăcută scena. Cred că se săturase de mine când a plecat. Dar măcar m-a ajutat să-mi revin.

– Ce ai simțit atunci? Ai fi vrut să rămână?

– Pat! exclamă Maggie jignită. M-ai întrebat ce s-a întâmplat și ți-am povestit. Ian te iubește, pentru Dumnezeu! Las-o baltă!

– Îl iubesc, Maggie. Dar întotdeauna l-am simțit mai reținut față de mine. Până vinerea trecută eram mulțumită cu ce-mi oferea. Dar acum nu mai știu dacă-mi ajunge. Trebuie să mă gândesc mai bine. Tu nu-l iubești, nu-i așa?

– Te iubește pe tine, repetă Maggie obosită.

– Dar ține la tine. Poate că nici nu-și dă seama cât de mult. Poate că nu vrea să mă rănească și de asta nu rupe logodna cu mine.

– Nu, Pat, spuse Maggie, contrar a ceea ce gândea. Crede-mă că nu e vorba de asta. Tu ești femeia pe care și-o dorește.

– N-am de gând să-l împart cu nimeni, spuse mândru Pat.

– Nici el nu se așteaptă la asta din partea ta, spuse Maggie zâmbind amar. Ian Drake își controlează foarte bine viața și dorințele. Tu ar trebui să știi asta mai bine decât mine. Acum cred că ți-am spus tot ce voiai să afli. Și chiar dacă am avea de disputat anumite sentimente pe care le nutrește Ian Drake față de mine, tu ești câștigătoarea finală, așa că poi să te declari mulțumită. Eu am ieșit din cursă.

Pat se ridică în picioare, dar nu părea consolată.

– Și ce se va întâmpla data viitoare când vei avea un alt necaz, Maggie? Iar va alerga la tine? Asta mă întreb. Ei, ce spui acum?

Maggie o conduse spre ieșire fără să-i răspundă. Avea sentimentul că din acel interogatoriu nu va ieși nimic bun. Dacă Pat Hollis și-ar fi arătat suspiciunile în fața lui Ian și acesta ar fi aflat că o vizitase, probabil că el și-ar fi închipuit că ea era de vină. Nu, în nici un caz n-avea nimic bun de câștigat, indiferent de deznodământ.

Da, i-ar fi putut spune lui Pat despre sărut. Ar fi putut s-o facă să-și dea seama că Ian Drake n-o iubește suficient de mult. Dar asta însemna să compromită orice legătură ulterioară ipotetică cu el. Da, Maggie n-ar mai fi avut nici o șansă în fața lui.

Pe de altă parte înțelegea durerea și frustrarea lui Pat. Femeia intuise corect. Și dacă ar fi fost în locul ei, Maggie ar fi fost probabil la fel de deziluzionată. Indiferent câte justificări i-ar fi adus Ian Drake, el o înșelase pe Pat. Și o înșela și pe Maggie.

În cele din urmă se duse la culcare. Problema îi scăpase de sub control. Dar avea conștiința curată. Ian era singurul vinovat. Maggie nu-l invitase să dea buzna peste ea în baie și s-o sărute. Era datoria lui s-o liniștească pe Pat. Și n-avea nici un motiv ca s-o acuze pe Maggie de ceva.

Dormi agitat, trezindu-se de dimineață mai obosită decât se culcase. Nu avea prea mult de lucru la birou. Puse în ordine ultimele dosare pentru a avea o evidență clară înainte de Crăciun. Abia la începutul anului următor avea să demareze cele mai importante campanii.

Peter Cameron își făcu apariția dându-și mai multă importanță decât era cazul.

– Mda, și presupun că Bert Oliver e pe placul tău, concluzionă el.

– Vai, Peter, câtă clarviziune! îl ironiză ea. Crezi că el e cel mai potrivit pentru mine?

Peter o acuză mormăind că era la fel de perversă ca și homosexualul de Bert și o lăsă în pace. Maggie încă își mai zâmbea sieși când apăru și Rhonda.

– Ei, măcar pari mai voioasă astăzi. Cum îți merge?

– Supraviețuiesc.

– Bravo ție! Vreo petrecere specială de Crăciun?

– Nu. O să petrec sărbătorile împreună cu mama. Tu?

– În familie, ca și tine. Dar nu mă deranjează. Hai, ne vedem mai târziu.

Ziua trecu relativ ușor și Maggie se hotărî să se culce mai devreme în seara aceea. Era prea obosită ca să mai facă altceva. După ce făcu ordine prin apartament își făcu bagajele pentru a doua zi intenționând să prindă trenul de dimineață. Apoi se duse la culcare.

Adormise deja când, ca prin vis, auzi soneria insistentă de la intrare. Buimăcită de somn se duse să deschidă. Privi ceasul din peretele de pe hol. Era ora unu și jumătate.

– Cine e? întrebă ea nervoasă.

– Lasă-mă să intru, Maggie!

Era vocea lui Ian Drake.

Capitolul 6

Trânti ușa în urma lui și se sprijini de ea examinând-o pe Maggie cu o privire intensă. Tăcerea lui amară îi dădea fiori neplăcuți lui Maggie. Deodată deveni conștientă de transparența cămășii ei subțiri de noapte. Își dădu nervoasă părul din ochi, dezorientată de prezența lui acolo și jenată de felul în care o privea.

– Ce cauți aici, Ian Drake? Nu știi cât e ceasul? M-ai trezit dintr-un somn profund.

Privirile lui coborâră spre mâinile ei care încercau inconștient să se acopere. Apoi ochii lui urcară spre sâni, spre gâtul pe care se zbătea agitat o venă, spre buzele pline, și se opriră în ochii ei, acuzatori.

Abia după aceea se mișcă ușor amenințător. Îi puse mâna pe obraz mângâindu-i pielea fină cu degetul arătător.

– Ești adormită, Maggie? murmură el atingându-i în treacăt buzele. Nu credeam. Eu n-am reușit să dorm

deloc. Mă gândeam la tine. Și am simțit nevoia imperioasă de a te vedea. Știi despre ce vorbesc, Maggie, nu-i așa?

Mâna lui i se înfipse brusc în păr trăgând-o dur spre el. Tonul vocii lui se schimbă, devenind pasional.

– Am avut acest sentiment de vid și am simțit nevoia de ceva cu care să-mi umplu sufletul. Răspunsul stă la tine. Da, Maggie, numai tu mă poți împlini. Tu, care-ți dorești același lucru ca și mine.

Ultimele cuvinte se topiră sub sărutarea lui devoratoare. O acoperi cu trupul lui țintuind-o de perete. Luată prin surprindere, Maggie nu încercă să se opună. Gura lui Ian mirosea a brandy și Maggie avu un sentiment de revoltă. Se simțea violată.

Deodată sărutul își schimbă intensitatea devenind seducător, subtil, convingător, și reuși să-i smulgă lui Maggie un răspuns. În momentul în care ea îi cedă, Ian se retrase.

– Așa e mai bine, Maggie. Asta voiam de la tine. Acum hai să le avem pe toate.

O ridică în brațe și o duse în dormitor, aruncând-o neceremonios pe pat. Își scoase haina, pantofii și șosetele sub privirile uluite ale lui Maggie care-și strânse genunchii la piept în semn de apărare.

– Ce faci? întrebă ea prostită.

– Mă dezbrac, ce crezi că fac? Ce-ar fi să-ți scoți și tu cămășuța de noapte ca să pot privi în voie trupul minunat pe care-l voi avea?

În timp ce el își scotea cămașa și pantalonii, Maggie spuse:

– Nu înțeleg. Ce cauți aici?

– Am venit să-ți dau ce vrei. Corect, nu? Trebuie să te dezbrac eu?

Maggie simți un val de panică în momentul în care Ian puse mâna pe cămașa ei de noapte.

– S-o rup? Te excită violența, Maggie?

– Nu, șopti ea privindu-l înspăimântată, dându-și seama că el nu acționa din dragoste, ci dintr-un instinct animalic.

– Atunci nu te opune pentru că momentan nu mă simt deloc într-o stare romantică.

Înainte ca ea să poată protesta, Ian îi scoase cămașa de noapte și o acoperi cu trupul lui. Abia după aceea, șocată de atingerea goliciunii lui, Maggie începu să se lupte evitându-i gura care o căuta sălbatic.

– Nu! țipă ea înecându-se de groază.

– Nu asta îți doreai? De ce te împotrivești?

– Nu! Nu vreau în felul ăsta! exclamă ea lovindu-l inutil cu pumnii.

Ian îi prinse încheieturile mâinilor și i le țintui deasupra capului.

– Ce te așteptai? întrebă el crud.

– Nimic. De ce să mă aștept la ceva din partea ta? întrebă Maggie aproape suspinând de teamă. Mi-ai spus că nu mă dorești. Lasă-mă, te rog, lasă-mă...

– Dar, Maggie, mă dorești. De ce să fiu mai ceremonios decât tine? Mi-ai furat femeia pe care o doream așa că acum, vrei-nu vrei, îi vei lua locul. Îmi ești datoare.

– N-am făcut nimic, jur! N-am făcut nimic care să te rănească.

– Pat a rupt logodna cu mine aseară din cauza ta. Ai auzit, Maggie? Din cauza ta! Nu știu cu ce i-ai împuiat capul de ai pornit-o în halul ăsta împotriva mea, dar aici s-a ajuns. Pat nu mai vrea să fie soția mea, așa că nu ne mai oprește nimic. De ce mi te împotrivești? O să-ți dau ceea ce-ți doreai de la început, cu plăcere. Ești foarte atrăgătoare.

– Nu, Ian, te rog... suspină ea printre lacrimi. Trebuie să mă asculți. Pat a venit la mine din cauza ta și am încercat să-i explic totul cât mai îndulcit posibil. Nici măcar nu i-am spus că m-ai sărutat. Ți-am luat apărarea. I-am spus că nu mă dorești, i-am spus de zeci de ori că doar pe ea o iubești. Îmi pare rău. Nu e vina mea. Știi bine că nu eu ți-am spus să vii la mine vineri seara. Și nu eu am fost aceea care a chemat-o pe Pat să vină la mine noaptea trecută. Dar am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să salvez aparențele. Îți jur! Am încercat să-i alung toate suspiciunile. Nu-mi face asta, te rog...

Ian gemu neputincios și o eliberă. Maggie se strânse instinctiv și începu să suspine necontrolat. Abia într-un târziu simți o mână care-i mângâia ușor spatele gol.

– Nu-i nimic... N-o să te rănesc, șopti el. Iartă-mă, Maggie.

Ian oftă adânc și se ridică de pe marginea patului. Maggie îl privi, încă speriată, și îmbrăcă în grabă cămașa de noapte pe care i-o întinsese el.

– Fii liniștită, spuse Ian. N-o să-ți fac nimic rău. N-am înnebunit de tot. N-am vrut să fiu dur cu tine. N-am venit aici cu intenția asta. Nu știu de ce am venit. Mi-am înecat

amarul într-o sticlă de brandy și apoi m-am trezit în fața ușii tale. Apoi, când te-am văzut, nu m-am putut abține. N-am plănuit nimic de la început. Pur și simplu mi-am pierdut controlul...

– Din cauza lui Pat, completă Maggie, golită de emoții.

– Nu, spuse el trecându-și nervos degetele prin păr. Pat a fost scuza. Te doream pe tine, eram furios pe mine... Nu vreau să simt așa...

– Cum? întrebă ea încet, simțind că el avea să-i spună ceva important.

Acum Maggie avea toți nervii întinși și toată atenția ei era în alertă. Întinse mâna și-l mângâie pe umăr simțindu-l tensionat.

– Spune-mi, șopti ea insistent.

– Mai bine nu mă atinge, Maggie, spuse el oftând. Trebuie să plec. Acum mi-am revenit. Te rog să mă ierți că te-am atacat așa. Pat, băutura, tu... m-ați dezechilibrat. Iartă-mă.

– Nu pleca, Ian, șopti ea înspăimântată, știind că-i face o invitație, dar dându-și seama că dacă el pleacă, nu se va mai întoarce poate niciodată.

– O să mă îmbrac în camera de zi și voi pleca. Nu trebuie să mă conduci. Stai acolo. Culcă-te.

– De ce-mi întorci spatele? De ce nu ai nevoie de mine?

– Lasă-mă să plec, Maggie. Nu-ți pot face asta.

– De ce? Eu niciodată nu te voi respinge. Eu sunt jumătatea ta, nu vezi?

– Nu! replică el violent. Eu sunt complet. N-am nevoie de nimeni. Am luptat pentru asta. N-o să mai fiu niciodată dependent de ceva sau de cineva.

– Dar nu vorbesc de dependență, Ian, spuse ea prinzându-l de mâini. Vorbesc de parteneriat. Nu se poate să nu simți la fel ca și mine. Sentimentul e prea puternic ca să fie doar din partea mea.

– Gata, Maggie! Încetează, te-am avertizat!

Știa că asta era marea și singura ei șansă. Dacă devenea a lui acum, avea să câștige. Îl cuprinse în brațe lipindu-și trupul de al lui și sărutându-i pieptul cu ardoare.

– Ți-am spus, Maggie, la naiba! Ești o vrăjitoare, vrei să-mi furi sufletul. Bine... o singură noapte și atât. Asta vrei? Vei fi satisfăcută doar cu atât?

– Nu, respiră ea agitat, ridicându-și capul pentru a-i primi sărutul.

– Trebuie să fii. Trebuie. Nu te pot lăsa să câștigi.

Dar Maggie nu-l mai asculta. Gura ei îl devora cu disperare.

– Da, trebuie să te am măcar o dată... poate așa mă eliberez... de tortura asta perpetuă. Oh, Doamne, cât te doresc!

Apoi o ridică în brațe și o așeză pe pat sărutându-i pleoapele închise atât de tandru încât părea ireal. Mângâierile lui erau magice și explorau ca într-un ritual păgân, senzual, care o trimiteau în alte lumi. Apoi, când părea că totul va exploda în jurul lor, Ian o posedă total. Maggie oftă ușurată și îndurerată, iar când el ezită, mâinile ei îl convinseră să continue. Nimic nu-i mai putea opri din drumul spre împlinirea totală.

Și deodată ajunseră acolo și explozia de plăcere fu atât de intensă încât ea simți valuri de căldură pe care nu le putea controla.

Apoi el o mai sărută o dată și se lăsă tăcerea. Ian se lăsă pe spate lângă ea, și totul reveni la normal. Maggie începu să-l mângâie, nevenindu-i să creadă ce făcuse.

– Te iubesc, spuse ea dintr-o dată.

– Asta n-a fost dragoste, Maggie, ci posesiune. Eu n-o numesc altfel. De ce nu mi-ai spus că erai virgină?

– Te iubesc, repetă ea dându-i singurul răspuns pe care-l știa.

– M-ai împovărat și cu asta. N-am vrut să fiu primul tău amant. Ce nebunie! Ce să mă fac cu tine?

– Iubește-mă, șopti ea agățându-se de gâtul lui.

– Dragostea e o capcană, spuse el mângâind-o ușor pe păr. Te lași atras de promisiunile frumoase, devii dependent, și crezi că va dura o veșnicie. Apoi totul dispare pentru că oferi prea mult. Nu mă iubi, Maggie, pentru că nu vreau.

– Dar spuneai că o iubești pe Pat...

– Pat... îmi convenea. Aș fi putut trăi fericit alături de ea. Dar alături de tine... ar fi un coșmar.

– Ce vrei să spui? întrebă ea înfiorată.

– Cu tine nu-mi voi găsi liniștea.

– De ce nu?

– Ce întrebare! Ești ca o sirenă care-și cântă dragostea și mă trage în adâncuri ca să mă distrugă. Dacă cedez, toată viața mea de până acum nu va mai conta. M-aș trăda pe mine însumi și aș ajunge să te urăsc. Ar fi atât de simplu să cedez și să spun da. Ești o vrăjitoare frumoasă cu păr negru care mi-a oferit virginitatea ca pe o ofrandă. Nu e drept. N-am să accept această responsabilitate, Maggie. E o capcană.

– Dar tu ai venit la mine, îi reaminti ea.

– Da, ca un dependent de droguri. Și acum nu-mi doresc altceva decât să mă las vrăjit de tine, să intru în povestea ta în care aș vrea să cred. Dar nu pot. Întotdeauna există și mâine. Trebuie să mă trezesc.

– Nu, Ian, ce se petrece între noi e real. Nu renunța. Nu renunța la mine. Am nevoie de tine...

Maggie simți pasiunea crescând în el și i-o hrăni până când îl auzi gemând cu aceeași dorință primitivă care o aprinsese și pe ea. De data asta făcură dragoste sălbatic. Plăcerea intensă pe care o simți Maggie fu aproape dureroasă.

Ian o posedă cu disperare și ajunseră la apogeu imediat, iar, întunericul explodă în jurul lor într-un caleidoscop de culori luminoase, aruncându-i într-un ocean de satisfacție. Trupurile lor rămaseră înlănțuite multă vreme.

După un timp, când Ian se mișcă, Maggie se agăță de el cu posesivitate disperată.

– Nu pleca!

– Cum aș putea? întrebă el sărutând-o.

Maggie se relaxă simțindu-se în siguranță în brațele lui, până când adormi. Când se trezi, simți mângâierea lui Ian pe obraji.

– Trezește-te, Maggie.

Deschise ochii și-l văzu stând pe marginea patului, complet îmbrăcat și proaspăt bărbierit.

– Nu! exclamă ea intrând în panică.

– Trebuie să plec, Maggie. Ți-am mai spus... Nu pot accepta. Nici nu știu dacă să-ți mulțumesc sau să te blestem pentru noaptea trecută. Te rog încearcă să mă înțelegi...

Ochii lui întunecați păreau răvășiți și îndurerați, dar hotărâți. Nu, Maggie nu înțelegea. Nu voia și nu putea să înțeleagă. O părăsea. Făcuseră dragoste și probabil că fusese pentru prima și ultima oară.

– Nu poți să... nu cred... Trebuie să te mai întorci la mine... Uneori... îl rugă ea cu disperare.

– Nu, n-ar fi cinstit față de tine, spuse el închizând ochii și clătinând din cap. Ar fi o tortură pentru amândoi. O să găsești pe cineva... un bărbat care să-ți împlinească dorințele. La revedere, Maggie.

– Da, ne vedem la serviciu, Ian! Ce pot să mai spun?!

El deja îi întorsese spatele.

– Bine, pleacă, fugi...

Cuvintele ei păreau golite de orice emoție. Dacă s-ar fi lăsat condusă de instinct, probabil că l-ar fi sfâșiat. Și asta ar fi însemnat să se umilească și mai mult decât o făcuse până atunci.

Crezuse că atunci când rupsese logodna cu Dan se simțise golită. Se înșela. Acum jucase totul pe o carte și pierduse. Își dăruise sufletul și fusese respinsă, iar amintirea înlănțuirii lor era cea mai dureroasă pentru că fusese perfectă și nu avea să se mai repete.

După ce Ian plecă, Maggie se întoarse cu spatele la ușă și se acoperi cu pătura, încercând să scape de răceala care o paralizase. Perfecțiunea pe care tocmai o pierduse nu se va mai repeta și ea nu putea accepta un surogat.

Capitolul 7

Nu se mai întoarse la birou. Când reuși să se smulgă din coșmarul în care intrase de bunăvoie era deja prea târziu ca să se mai deranjeze. Mult timp rămase pe gânduri privind bagajele și întrebându-se dacă să se mai ducă la Wallareen de Crăciun. Știa că mama ei abia aștepta s-o vadă și probabil că avea chef de sărbătorit. Iar ea nu se simțea în stare nici măcar să zâmbească de complezență.

În cele din urmă decise că sărbătoarea sfântă de Crăciun trebuia să și-o petreacă împreună cu cei apropiați. Iar mama ei merita măcar atâta considerație.

Fay Tarrington o întâmpină cu bucurie, dar Maggie rămase rezervată și-i fu imposibil să răspundă cu aceeași monedă. Fu invitată la diverse reuniuni, dar le refuză politicos pe toate. Mama ei primi o mulțime de prietene acasă, dar Maggie rămase închisă în sine. Prietenele mamei sale o compătimiră, crezând că durerea ei e pricinuită de ruptura logodnei cu Dan. Nimeni n-o înțelegea.

În ziua de Crăciun Dan le făcu o vizită neașteptată, dar Maggie se încuie în dormitor și nu ieși decât târziu, după ce el plecă. Apoi mama ei o chemă la cină și ea se văzu nevoită să iasă în cele din urmă din cameră.

– Te iubește, Maggie, spuse Fay după ce terminară primul fel de mâncare. De ce nu vrei măcar să stai de vorbă cu el?

– N-avem ce să discutăm. Totul a fost spus, decretă Maggie încercând să pună capăt discuției.

Dan făcea parte dintr-un trecut ce părea foarte îndepărtat și imaginea lui aproape i se șterse din minte.

– Ascultă-mă, draga mea. Tu singură ai spus că n-ai nici o șansă să te căsătorești cu acel bărbat. Măcar Dan...

– S-a terminat! Nu încerca să mi-l mai bagi pe gât.

Urmă o tăcere tensionată, întreruptă în cele din urmă tot de Fay, care comentă programele de Crăciun de la televizor. În seara aceea nu mai menționă numele lui Dan. Maggie se simți ușor rușinată de ieșirea pe care o avusese la începutul cinei, dar nu-i părea rău de decizia pe care o luase.

Următoarele două zile se simți din ce în ce mai nefericită din cauza respingerii lui Ian, dar se hotărî să lupte pentru el. Amintirea nopții lor de dragoste îi dădea un impuls incredibil. Indiferent de ce i-ar fi spus el la plecare, implicarea lui fusese la fel de totală ca și a ei. Până la urmă tot avea să-l câștige.

Nu putea să creadă că în momentul în care o va vedea va rămâne total impasibil. Din ziua în care dejunaseră

împreună ca să discute cu echipa Jamieson, Ian fusese sensibil la atențiile ei. Puterea atracției dintre ei doi era prea mare ca să rămână doar o simplă amintire.

– Nu cred că voi veni acasă cu ocazia Anului Nou, mamă, spuse ea duminică seara, înainte să plece spre casă. O să te sun ca să te anunț.

– N-o să fiu liniștită știindu-te singură la tine în apartament în cea mai importantă noapte a anului.

– O să mă descurc, mamă. Am foarte multe de făcut.

– Să nu-mi spui că o să lucrezi și de Anul Nou!

– Nu, fii liniștită. O să găsesc eu o petrecere la care să mă duc.

– Ar fi perfect.

Maggie nu cunoștea adresa lui Ian, dar intenționa s-o afle din cartea de telefoane. Trebuia să fie față în față cu el când îi va vorbi. Era un bărbat prea puternic ca să cedeze la un simplu telefon.

Află de la Jane Carfield că Ian Drake va sosi la birou abia miercuri dimineața. Fu tentată s-o roage să-i dea numărul de telefon de acasă dar nu voia să iște suspiciuni.

Așa că luă cartea de telefoane în brațe și își începu căutările. Erau zece persoane cu numele de Ian Drake. Și era foarte posibil ca numărul lui să fi fost la secret. Totuși își încercă norocul. Încercui rând pe rând toate numerele la care sună și-i răspunseră alte voci decât cea bine cunoscută. La trei numere de telefon nu-i răspunse nimeni. Și ea voia să-l găsească neapărat înainte de Anul Nou. Repetă operațiunea seara, când, în sfârșit, îi răspunse Ian. Ian al ei! Speriată, dar bucuroasă, întrerupse legătura.

Făcu un duș și se îmbrăcă într-o rochie sexy din bumbac bleu. I se potrivea ca o mănușă, și era destul de decentă, cât să nu lase să se vadă mare lucru. Se machie, se pieptănă, încălță o pereche de pantofi cu toc înalt și chemă un taxi.

După ce-i spuse taximetristului adresa lui Ian, Maggie încercă să-și pună în ordine gândurile. Trebuia să anticipeze reacția lui Ian când o va vedea. Era cert că prima reacție nu avea să fie una pozitivă. Dar trebuia să-l convingă măcar să stea de vorbă cu ea. Acesta era primul pas.

Drumul cu taxiul nu dură mai mult de zece minute și poate că ar fi durat chiar mai puțin dacă taximetristul nu s-ar fi încurcat pe niște străduțe. Woolhara Mansions era o suburbie apropiată de Paddington, unde locuia Maggie. După ce plăti cursa, coborî din taxi și inspiră adânc.

Casa în care locuia Ian era veche, din cărămidă roșie și bogat ornamentată cu fier forjat. Maggie deschise poarta și ajunse în fața intrării cu vitralii. Apăsă pe clanță și ușa se deschise lin. Maggie se trezi într-un hol spațios , pardosit cu marmură. Privi în jur și zări ușa apartamentului numărul 2. Apăsă pe sonerie înainte să-i piară curajul. Așteptă cu nervii întinși la maximum și inima bătând să-i spargă pieptul.

Ușa se deschise și apăru Ian, care o privi uimit. Avea o figură obosită. Ridică o mână și se frecă la ochi, apoi o privi din nou.

– Ce cauți aici, Maggie? întrebă el ostenit.

– Trebuia să te văd, Ian, șopti ea răgușit. Pot să intru?

El se sprijini de tocul ușii, blocându-i intrarea. Își plecă fruntea și oftă adânc înainte să-i răspundă. Când o privi din nou ochii lui erau încărcați de amărăciune.

– Nu vreau să te văd, spuse el. Credeam că am fost destul de clar.

– Nu, n-ai fost clar, replică ea repede. Nimic nu e clar și vreau să stăm de vorbă. Te rog. Cred că-mi datorezi măcar atât, adăugă ea cu disperare.

– Nu, spuse el scuturând din cap. Nu-ți datorez nimic și nu vreau să mă las șantajat sentimental.

– Atunci, măcar din curtoazie și bun-simț, invită-mă înăuntru, Ian, pentru că am să-ți spun ceva.

Câteva clipe agonizante Ian păru că se luptă cu sine. Apoi îi făcu loc să intre.

– Bine, fu el de acord.

O conduse într-o încăpere de dimensiuni impresionante, cu tavan înalt. Pe peretele din spate, flancând un șemineu mare de marmură, stăteau rânduite în rafturi sute de cărți. Pardoseala era dintr-un parchet de culoarea mierii. Locul de conversație era compus din trei canapele mari care păreau confortabile. Încăperea degaja o atmosferă caldă, dar Maggie era prea tensionată ca s-o simtă. Ian îi făcu semn să ia loc.

– Vrei să bei ceva? întrebă el politicos.

– Nu... adică da, aș bea ceva, te rog. Un sherry, dacă ai.

Nu mâncase nimic în ziua aceea și spera ca băutura să-i dea puțin curaj.

Pe colțul măsuței de cafea, în fața uneia dintre canapele, era un pahar pe jumătate plin cu whisky și un ziar despăturit. Probabil că Maggie îl întrerupsese din lectură.

Se așeză pe canapeaua opusă și-l privi pe Ian cum îi turna băutura într-un pahar. Era îmbrăcat lejer, într-o pereche de blugi și un tricou, dar nu părea relaxat. După ce turnă băutura Ian îi puse paharul în față, se așeză la locul lui, își încrucișă brațele și o privi în tăcere.

În cele din urmă vorbi:

– Noaptea aceea a fost o greșeală, Maggie. O greșeală pe care n-am de gând s-o mai repet. Nu vreau să-mi complici viața distrugând tot ce-am realizat. Nu cred că pot fi mai clar de atât, încheie el rece și definitiv.

Maggie luă o gură de sherry, dându-și timp să-și stăpânească emoțiile.

– Vrei să-mi spui de ce consideri noaptea aceea o greșeală? întrebă ea cât de calm putu. Eu credeam că a fost foarte specială.

– Asta nu schimbă cu nimic datele, spuse el vehement. Da, a fost specială. S-o lăsăm așa. Nu mai trage de mine, Maggie, te rog. Nu vreau să te rănesc...

– Știi c-o faci respingându-mă așa, îl întrerupse ea. Vrei să-mi spui de ce-mi faci asta? Nu pot să înțeleg, Ian. Am putea avea ceva frumos...

– Nu! îi tăie el vorba nemilos. Nu vreau nimic din ce-mi poți tu oferi. Nu vreau, Maggie, așa că lasă-mă să trăiesc. Aș fi vrut să nu te întâlnesc vreodată, spuse el plin de resentimente amare.

– De ce? întrebă ea rănită profund. Ce ți-am făcut?

Ian dădu paharul de whisky peste cap și spuse trântindu-l pe masă:

– Nimic. Tu... ești tu. Asta-i tot. N-ai nici o vină. Dar nu trebuia să-ți cad în mreje. N-am plănuit-o. Pur și simplu mi-a scăpat situația de sub control. Dar acum s-a terminat.

– Chiar așa, Ian? Spui asta din tot sufletul? întrebă ea rugător. Nu mă minți.

– Poate că nu, recunoscu el. Dar se va termina în curând, Maggie, pentru că asta mă străduiesc acum să fac – să mi te scot din minte. Și voi reuși. Întotdeauna am reușuit ce mi-am propus. Te rog să accepți ce-ți cer. Am fost cât de politicos am putut. Acum aș vrea să-ți termini băutura și să pleci, pentru că nu rezolvi nimic dacă mai rămâi mult prin preajma mea.

Când puse paharul pe masă mâna lui Maggie tremură vizibil.

– Nici nu vreau să mai rămân în cazul ăsta, murmură ea stăpânindu-și cu greu lacrimile.

Simțea că nu putea să treacă de zidul pe care-l ridicase Ian între ei. Se ridică în picioare, își îndreptă spatele și se îndreptă cât de demn putu spre ușă.

Avea privirea încețoșată și nu observă covorul din fața ei. Se împiedică de el și fu cât pe ce să cadă. Ian o prinse la timp. Maggie se sprijini de pieptul lui. Palmele ei îi mângâiară ușor pieptul. Îl privi în ochi și zări dorința ascunsă. Instinctiv se lipi de el, dar Ian o respinse.

– Nu! spuse el printre dinți. Nu se va mai repeta, Maggie. N-o să te las să-mi faci asta. Sunt stăpân pe sentimentele mele.

– Dar te iubesc, șopti ea pierdută.

– Mă iubești! izbucni el îndepărtând-o violent. Nu-mi vorbi de dragoste! Ultimul lucru de care am nevoie e dragostea. Du-te și dăruiește-ți dragostea altcuiva, care are nevoie de ea. Du-te la Barlow! El te dorește. Întoarce-te la el și lasă-mă pe mine în pace. N-o să mă mai las păcălit încă o dată. Haide, pleacă!

Maggie rămase împietrită, incapabilă să se miște. Ian îi întoarse dezgustat spatele. Când se întoarse spre ea avea o privire sălbatică, plină de ură.

– Aș primi-o pe Pat înapoi, dacă m-ar mai dori, spuse el tăios. N-am nevoie de tine și de dragostea ta, m-ai auzit?

– Da, te-am auzit, șopti ea răgușit.

Nu știu cum avu puterea să se miște. Genunchii îi tremurau îngrozitor când se îndepărtă de el. Ieși în stradă cu privirile tulburi și opri un taxi.

Când ajunse acasă puse mâna pe telefon și formă un număr. Mama ei răspunse la primul apel.

– Bună, mamă. Vin acasă, spuse ea sumbru.

– Mă bucur că te-ai răzgândit, draga mea. Deci ne vedem mâine seară.

– Nu. Voi lua trenul de dimineață. Mâine îmi voi lua liber.

– Au căzut toate planurile? Credeam că ai ce să faci de Anul Nou.

– Nu mai contează. Acum vin acasă.

Maggie închise telefonul și intră în baie. Se dezbrăcă, apoi se băgă în pat. Stătu multă vreme pe întuneric, cu ochii deschiși, fără să se poată gândi la absolut nimic.

În dimineața următoare, când se trezi, își făcu bagajul și porni spre Wallareen. Discută cu mama ei o vreme, dejunară împreună, apoi luă o carte și se așeză în fotoliu ca să citească. Mintea ei nu înregistra ceea ce citea, dar ochii îi urmăreau rândurile și mâna întorcea paginile. După cină stătu în fața televizorului împreună cu mama sa. Când sună clopoțelul de la intrare răspunse Fay Tarrington. Maggie nici nu observă când mama ei părăsi încăperea.

– Maggie?

Vocea lui Dan o trezi din letargie. Îl văzu luându-și un scaun și așezându-se lângă ea zâmbitor.

– Bună, Dan, răspunse ea automat.

– Nu trebuie să-ți mai faci griji că te voi bate la cap, spuse el vesel. Nu vrei să te căsătorești cu mine și am acceptat. Dar asta nu înseamnă că trebuie să fim dușmani, nu? Putem fi doi prieteni civilizați, Maggie.

– Dacă asta îți dorești... răspunse ea indiferent.

– În cazul ăsta trebuie să-mi accepți invitația. Avem o petrecere la familia Wilcoxe, diseară... Nu insist, Maggie. Dar o să ne relaxăm și o să ne distrăm puțin. Te înțelegeai bine cu Claire și Trevor. Ce motiv ai avea să nu vii? Nu trebuie să te simți vinovată că ai rupt logodna cu mine. Eu n-o să te însoțesc decât ca simplu prieten. Ce spui?

Dan îi zâmbi sincer. Maggie îl privi inexpresiv. Cuvintele lui Ian îi răsunau în minte. „Du-te și dăruiește-ți dragostea altcuiva, care are nevoie de ea. Lui Barlow! Întoarce-te la el."

– Bine, Dan, acceptă ea. Ai dreptate. De ce nu? Vin, spuse ridicându-se brusc în picioare. Mă duc să mă schimb.

Surprinderea lui Dan era evidentă, dar Maggie nu mai așteptă ca el să facă un alt comentariu. Se îndreptă spre camera ei, făcu un duș și se pregăti pe îndelete. Dan o aștepta, oricum. Se fardă ascunzându-și cu grijă cearcănele. Apoi privi efectul în oglindă. Arăta onorabil.

Se ridică în picioare, își scoase halatul de baie și se privi în oglindă. Avea un corp aproape perfect. Din nefericire asta nu-l convinsese pe Ian să rămână cu ea. N-o dorea.

Se întoarse și îmbrăcă rochia verde de satin pe care o așezase pe pat. Când coborî în camera de zi îi găsi pe Dan și mama ei discutând amical.

– Sunt gata, anunță ea.

Când o privi, Dan avu un zâmbet încântat. Maggie nu reuși să-i răspundă. După ce-și luară la revedere de la Fay Tarrington porniră spre familia Wilcoxe cu mașina lui Dan. Pe drum, Maggie rămase îngândurată și tăcută. Dan o apucă de mână strângând-o ușor, și spuse:

– Dacă vrei, putem să nu mergem la petrecere. Spune-mi ce dorești să faci.

– Nu mă deranjează, Dan.

– Ești sigură? Credeam că nu-ți dorești aglomerație. Pari închisă în tine.

– Poate că o petrecere o să mă mai înveselească.

– Ai dreptate. Atunci să ne distrăm!

Casa Wilcoxe era zgomotoasă, plină de lume exuberantă care abia aștepta să treacă în noul an. Maggie salută gazdele și câteva cunoștințe, și începu să danseze. Dan nu încercă să fie posesiv. Dar avu grijă să nu-i lipsească mâncarea și băutura. Puțini dintre invitați știau că ei doi rupseseră logodna și erau curioși să afle amănunte. Dar Dan evită politicos subiectul.

– Te doare capul, Maggie? întrebă Claire văzând-o îngândurată, într-un colț. Ce-ar fi să te întinzi în camera mea? Nu poți pleca de la petrecere înainte de miezul nopții. Te chem eu când se apropie ceasul.

– Mulțumesc, Claire. Chiar aș vrea să mă întind puțin.

– La capătul holului, la drepata. O să-i spun eu lui Dan unde să te găsească dacă te caută. Bine?

Maggie se strecură prin mulțime și intră în dormitor închizând ușa zgomotului. Nu mult timp după ce se întinse în pat, intră Dan.

– Maggie? Ai adormit?

– Nu, răspunse ea din întuneric.

– Te doare capul? întrebă el îngrijorat, așezându-se pe marginea patului.

– Da.

– Întoarce-te ca să-ți masez ceafa. Știi că sunt expert.

Maggie se supuse fără să protesteze. Dan îi ridică părul și începu s-o maseze ușor. Era plăcut. Simțea cum toată

tensiunea acumulată începea s-o părăsească. Dar la un moment dat sesiză că masajul pe care i-l făcea Dan semăna mai degrabă a mângâiere.

Apoi o întoarse ușor cu fața spre el și încercă să-și strecoare mâinile sub rochia ei. Maggie vru să-l oprească, dar Dan îi prinse ușor mâinile.

Maggie rămase nemișcată, așteptând. Vârfurile degetelor lui îi atingeau sfârcurile și ea se simțea incapabilă să protesteze. Apoi Dan se aplecă și începu să-i sărute sânii. Maggie nu simțea absolut nimic. Și-ar fi dorit s-o înnebunească, s-o facă să uite de Ian.

Gura lui Dan îi atinse buzele și Maggie deschise gura oferindu-i-se. Experimentul eșuă. Când se retrase, Dan respira agitat. O luă în brațe strivindu-i pieptul de al lui.

– Te doresc, Maggie, îi șopti el în ureche.

Vorbele lui seducătoare nu aveau nici un efect asupra ei.

– Vino cu mine acasă, draga mea. Voi avea grijă de tine. O să te iubesc așa cum vrei tu.

S-o iubească? Cine? Un străin? Dan era ca un străin pentru ea, iar ea nu-i putea oferi dragostea. Îl dorea doar pe Ian. Se luptă cu Dan și se desprinse din îmbrățișarea lui.

– N-ar fi corect, spuse ea. Nu se poate. N-o să meargă.

Dan se ridică de pe pat și o trase și pe ea în picioare. Îi luă mâna și o forță să-i cuprindă bărbăția.

– Vezi ce mi-ai făcut? întrebă el acuzator. M-ai lăsat să te ating, să te sărut, și acum mă respingi? Îți bați joc de mine? De ce naiba nu m-ai oprit, dacă nu mă dorești?

– Pentru că am sperat că o să meargă, spuse ea sincer. Dar nu te iubesc, Dan. Îmi pare rău, dar ne mințim singuri.

– Nu-mi pasă dacă tu crezi că mă minți! Te doresc, Maggie. Te-am dorit din prima clipă. Lasă-mă să fac dragoste cu tine. Îți jur că-ți va plăcea. O să te fac fericită, Maggie, promit...

– Nu pot, Dan, spuse ea amintindu-și de felul în care făcuse dragoste cu Ian. Îmi pare rău, dar nu pot! Te rog, lasă-mă să plec. O să chem un taxi dacă nu vrei să mă conduci acasă. Nu trebuia să vin aici, cu tine, de la bun început. Și să nu mă mai suni niciodată. Uită-mă. Nu sunt bună pentru tine.

Maggie îl împinse din calea ei și ieși furtunos pe ușă înainte ca el s-o poată opri.

Ian nu o voia pentru el, dar asta nu însemna că trebuia să se arunce în brațele primului bărbat care o dorea. Ajunse greu la telefon făcându-și loc prin încăperea aglomerată și dându-i timp lui Dan s-o prindă din urmă.

– O să te duc eu acasă, Maggie, spuse el hotărât. Eu te-am adus, eu te voi conduce înapoi. Îmi pare rău că te-am forțat să faci lucruri pe care nu ți le doreai... Acum lasă-mă să-mi iau revanșa.

Maggie îl analiză neliniștită. Nu voia să-l insulte, dar văzu că nu era cazul să-și mai facă probleme. Dan părea că se calmase.

– Bine, acceptă ea în cele din urmă.

După ce-și luară la revedere de la gazde cerându-și iertare pentru plecarea timpurie și invocând durerea de cap a lui Maggie, cei doi porniră spre casă. Dan o escortă până în fața ușii de la intrare.

– Sper să te simți mai bine mâine. Noapte bună, Maggie, spuse el calm sărutând-o pe frunte.

– Nu, Dan, adio. Și mulțumesc pentru că m-ai adus acasă.

– Nu, Maggie, nu adio, ci la revedere. Rămânem prieteni, mi-ai promis.

– Nu ți-am promis nimic și văd că nu se poate să rămânem prieteni. Acceptă situația.

– Dar ai idee cum m-am simțit? întrebă el încordat.

– Da, am idee și te înțeleg perfect, spuse ea privind în altă parte. Adio, Dan.

Înainte ca el să poată spune ceva, Maggie închise ușa ferm în urma ei. În camera de zi, la televizor, se derulau spectacole cu focuri de artificii. Tocmai bătuse miezul nopții și începuse un nou an. Un nou an gol, care trebuia umplut cu ceva constructiv.

Pierderea lui Ian nu trebuia să însemne sfârșitul lumii, își spuse ea intrând în camera de zi cu zâmbetul pe buze, pentru a nu-și necăji mama.

Capitolul 8

– Bună, Maggie.

Vocea avea o notă vibrantă. Maggie ridică privirile de pe pantofii scumpi din fața ei, și se opri în ochii albaștri ai lui Pat Hollis. Luată prin surprindere, se holbă la ea tăcută. Apoi se înroși jenată, își îndreptă spatele, tuși ușor și spuse, amintindu-și de bunele maniere:

– Bună, Pat. Și tu cauți solduri?

Magazinele erau pline, în luna ianuarie, de lucruri la prețuri reduse. Cele două femei se întâlniseră într-un magazin de pantofi.

– Da, dar nu știu de ce am venit aici. Mereu găsesc măsuri prea mari sau prea mici.

– Și eu am aceeași problemă. Unori îmi pare rău că port o măsură comună.

– Cam aici se opresc lucrurile comune în cazul tău, Maggie, remarcă Pat uscat. Ce mai face Ian?

– Presupun că bine, răspunse Maggie simțind nota acidă din tonul lui Pat și privind-o la rândul ei ostil. N-am auzit să fi pățit ceva rău.

– Hei, nu trebuie să-ți scoți ghearele. Eu și Ian am terminat-o. Acum știu ce simte pentru tine. Nu trebuia să mă minți. Presupun că n-ați pierdut timpul.

– Pat, din păcate nu l-am mai văzut pe Ian dinainte de Anul Nou.

– De ce? întrebă Pat sincer uimită. Ai fost plecată din oraș?

– Nu, am lucrat, ca de obicei. Dar biroul meu e la alt etaj decât al șefilor. Și Ian este încă director. Eu nu sunt decât un simplu angajat.

– Haide, Maggie, nu mă prosti în față. Crezi că sunt copil? Poate că nu sunt la fel de inteligentă ca tine, dar nici proastă nu sunt. Crezi că nu mi-am dat seama de ce ai rupt logodna cu Dan? Acum, că și Ian e liber, nu știu ce v-ar mai putea opri. Știu că te vrea. De ce nu v-ați văzut?

– Nu te-am mințit, Pat. Ian nu mă vrea. Ar trebui să mă crezi pe cuvânt. Și poate că ar fi fost mai bine pentru toți dacă n-ai fi rupt logodna cu el.

– Dar, Maggie, am vorbit cu Ian în ajunul Anului Nou... Știi ceva? Trebuie să stăm de vorbă. Hai la o cafea. E ceva ce-mi scapă.

– Ce-ți scapă?

– Hai, simt nevoia să-mi odihnesc puțin picioarele.

Maggie se lăsă aproape târâtă până la prima cafenea din mall. Era curioasă să afle cât mai multe despre Ian, dar nu de la Pat.

Se așezară la o masă retrasă și comandară două cafele.

– Fac eu cinste, spuse Pat. Oricum, îți sunt datoare.

Luată prin surprindere, Maggie încercă să se relaxeze.

– Știi că am rupt logodna cu Ian, începu Pat fără altă introducere.

– Da, știu, replică liniștit Maggie amestecând zahărul în cafeaua aburindă.

– El nu voia să se despartă de mine. A încercat să-mi aducă tot felul de argumente, dar nu l-am ascultat. M-am simțit rănită și jignită în noaptea în care a preferat să se ducă la tine decât să stea împreună cu mine. Și așa ne vedeam destul de rar. Oricum, după ce m-am gândit mai bine m-am decis să văd în ce ape se scaldă și m-am dus să-l văd în ajunul Anului Nou. Aveam de gând să mă împac cu el, dacă mă mai voia. Doar că el se răzgândise. Spunea că e prea târziu. Îi părea rău că mă rănise, dar nu mai voia să se căsătorească cu mine. Părea devastat, la fel ca în seara aceea. L-am întrebat deschis dacă arată așa de rău din cauza ta și el mi-a spus...

Pat ezită și Maggie își ținu respirația emoționată din cauza a ceea ce auzea.

– Mi-a spus: „Nu e din cauza ei". Și a spus-o cu o sălbăticie... Oh, n-am știut ce să cred. Devenise foarte furios și tensionat când i-am amintit de tine. Am renunțat la mândrie și l-am întrebat dacă mai vrea să se căsătorească cu mine. Și-a acoperit fața cu mâinile, a tăcut multă vreme, și apoi mi-a spus că-i pare rău, dar avusesem dreptate în legătură cu tine. Mi-a spus că n-avea sens să ne

mai căsătorim, pentru că oricum nu mă iubea cu adevărat. L-am crezut. Adevărul i se citea pe față. De fapt, a fost pentru prima oară când l-am simțit sincer față de mine. Și l-am apreciat pentru asta, deși m-a durut și m-am simțit rănită în orgoliu. Și acum tu spui că nu l-ai mai văzut... Nu mai înțeleg nimic.

Maggie tăcu încercând să-și pună gândurile în ordine. Evenimentele luaseră o întorsătură neașteptat de bună.

– Tu înțelegi? întrebă Pat văzând-o că tace.

– Poate că vrea să fie liber, sugeră Maggie gânditoare.

– Nu cred, scutură Pat vehement din cap.

– Tot ce pot să-ți spun e că pe mine nu mă vrea.

– Și nici pe mine, spuse Pat, din ce în ce mai confuză.

– Poate că ar trebui amândouă să ne căutăm iubirea în altă parte. Tu ai pe cineva în perspectivă?

– Se pare că da, zâmbi Pat cochet. Nu se ridică la nivelul lui Ian Drake, dar e drăguț, sensibil și mă înțelege. Nu găsești milionari pe toate drumurile.

– Ce vrei să spui?

– Nu știai? Ian e milionar... Ei, poate nu multimilionar, dar are foarte mulți bani. Și când te gândești că a crescut la orfelinat!

– E orfan? întrebă Maggie surprinsă, dându-și seama că făcuse dragoste cu el fără să-l cunoască deloc.

– Nu chiar. A fost abandonat.

Abandonat... Ian a fost un copil părăsit... Lui Maggie nu-i venea să creadă. Bietul de el... De asta se temea oare de dragoste? Cât trebuie să fi suferit!

– La ce vârstă?

– Poftim?

– La ce vârstă a fost părăsit Ian?

– Nu știu, ridică Pat din umeri. Niciodată nu mi-a povestit totul, exact. Dar știu că stătea la orfelinat de pe la opt-nouă ani. De ce te interesează?

Opt-nouă ani? O vârstă la care copiii erau ușor impresionabili. Putea suferi din cauza sentimentului respingerii. Poate că nu reușise să-și ierte niciodată părinții.

– Maggie?

O privi pe Pat, pierdută în gânduri, analizând implicațiile dintr-o nouă perspectivă.

– Spuneai că a stat la orfelinat de pe la nouă ani... Până la optsprezece ani?

– De ce te interesează? întrebă Pat ușor contrariată. Da, cred că da. L-am întrebat odată dacă a fost invitat de Crăciun în vreo familie. Știi că se organizează acțiuni de genul ăsta pentru orfani. Mi-a zis că n-a vrut niciodată să se ducă.

Asta spunea multe. Probabil că Ian își iubise mama, iar când aceasta îl părăsise pierduse încrederea în oameni. Fusese un copil traumatiat sentimental. Cu timpul, probabil că-și dezvoltase un sistem propriu de autoapărare, alegând să nu se mai implice afectiv în nici o relație. Acum Maggie înțelegea de ce el nu credea în iubire. Dacă ea ar fi reușit să-l facă să creadă din nou...

– Mulțumesc pentru cafea, Pat, spuse ea. Acum trebuie să plec. Mult noroc.

Se ridică repede de la masă, se împiedică de un scuan și se lovi de mulțimea de oameni din mall, în graba de a ieși în stradă. Avea un singur gând – să ajungă cât mai repede la Ian. Trecuseră aproape trei săptămâni de la prima și ultima vizită pe care i-o făcuse. Acum exista o speranță și nimic n-o mai putea opri.

Luă un taxi și încercă să-și pună gândurile în ordine. Trebuia să-și stăpânească emoțiile și să-l convingă pe Ian s-o asculte. Cu siguranță că el avea s-o întâmpine cu ostilitate, ca data trecută, dar acum cel puțin știa cauza suferințelor lui și putea să-l abordeze altfel.

Taxiul opri în fața casei lui Ian. Maggie plăti cursa și coborî. Era o dimineață frumoasă. Alergă pe alee și nu se opri decât în fața ușii lui, unde sună îndelung. Nu-i răspunse nimeni.

În cele din urmă, dezamăgită și frustrată, se hotărî să plece. Se întoarse pe călcâie și dădu nas în nas cu Ian.

– Bună, Maggie, spuse el trecându-și pungile cu cumpărături într-o mână și căutând în buzunar cheile. Te-am zărit de la capătul străzii.

– Da, am venit să... Voiam să stau de vorbă cu tine.

O luase prin surprindere și Maggie se emoționase la vederea lui neașteptată. Ian descuie tăcut ușa și o invită să intre.

– Mă bucur că ai venit, spuse el după ce închise ușa. Voiam să discut cu tine niște probleme de serviciu.

Maggie rămase ușor descumpănită. Ian părea degajat. Era oare indiferent? Și de ce voia să discute cu ea pro-

bleme de serviciu? Nu puteau vorbi despre asta la birou? Dar își aminti că o văzuse încă de la colțul străzii, și probabil că avusese timp să-și compună o figură relaxată.

– Îmi place camera asta, spuse Maggie. Cred că e minunat să locuiești aici.

– Da. De fapt toată casa e a mea, dar din nefericire foștii proprietari obișnuiau s-o închirieze și au împărțit-o în două apartamente. Dar nu mă deranjează. Îmi e suficient un singur apartament. Scuză-mă un minut. Vreau să duc cumpărăturile la bucătărie. Simte-te ca acasă.

– Mulțumesc.

Maggie se așeză pe fotoliu încercând să nu se gândească la prima vizită. Ce se petrecea cu Ian? Părea că stăpânea perfect situația. Și nu era deloc devastat, așa cum i-l descrisese Pat.

Maggie respiră adânc privind cu atenție mobilierul din jur. Încăperea era plină de antichități bine restaurate. Asta spunea ceva în plus despre Ian – prefera lucrurile solide, durabile.

– Pot să-ți ofer ceva de băut? întrebă el întorcându-se din bucătărie.

– Nu, tocmai am băut o cafea cu... Pat Hollis.

– Serios? întrebă el ușor sarcastic, fără să i se miște nici măcar un mușchi de pe față. V-ați împrietenit?

– Nu. Ne-am întâlnit întâmplător. Oricum, am avut o discuție interesantă.

Ian ridică din umeri și se așeză pe canapea. Își puse picioarele pe măsuță într-o atitudine relaxată și o privi așteptând.

Maggie se uită la el întrebător.

– Și ce ați discutat așa de interesant voi două? Mă îndoiesc că Pat a avut să-ți spună ceva. Dar presupun că ți-a vorbit despre mine. De asta ai venit să mă vezi, nu? Oricum, dacă tot ești aici, aș vrea să-mi cer iertare pentru ieșirea emoțională de data trecută. M-am purtat ca un măgar. Sper că asta nu va afecta relațiile noastre colegiale.

– Asta e relația pe care ai ales-o tu, spuse ea acuzator.

Zidul pe care Ian îl ridicase părea fără cusur.

– Nu văd de ce ar mai exista între noi tensiuni.

– Sigur că nu, fu ea de acord cântându-i în strună. De asta cred că ar trebui să avem o discuție onestă.

– Maggie, până acum n-am fost cu tine decât... deosebit de onest.

– Din câte-mi amintesc mi-ai spus vehement că ai dori-o pe Pat înapoi dacă te-ar mai vrea.

– Ai dreptate, replică el calm, ridicând bărbia, fără să clipească. Dar după o analiză mai matură, mi-am dat seama că relația noastră n-ar mai fi mers. Pat e maladiv de geloasă pe tine. Deși mi-a vorbit de o reconciliere, îmi tot amintea de tine. Iar o căsnicie pornită cu suspiciuni nu duce nicăieri.

Avea dreptate. Dacă Maggie n-ar fi aflat mai multe de la Pat, poate chiar i-ar fi crezut raționamentul lui Ian.

– Nu mi-ai spus că ai fost abandonat de părinții tăi...

– Ar fi trebuit? Nici tu nu mi-ai povestit nimic. Și nu-mi amintesc să mă fi întrebat ceva despre trecutul meu.

– Dar trecutul meu nu mi-a afectat relațiile ulterioare cu oamenii. Ce ai tu împotriva dragostei, Ian? Chiar nu poți avea încredere în nimeni? De ce? Pentru că mama ta nu te-a iubit și a fost în stare să te abandoneze? întrebă ea insistent.

– Maggie, oftă Ian făcând o grimasă plictisită, n-am nevoie de o psihanaliză de amator. Știu exact ce-mi doresc de la viață. Dacă Pat ți-a spus o poveste lacrimogenă, las-o baltă. Nu mai sunt un copil și aș vrea ca toți cei din jur să mă vadă așa cum sunt în realitate– un adult care a reușit în viață. Hai, Maggie, încetează și ia-o așa cum e. S-a terminat. Singura relație pe care mi-o doresc cu tine e una profesională. E și pentru binele tău.

În mod normal cuvintele lui Ian ar fi descumpănit-o și pe cea mai hotărâtă femeie. Dar Maggie simți nevoia să mai încerce încă o dată. Pentru ultima oară.

– Nu, Ian. Ascultă-mă. E ultima dată când vin la tine. Mi-e greu să accept ceea ce-mi spui, dar o fac, deși am impresia că-ți bați joc de mine.

– Cum așa?

– Nu mi-ai răspuns la toate întrebările.

– Te ascult, spuse el încrucișându-și brațele la piept. Ce vrei să mai afli?

– Vreau să știu de ce te-a părăsit mama ta.

– Hai să fim serioși, Maggie! Faci pe Sigmund Freud? Nici măcar nu mi-am cunoscut mama. Și nu m-a părăsit,

așa cum crezi. Se pare că avea probleme cu drogurile și am fost un copil neglijat. Cei de la protecția copilului s-au autosesizat, m-au luat de lângă ea, și m-au internat într-un orfelinat. Aveam vreo doi ani. Abia ieșisem din scutece. Nu-mi amintesc nimic despre mama mea. Și nici n-am avut ocazia s-o mai văd ulterior. A murit din cauza unei supradoze, când aveam vreo zece ani. Și să știi că am fost destul de mulțumit cu viața de la orfelinat. Autoritățile au fost generoase cu mine și eu nu le-am creat probleme. Asta-i tot.

– Dar ce s-a întâmpalt când aveai opt sau nouă ani?

Privirile lui Ian deveniră impenetrabile. Era clar că Maggie lovise într-un punct sensibil.

– Am fost dat în grija unei familii de englezi care nu puteau avea copii.

– Și te-au tratat ca pe propriul lor fiu?

– Se poate spune așa.

– Și ei ce-au făcut? Te-au dat înapoi, la orfelinat?

– Au fost nevoiți să se întoarcă în Anglia, spuse Ian ridicându-se în picioare și părând că-și pierde răbdarea. Lui Paul i s-a oferit o promovare...

Ian începu să se plimbe prin încăpere cu mâinile în buzunare.

– Și de ce nu te-au luat cu ei? insistă nemilos Maggie.

– N-aveau voie să mă scoată din Australia. Asta e legea. Mama n-a semnat actele de adopție. N-au avut de ales. Au fost nevoiți să mă lase aici.

Ba ar fi avut de ales. Să rămână cu Ian. Asta dacă l-ar fi iubit suficient de mult.

– Ați păstrat legătura?

– Nu. Am impresia că au fost avertizați să întrerupă orice legătură cu mine. Și a fost o idee bună, nu crezi?

– Tu ar trebui să știi mai bine asta, Ian, spuse ea trist.

– Ei, Maggie? Ai aflat toate detaliile. Te simți mai bine acum?

Nu, nu se simțea mai bine. De fapt se simțea mai nefericită ca niciodată. Ian avea o traumă afectivă și nu voia să recunoască. Și, din nefericire, asta influența viitorul relației lor. Dacă exista vreunul. Era clar că Ian își era suficient sieși, iar ea nu va reuși niciodată să-i schimbe optica.

Se ridică în picioare ca să plece. Nu mai avea rost să tragă de timp. Nu rezolva nimic așa. Ian o conduse până la ușă. Maggie trecu pe lângă el și se opri o clipă înainte să-i întoarcă spatele. Expresia lui era împietrită. Maggie inspiră adânc și vorbi din inimă, sperând să-i atingă o coardă sensibilă:

– Spuneai că pentru tine totul s-a terminat. Dar eu nu pot accepta asta. Sper să-ți amintești durerea și goliciunea pe care ai simțit-o când te-au părăsit părinții tăi adoptivi. Pentru că exact același lucru îl simt și eu acum. Singura diferență este că tu n-ai nici un motiv să-mi întorci spatele. Tu ai ales s-o faci în mod crud, deliberat și nemilos. Nu știu cum vei trăi cu povara asta.

El nu-i răspunse, dar deveni palid. Inima lui Maggie tresări de fericire. În sfârșit înregistrase un răspuns.

– Nu! spuse Ian răgușit. Nu sunt ca ei... N-am vrut să...

Maggie ignoră protestul lui agonizant și spuse:

– Ar fi fost mai cinstit din partea ta dacă nu m-ai fi sărutat, dacă nu mi-ai fi răspuns, dacă n-ai fi făcut dragoste cu mine. Dar după ce mi-ai arătat ce-mi poți oferi, mi-ai luat totul. Ar fi fost mai cinstit din partea părinților tăi adoptivi dacă nu te-ar fi luat la ei acasă, știind că nu-ți pot oferi totul. N-o să mai deschid niciodată subiectul relației noastre, Ian, îți promit. Dar de fiecare dată când mă vei vedea la serviciu îți vei aminti de singurătatea la care m-ai condamnat.

Apoi plecă încet, hotărât, fără să se mai uite în urmă. Autocontrolul lui fusese serios zdruncinat, dar era nevoie de timp ca el să digere cuvintele care dărâmaseră zidul după care se ascunsese. Maggie nu mai avea nimic de făcut. Decât să aștepte.

Capitolul 9

Zilele trecură îngrozitor de greu, fără să primească nici un semn de la Ian. Maggie munci pe rupte știind că foarte curând trebuia să se întâlnească cu el în interes profesional. Lucra la campania publicitară a unei companii de asigurări care voia să promoveze o nouă strategie. Ca director, Ian Drake trebuia să apară la întâlnirea pe care urma ea s-o aibă cu reprezentanții beneficiarilor. Abia aștepta să vadă cât de rezervat se va purta cu ea atunci.

Se străduí mult ca să nu cadă în depresie. Bert Oliver iar o acuză de fanatism, dar Maggie n-avea chef de glume. Chiar se purta ca o conducătoare de sclavi. Dar voia ca totul să iasă perfect.

Rhonda veni la ea într-o zi, când îi era lumea mai dragă, amintindu-i de Ian.

– Ghici ce-am aflat! Linda mi-a spus că Ian Drake ar fi rupt logodna cu Pat Hollis. Ce spui de asta?

Maggie ridică din umeri încercând să-și păstreze o figură neutră.

– E problema lui.

– Nu ești bună de bârfe, oftă Rhonda. Mie mi se pare cea mai senzațională știre a secolului. Linda mi-a spus că Ian Drake n-a mai pus-o să sune la salonul de coafură și nici n-a mai rugat-o să comande flori. Asta spune multe, nu?

– Mda... replică Maggie distrată.

– Mă întreb de ce. Mi s-a părut că se potrivesc. Pat Hollis era o femeie frumoasă.

Rhonda continuă cu speculațiile multe zile după aceea, amintindu-i lui Maggie numele lui Ian Drake. Lipsa de interes afișată de ea n-o descumpăni pe Rhonda. Ca să se apere, Maggie preferă să-și petreacă pauzele de masă în afara clădirii.

Apoi fu nevoită să-i facă față lui Peter Cameron. Acum, știind că se despărțise de Dan, atențiile lui erau din ce în ce mai nerușinate.

Când Maggie îi comunică faptul că putea să stabilească o întâlnire cu reprezentanții companiei beneficiare, Peter îi oferi porția obișnuită.

– Ești în formă, dragă?

– Fă o pauză, te rog, îl luă Maggie peste picior.

– Vai, ce răutăcioasă ești, dragă. Ce te-ai făcut tu singurică zilele astea?

– Am muncit, după cum se vede.

– Ar trebui să te mai relaxezi din când în când. Ai avea nevoie de o...

– Lasă-mă, Peter. N-am chef de tine acum.

– Niciodată n-ai, replică el suav. Pentru cine te păstrezi? Presupun că pentru șefu'. Ai aflat că s-a despărțit de bucățica lui? Pun pariu că nu l-ar deranja o tăvăleală cu tine.

– De ce nu-i spui asta chiar domnului Drake, Peter? sugeră Maggie palidă la față. Spune-i să mă sune. Cine știe? Poate am noroc și e interesat. Și tu mai lasă-mă-n pace. Nu vezi că nu te suport?

– Vorbești serios?

– La care propoziție te referi?

– La întâlnirea cu șefu'.

– Sigur, răspunse Maggie privindu-l în ochi.

– Ce târfă ieftină ești! pufni Peter dezgustat.

– Ieftină?! ridică ea o sprânceană.

– Pardon, de primă mărime, rectifică el.

– Ca-n tot ce întreprind, replică ea întorcându-i spatele.

Întâlnirea era stabilită pentru vineri dimineață. Maggie își petrecu toată ziua de joi cu Bert, revizuind întregul plan al campaniei. Abia spre seară se declară satisfăcută.

– Acum suntem gata, spuse ea.

– Slavă Domnului! Dacă există unul. Nu știu cine te obligă să fii atât de pedantă, Maggie. Știi bine că nu vei avea de-a face cu profesioniști. Ce mi-ai arătat într-o primă fază era mai mult decât suficient. Sau vrei să participi la vreun concurs?

– Am fost chiar atât de îngrozitoare? zâmbi vinovat Maggie.

– Hmmm, mormăi el. Cred că-mi ești datoare cu vreo două beri. Hai în barul de la parter. E timpul să mă feliciți pentru răbdare. Până și un câine trebuie gratificat dacă face ce i se spune. Ai fost o criminală toată săptămâna.

– Iartă-mă, Bert. Am fost o nesimțitoare.

– Nesimțitoare? Eu nu ies în baruri cu nesimțitoarele. Dacă spui târfă a dracului, accept. Îmi plac târfele ale dracului. Ele dau farmec vieții. Hai să bem și să fim ai dracului cu toți. Am auzit niște colegi bârfindu-te pe la colțuri și abia aștept să-i torn.

Maggie zâmbi. Bert era simpatic, dar acum n-avea chef de pălăvrăgeală.

– Hai să amânăm ieșirea, Bert. Te superi? Să fie săptămâna viitoare. Promit că nu te las.

– Ce te frământă, Maggie? întrebă Bert privind-o cu atenție. Pentru că nu ești emoționată din cauza campaniei. Și la altceva nu mă pot gândi decât la bărbați. Regreți că te-ai despărțit de Dan?

– În nici un caz, spuse Maggie râzând degajat.

– Atunci? A apărut un nou bărbat pe firmament?

– Nu... Am o ușoară depresie de început de an.

– Ei, atunci mă bucur că nu Dan e motivul.

Maggie ridică o sprânceană și începu să adune hârtiile de pe biroul lui Bert.

– Arată mult prea bine. Asta e problema bărbaților arătoși – sunt prea aroganți și se așteaptă ca toată lumea să le cadă la picioare. Dar nu știa cu cine are de-a face. Tu, Maggie, ai nevoie de un bărbat care să te aprecieze la adevărata ta valoare. De cineva ca... Ian Drake, de exemplu.

Maggie aproape scăpă hârtiile din mână când îi auzi numele. Aruncă o privire rapidă spre Bert, sperând ca el să nu-i fi observat reacția.

– Și ce te face să crezi că Ian Drake mi s-ar potrivi? întrebă ea cu scepticism.

– Știi, Maggie, începu Bert cu o încetineală deliberată, coincidențele pot fi uneori spectaculoase. De exemplu tu și Drake. Amândoi ați rupt logodna după petrecerea de Crăciun. Și nu știu dacă ai observat, dar în timp ce tu îți băteai capul cu campania publicitară, el muncea pe brânci. Nu prea vi s-a făcut simțită prezența prin firmă în ultimul timp. Și, curios, ambii ați fost foarte serioși în ultimul timp.

– N-am observat, răspunse Maggie rece, scurt.

– Dar eu da, spuse el dulce.

– Bravo ție, i-o întoarse ea, intrigată de perspicacitatea lui Bert.

– Și ce petrecere super a fost de Crăciun! Nici nu știu cum am ajuns acasă. Dar îmi amintesc ca prin ceață că pe tine a avut grijă Ian Drake să te conducă...

– Bine! izbucni ea dându-și seama că nu mai avea sens să se prefacă. Ai dreptate. Dar acum lasă-mă în pace, Bert, te rog.

Privirile lui Bert se umplură de compasiune.

– Într-o bună zi o să-ți scot cu unghiile mele ochiul tău de artist, spuse ea. Hai, ne vedem mâine dimineață.

– Încă o întrebare, Maggie, o opri el ridicând un deget în aer. De ce nu iei inițiativa, în loc să aștepți?

– Am luat-o, spuse ea zâmbind amar. Și am pierdut. Voi vedea cât de mult când mă voi întâlni mâine cu el.

– Unii bărbați sunt prea proști, sau prea orbi ca să vadă ce pierd.

– Ai dreptate, răspunse ea sec.

– Greșesc eu vreodată? bravă el.

– N-am remarcat până acum.

– Ce femeie admirabilă! oftă Bert. Capul sus, Maggie! Mâine e o nouă zi și dacă mă întrebi, spun că tu ești câștigătoarea. El încă nu știe ce a pierdut.

– Sper să ai dreptate, prietene, spuse ea îndreptându-se spre ieșire.

Spera cu disperare ca Bert să aibă dreptate. Ciudat, dar nu o deranja că el își dăduse seama de situație. Bert era discret și sensibil, în ciuda atitudinii lui combative.

Maggie încuie dosarul în dulap și plecă acasă. Stația de autobuz era plină de oameni. Când veni autobuzul nu reuși să prindă nici un loc pe scaun. Era înghesuială. Dar nu se gândea la confort, ci la întâlnirea cu Ian Drake de a doua zi.

Șoferul puse o frână bruscă și Maggie se lovi de mânerul unui scaun. Se frecă pe burtă și-și aminti că trecuseră trei săptămâni de când trebuia să-i vină ciclul lunar. Nu mai putea pretinde că e vorba de o simplă întârziere. Fusese atât de supărată în ultimul timp încât uitase. Ar fi fost bine să-și facă un test de sarcină.

Alungă gândurile negre și, coborând din autobuz, continuă să se concentreze la ziua de mâine. Trebuia să pară încrezătoare, puternică...

În noaptea aceea nu dormi bine. A doua zi avea cearcăne vinețiii sub ochi. Repară neajunsul cu mult fond de ten și, când termină, se declară satisfăcută.

Când ajunse la birou, Bert o întâmpină cu o mulțime de complimente. Drept răspuns Maggie îi zâmbi vag. Era teribil de emoționată.

Aruncă o privire peste notițe și așteptă în camera de proiecții sosirea clienților, fără să i se citească nimic pe față.

– Relaxează-te, Maggie, o avertiză Bert bătând-o amical pe umăr. Pari gata să explodezi.

– N-am nimic! se răsti ea iritată.

În spatele ușii închise se auzi un murmur și Maggie își ridică privirile încordată.Când Ian intră în încăpere însoțit de doi bărbați, inima ei se opri în loc. Dragostea pe care i-o purta o copleși, radiindu-i în priviri. Dar Ian nu se uită la ea. Chiar și atunci când făcu prezentările, ochii lor nu se întâlniră. Figura lui era impenetrabilă, tonul vocii detașat, și manierele impecabile.

Maggie se dezumflă. Și-ar fi dorit ca Ian să se uite la ea măcar o clipă. Dar el invită clienții să ia loc și se așeză la rândul lui fără să pară c-o vede. Nici chiar atunci când o rugă să deruleze banda video nu o privi. Maggie nu reacționă prompt. O clipă rămase nemișcată.

– Pot să derulez banda? întrebă Bert încet punându-i o mână pe umăr.

Ea dădu din cap. Încă mai avea un strop de mândrie ca să păstreze aparențele profesionale. La început vocea ei sună ușor tremurat, apoi din ce în ce mai sigură. Și pe măsură ce clienții aprobau mulțumiți, încrederea în sine îi creștea. Când termină, clienții își exprimară satisfacția. Maggie le zâmbi automat.

Ian tăcu. Se lăsase pe spătarul scunului, cu brațele încrucișate la piept, și nici măcar n-o privi.

– Ei, Drake, atâta timp cât domnișoara aceasta talentată lucrează pentru tine, nu văd de ce să schimbăm agenția de publicitate, declară unul dintre bărbați.

– Domnișoara Tarrington oferă întotdeauna satisfacție garantată, spuse Ian zâmbind ușor.

Maggie scăpă fără să vrea un oftat de surpriză neplăcută. O dureau spusele lui. Ian o săgetă cu privirile.

– Desigur, echipa cu care lucrează e pe măsura talentului ei, adăugă el.

Maggie scutură mâinile întinse cu plăcere politicoasă în timp ce mintea ei era torturată de tot felul de gânduri. Satisfacție garantată. O noapte de dragoste îi satisfăcuse oare nevoile lui Ian Drake?

Citise în ochii lui vinovăția. Reușise oare să-l facă să se simtă vinovat? Poate, dar el tot nu se răzgândise. Nici măcar nu putea s-o privească.

Îl privi conducând reprezentanții spre ieșire. Ian pleca din nou din viața ei și nu se rezolvase nimic. Rămase în încăpere singură cu Bert. Se simțea ca și cum ar fi purtat pe umeri întreaga povară a lumii.

– Maggie?

Vocea lui Bert părea plină de îngrijorare. Ea îl privi fără să-l vadă. Își duse instinctiv mâna la frunte în timp ce obrajii i se albiră.

– Bert, eu...

I se făcea rău. Câmpul vizual i se îngustă și începu să vadă cerculețe colorate. Auzea ca prin ceață vocea lui Bert. Apoi căzu.

– ... s-a obosit prea mult...

– ... nu pot să rămân. O trimit pe Jane Carfield. Ai grijă de ea.

Era vocea lui Ian. Maggie se forță să țipe.

– Nu, stai... spuse ea slab deschizând încet ochii.

– Maggie? Acum te simți mai bine? întrebă Bert care se aplecase asupra ei.

– Da. Cred că am leșinat, murmură ea ridicându-se cu greu în coate.

Bert o ajută să se așeze pe scaun și-i masă umerii și ceafa. Jane Carfield intră cu un pahar mare cu apă rece.

– Hai, bea asta, spuse Bert susținându-i ceafa. O să te ajute.

Maggie se supuse nepăsătoare. Jane Carfield o privi cu atenție și așteptă să termine de băut.

– O să te simți mai bine, spuse femeia. Șezi câteva minute. Mă duc să chem un taxi. Domnule Oliver, vă rog s-o însoțiți dumneavoastră și să chemați un doctor, dacă e necesar.

– Nu e nevoie, murmură Maggie.

– Sunt ordinele domnului Drake, domnișoară Tarrington. Vă veți duce acasă cu domnul Oliver, spuse Jane Carfield privind-o sever pe deasupra ochelarilor.

– Dacă așa spuneți, se supuse Maggie, prea slăbită ca să protesteze.

Bert își luă responsabilitatea în serios, oferindu-i brațul și susținând-o tot drumul. Când se așezară pe canapeaua din spate a taxiului, Maggie îi aruncă o privire ironică.

– Sunt o ratată. Știi că nu mi-a fost rău...

– Nu mă prostești pe mine, replică Bert sec. Arătai ca un mort când ai leșinat.

– A fost o combinație nefericită... N-am prea dormit, n-am mâncat, eram emoționată...

– Dacă te consolează, mie Ian Drake nu mi s-a părut chiar indiferent când s-a întors și te-a găsit întinsă pe podea. De fapt, pot spune că și-a pierdut controlul. A înjurat ca un birjar și părea că se simte vinovat de starea ta.

– Dar ți-a spus de ce s-a întors? întrebă ea interesată.

– Nu, dar e evident că s-a întors după tine.

– Crezi că...

Maggie se opri și oftă. Ea își dorea dragostea lui Ian, nu voia să-l facă să se simtă vinovat.

– După experiența mea, destul de bogată în observarea caracterelor umane, aș spune că nu l-ai pierdut, Maggie, fata tatei. Poate că mai încearcă să-ți reziste din motive obscure, dar încă mai ai putere asupra lui, crede-mă.

– Sper să ai dreptate.

– Știi bine că nu mă înșel niciodată, spuse el strângându-i mâna încurajator. Cred că aș fi fost un bun vizionar.

Maggie se relaxă și se sprijini de spătarul canapelei, zâmbind satisfăcută.

– Așa te vreau, draga mea. Ochii tăi sunt frumoși când scânteiază. Să nu mai lași vreodată vreun bărbat să te aducă în halul ăsta.

– Nu mi se mai poate întâmpla a doua oară, oftă ea.

Închise ochii și se relaxă. Bert tăcu plin de tact, lăsând-o să se gândească în liniște la ale ei. Când taxiul opri în fața casei sale, Maggie insistă ca Bert s-o lase să se descurce singură. Dar el nici nu vru să audă. O conduse până în fața ușii, iar ea îi mulțumi pentru sprijin.

După ce rămase singură, Maggie se duse direct în dormitor, își scoase hainele, își puse o rochie de casă și se băgă în pat. Stomacul o durea de foame, parcă i se lipise de spate. Dar starea aceea nu avea să mai dureze mult dacă era însărcinată.

Poate că din cauza asta leșinase, realiză ea speriată. Dar încă nu se simțea pregătită să se gândească la o eventuală sarcină. Se gândi în schimb la Ian. Ce bine ar fi fost dacă Bert ar fi avut dreptate. Și dacă era așa cum îi spusese el, probabil că Ian o va suna în după-amiaza aceea. Ar fi fost perfect dacă ar fi căutat-o.

Ca răspuns, telefonul începu să sune. Maggie se ridică în grabă și puse mâna pe receptor, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

– Alo? Domnișoară Tarrington?

Era vocea lui Jane Carfield.

– Da, eu sunt, răspunse ea dezamăgită.

– Domnul Drake m-a rugat să vă sun să verific dacă vă simțiți mai bine. Ce să-i comunic?

– Dați-mi-l la telefon ca să-i spun personal, replică ea amar.

Jane Carfield pufni nemulțumită.

– Domnul Drake e foarte ocupat, domnișoară.

– Atunci spuneți-i că dacă e atât de preocupat de starea mea, să mă sune personal.

– Domnișoară Tarrington, evident nu vă simțiți bine, spuse Jane Carfield scorțos. Dar se pare că nu vă mai e chiar atât de rău. Nu cred că domnul Drake trebuie să se mai deranjeze.

– Nu, să nu cumva să-l deranjăm pe domnul Drake, făcu Maggie sarcastic. El nu vrea să-și asume nici o responsabilitate. Nu putem să-l împovărăm... cu persoana mea insignifiantă... adăugă ea după ce auzi clicul întreruperii legăturii.

Jane Carfield probabil că se scandalizase. Dar lui Maggie nu-i păsa. Secretara lui Ian putea să creadă ce voia despre ea.

I se puse un nod în gât și, cu lacrimi în ochi, țipă în receptorul din care se auzea tonul:

– Puteai să discuți personal cu mine! Crezi că nu meritam o vorbă bună din partea ta?

În ciuda încurajărilor lui Bert, Maggie își dădea seama că nu mai are nici o șansă. N-avea sens să mai spere. O durea prea tare. Îi venea s-o sune pe secretara lui Ian și s-o roage să-i transmită un mesaj din partea ei. Dar probabil că Jane Carfield ar fi considerat-o nebună și, oricum, până la urmă nu i-ar fi transmis lui Ian decât că ea se simte mai bine.

Golul din stomac îi reaminti faptul că nu mâncase nimic în ziua aceea. Se târî până-n bucătărie și deschise frigiderul. N-o tenta nimic.

Deodată simți nevoia să iasă din casă. Parcă se sufoca. Se duse în dormitor, trase repede pe ea o pereche de blugi și un tricou, își luă geanta și ieși val-vârtej pe ușă.

Bert avea dreptate. Nu trebuia să se mai lase vreodată doborâtă de vreun bărbat. Și, ca să-l mai uite pe Ian Drake, se decise să colinde prin magazine.

Maggie profită de ziua liberă și se plimbă prin câteva galerii de artă, dejună singură într-un restaurant intim, apoi se hotărî să cumpere ceva apetisant și pentru acasă. Intră într-un supermarket și cumpără somon afumat, pateu de ficat, produse de patiserie franțuzești și o sticlă de vin bun. Masa pe care avea de gând s-o pregătească în seara aceea nu era potrivită pentru un bolnav, dar simțea nevoia să se răsfețe puțin.

Trecând pe lângă o farmacie își aminti că-i întârziase ciclul și se gândi că n-ar fi rău să cumpere un test de sarcină. N-avea sens să se prefacă. Îi era teamă să nu fi rămas însărcinată.

Se întoarse acasă, își pregăti o cină delicioasă, se uită puțin la televizor în timp ce bău câteva pahare de vin, apoi se duse la culcare.

Adormi repede, dar avu un somn agitat, plin de vise ciudate.

A doua zi de dimineață, cum se trezi, citi instrucțiunile de pe testul de sarcină și așteptă nerăbdătoare rezultatul în timp ce citea *Sydney Morning Herald.*

Apoi totul se prăbuși în jurul ei. Testul ieșise pozitiv. Acum nu mai avea nici o îndoială. Era însărcinată. Rămase dusă pe gânduri multă vreme, întrebându-se ce să facă. Purta în pântece copilul lui Ian Drake, iar acesta nu mai voia să audă de ea.

Capitolul 10

Se strădui să rămână calmă, și se duse la bucătărie să-și facă un ceai. Ceaiul era recomandat oamenilor aflați într-o stare de șoc. Bine, n-ar fi trebuit să fie șocată pentru că în noaptea aceea nu folosise nici o măsură de precauție. Acum trebuia să-și pună în ordine gândurile.

Măcar dacă Ian i-ar fi arătat vreo urmă de interes. Dar, ca să-și liniștească conștiința, o pusese pe secretara lui s-o sune, ca să afle cum se simte. Era clar că nu mai voia să aibă de-a face cu ea. Nu putea să se ducă la el și să-i dea vestea. Ar fi spus că-l șantajează.

Dar ea nu voia decât dragostea lui. Și dacă n-o putea avea? Avea copilul lui. Dumnezeule, copilul lui Ian Drake!

Soneria o sperie. Se încruntă întrebându-se cine putea fi sâmbătă, la ora unsprezece dimineața. De luni de zile n-o mai vizitase nimeni în afară de Ian și Pat.

Alergă la ușă plină de speranță. Deschise cu mâini tremurânde și văzându-l pe Dan zâmbitor în prag, simți că-i cade cerul în cap.

– Bună, Maggie! o salută acesta jovial.

– Bună, ce cauți aici? întrebă ea nepoliticos.

– Ce-ar fi să mă inviți mai întâi înăuntru? Vin de departe.

– Te rog... spuse ea făcându-i loc să intre. Vrei o ceașcă de ceai? Tocmai am făcut unul pentru mine.

– Sigur. Mulțumesc, Maggie.

– Nu trebuia să vii aici, Dan, spuse ea intrând în bucătărie și turnându-i o ceașcă de ceai din ibric. Îți pierzi timpul degeaba, ți-am mai spus.

– Poate că da, poate că nu, speculă el. Pe cine te aștep-tai să vezi când mi-ai deschis ușa?

– Nu mă mai aștept la nimic, oftă ea sprijinindu-se de chiuvetă cu brațele încrucișate la piept și bărbia ridicată în semn de încăpățânare. Și tu ar trebui să faci la fel ca mine. Totul s-a terminat între noi. Nu are sens să mai încerci ceva.

Dan ridică o sprânceană și spuse:

– Maggie, au trecut șase săptămâni de când ne-am despărțit și nu mi se pare că ești mai fericită ca înainte. De fapt arăți chiar foarte rău. Ce-ar fi să te scot undeva, în oraș, la un restaurant? Ca prieteni – fără presiuni sau condiții. Dacă vrei vorbim numai despre vreme, dar hai să ne ținem de urât unul celuilalt.

– N-are sens, Dan, scutură ea din cap.

– N-am venit până aici ca să am de unde să mă întorc. Nu-ți cer decât să iei masa cu mine. Fii generoasă, Maggie.

– Nu pot.

– Nici măcar o oră sau două? Ce rău poate să-ți facă? Îți plăcea să stai de vorbă cu mine, insistă el zâmbind tentant.

Maggie îl privi îngrijorată. Făcuse o greșeală că-l primise în casă. Nu mai aveau despre ce să vorbească, iar în ziua aceea ea chiar n-avea chef de nimic, darmite de prezența lui. Oricum, se străduia din răsputeri să rămână politicoasă.

– Te rog să-ți bei ceaiul și să pleci, Dan, spuse ea. N-are sens să mai rămâi.

Ochii lui Dan scânteriară o clipă de furie, apoi redeveniră zâmbitori.

– Nu fi rea, Maggie. Am petrecut clipe frumoase împreună, spuse el punându-și mâinile pe umerii ei. Și mai putem petrece.

Acum, când Dan se apropiase de ea, Maggie simți că mirosea a whisky.

– Ia-ți mâinile de pe mine, Dan, spuse ea pe un ton amenințător. Nu mă poți face să mă răzgândesc.

– Nu?

Maggie recunoscu dorința arzătoare din ochii lui și se înfioră neplăcut. Dan încercă s-o ia în brațe și ea îl împinse.

– Cu asta nu-mi dovedești nimic, spuse ea străduindu-se să-și păstreze calmul. Lasă-mă în pace.

– Ești a mea, gemu el neputincios.

– Ba nu! exclamă ea ferindu-se de gura lui insistentă. Oprește-te, Dan. E o prostie. Ai băut și te porți ca un măgar.

– O să te fac să fii a mea, spuse el ignorând-o.

Mânile lui se strânseră în jurul ei posesiv. Maggie încercă zadarnic să-l îndepărteze. Apoi el o prinse cu o mână de păr și o obligă să-l sărute. Maggie se zbătu și Dan îi rupse cămașa cu mâna rămasă liberă.

– Nu! țipă ea șocată. Lasă-mă-n pace, sunt însărcinată!

– Poftim? întrebă el prostit.

– Am spus că sunt însărcinată, repetă ea cu satisfacție, văzându-i reacția. N-am fost și nu voi fi niciodată a ta, așa că lasă-mă-n pace.

– Târfă... murmură el oripilat. M-ai ținut atâtea luni de prost și cum ne-am despărțit te-ai aruncat în patul primului venit. Sau m-ai înșelat? Ai jucat pe două fronturi? Adevărul e că ar fi fost cam ciudat să te căsătorești cu mine purtând copilul altuia. Târfă ce ești!

Maggie își strânse cămașa rupă la piept, privindu-l cu un zâmbet satisfăcut.

– Nu trebuie să te obosești să te acoperi, spuse el. Nu-mi murdăresc eu mâinile cu tine, acum, după ce am aflat ce fel de femeie ești. Sper să putrezești în iad!

Spunând acestea, Dan se răsuci pe călcâie și părăsi apartamentul ca o vijelie, trântind ușa în urma lui. Maggie tremura din tot trupul. Capul îi vâjâia și o durea fața. Își trecu mâna peste buze și văzu sânge. Încercă să-și păstreze mintea limpede.

Comportamentul violent al lui Dan fusese neașteptat. Noroc că-i trecuse prin cap să spună că e însărcinată. Cu asta reușise să-i clatine încrederea în sine.

Se duse la baie și se privi în oglindă. O roșeață deasupra ochiului drept prevestea apariția unei vânătăi serioase. Deschise robinetul și-și spălă fața. Rana de pe buză nu era adâncă, dar părea destul de urâtă.

Maggie decise să se întindă puțin în pat ca să se liniștească. Tocmai se îndrepta spre dormitor, când sună telefonul. Ridică receptorul fără chef, dar gândindu-se că poate era Ian, îi reveni puțin dispoziția.

– Maggie?

– Bună, mamă, răspunse ea cu voce tremurândă.

– ... de ce n-ai venit acasă, dragă? A trecut aproape o lună de când...

Deodată Maggie simți că leșină din nou.

– Mamă, șopti ea înecându-se în lacrimi... mamă, te rog să vii la mine... Am nevoie de tine. Te rog... Nu pot să vin acasă.

– Maggie, dragă, dar ce-ai pățit? Mă sperii...

– Nu pot să-ți spun acum. Te rog, vino!

– O să iau primul tren, decise mama ei rapid. Acum culcă-te puțin. Și, indiferent despre ce e vorba, rezolvăm noi. Vrei să-ți aduc ceva?

– Nu. Vino doar tu.

– Nu te îngrijora, draga mea, sosesc.

Maggie puse receptorul în furcă și se târî până-n dormitor unde se urcă în pat și se strânse ghem, cu genunchii la gură. Plânse mult, cu deznădejde. Ajunsese la capătul disperării. Totul îi mergea prost. Ian n-o dorea. Dan o disprețuia. Era însărcinată și nu știa ce să facă.

Dar venea mama ei. Poate ea o va ajuta într-un fel. Era singura ființă care-o iubea. Ostenită fizic și psihic, adormi în cele din urmă, cu obrajii uzi de lacrimi.

La un moment dat fu smulsă din ceața binecuvântată în care se cufundase, de un zgomot enervant. Maggie încercă să-l ignore. Zadarnic. Cineva suna insistent la ușă. Probabil că sosise mama sa.

Maggie se târî din pat până la ușă. Aruncă o privire în oglinda de pe hol. Avea gura umflată și o vânătaie deasupra ochiului drept. Probabil că o va speria pe mama ei, dar n-avea sens să se ascundă față de ea.

Oftă și deschise ușa.

În fața ei stătea Ian Drake. O clipă interminabil de lungă îngheță. După șocul inițial, pe chipul lui apăru oroarea. Inima lui Maggie tresări, neștiind cum să-i interpreteze reacția. Apoi își dădu seama că el se speriase când îi văzuse fața lovită.

– Maggie... murmură el alarmat întinzând mâna ca s-o mângâie. Dumnezeule, ce-ai pățit?

Ea își acoperi fața cu mâinile și-i întoarse spatele.

– Nu, șopti ea rugător.

– Maggie...

Vocea lui era plină de compasiune. O luă pe după umeri tandru și o conduse în camera de zi, unde o ajută să se așeze pe canapea.

– Nu fi supărată, te rog... Trebuia să te văd. Dar nu mă așteptam să te găsesc așa...

Ian oftă cu disperare. Lui Maggie îi era frică să-l privească. Nu știa ce avea de gând. Oare o va respinge din nou? Îi era teamă să-l implore să rămână.

Apoi îl simți îndreptându-se ușor spre ieșire. Disperată, strigă după el:

– Ian!

El se întoarse în loc.

– Nu pleca, șopti ea rugător.

– Nu plec nicăieri. Am lăsat ușa deschisă.

Maggie oftă ușurată. Ian venise s-o vadă. De ce oare? Era nerăbdătoare să afle, dar îi era teamă să-l întrebe. Nu voia să-și mai facă speranțe deșarte.

Ian se întoarse și-și trase un scaun în fața ei. Era atât de aproape încât îi putea distinge toate nuanțele culorii irișilor lui.

– Ce-ai pățit? întrebă el blând.

Maggie îl privi nesigură.

– Nimic, spuse ea încurcată. Pare mai rău ca-n realitate. Dar... N-am știut că vei veni la mine. Mai ales după ce ieri... Credeam că e mama. Trebuie să sosească...

– Maggie, zise el îndurerat, spune-mi ce-ai pățit. Arăți de parcă...

– N-am nimic, serios, evită ea să-i răspundă.

– Cum nimic?! Te-a văzut un doctor?

– Nu. De ce? Nu-i nimic grav. Mi-am zgâriat puțin buza. Nu face din asta un capăt de țară, Ian. Mă faci să mă simt prost.

– Ai sunat-o pe mama ta, spuse el frecându-și sprâncenele și părând că încearcă să-și adune gândurile.

– Da. Aveam nevoie de cineva... Mă simțeam...

– Cine a dat în tine?

Întrebarea lui tăioasă cerea un răspuns clar. Ea îi evită privirile, dar nu reuși să se gândească la o minciună plauzibilă. Când se uită la el, buzele îi tremurară.

– Nu vreau să vorbesc despre asta, murmură ea.

– Să sun la poliție?

– Nu!

– De ce nu? întrebă el neliniștit.

Trebuia să-i spună adevărul.

– Dan, zise ea simplu.

Aerul se încărcă de tensiune. Ian strânse pumnii până i se albiră. Văzându-i furia nestăpânită, Maggie se grăbi să-i dea mai multe explicații.

– A venit la mine azi-dimineață și am scăpat situația de sub control. Era beat, l-am enervat și s-a dat la mine.

– Nemernicul, murmură el înveninat. De ce, Maggie?

Ea oftă simțindu-se din ce în ce mai nefericită.

– Voia să ne împăcăm și nu accepta să-l refuz.

– Te-a... violat? întrebă el privind-o cu teamă amestecată cu groază.

– Nu, răspunse ea repede.

– Dar a încercat! explodă el.

– Nu, pe cuvânt. A fost vina mea. Nu trebuia să spun... Era băut și n-am vrut să-l las să mă sărute... i-am spus că m-am culcat cu un alt bărbat și... Pe el nu l-am lăsat niciodată să se atingă de mine. S-a simțit rănit și n-a mai știut ce face.

– Asta e tot ce i-ai spus, Maggie?

Nu îndrăzni să-l privească în ochi. Era nesigură pe ea. Trebuia să evite un răspuns nesincer.

– De ce ai venit aici, Ian? întrebă ea cu voce firavă.

– Eram îngrijorat din cauza ta, replică el liniștit.

– Îngrijorat?! râse ea amar. Sigur, n-o mai aveai pe Jane Carfield la dispoziție. Ce păcat! Puteai s-o rogi pe ea să verifice.

– Simțeam nevoia să te văd, spuse el ignorându-i sarcasmul.

Inima lui Maggie începu să bată nebunește. Era ceva în expresia lui... Ținându-și respirația întrebă:

– De ce?

– Trebuia să aflu, spuse el cu o figură chinuită. Nu puteam să ignor faptele. M-a chinuit o întrebare, mai ales de ieri, când ai leșinat. Maggie, erai virgină și n-am luat nici o măsură de precauție...

Ian se opri, nereușind să mai continue. Maggie știa ce va urma și simți cum, de groază, i se scurge sângele din vene.

– Ești însărcinată?

Ea îl privi cu ochii mari, prea înspăimântată ca să răspundă.

– Ești însărcinată!

– Da, șopti ea.

El gemu neputincios, acoperindu-și fața cu palmele.

– Dar nu trebuie să-ți faci griji, spuse ea repede. Nu trebuie să-ți asumi responsabilitatea. Eu am vrut-o, nu? Tu m-ai avertizat – o singură noapte. Eu am fost de vină că nu te-am crezut. Voiam să mă iubești. M-am agățat de tine, Ian. Nu eu ți-am spus, tu m-ai întrebat...

Cum el tăcea, și nici măcar nu îndrăznea s-o privească, Maggie explodă:

– Oh, pleacă! Pleacă! Lasă-mă-n pace! Nu mai suport tortura asta.

El se ridică în picioare, dar în loc să se îndrepte spre ușă, se apropie de ea. Printre lacrimile care-i încețoșau privirile, Maggie îl văzu întinzând mâinile ca s-o ia în brațe. Emoțiile o copleșiră. Nu mai știa ce să creadă și reacția ei fu instinctivă. Se retrase speriată și exclamă:

– Nu mă atinge! Nu-ți pasă. Nici măcar n-ai putut să vorbești cu mine. Ai pus-o pe secretară să mă sune. Nu mi-ai adresat nici măcar un cuvânt! Nu mai vreau nimic de la tine, mă auzi? Nimic! Ești liber să faci ce vrei, ești liber să pleci. Nu mă atinge!

Era un țipăt de disperare. Încercă să-l lovească, dar el o cuprinse în brațe cu blândețe și reuși s-o potolească. Maggie își lăsă capul pe umărul lui și începu să plângă încetișor. El o mângâie pe spate încercând s-o calmeze.

Maggie voia să nu se mai desprindă din îmbrățișarea lui. O acceptă în tăcere, știind că până la urmă el tot va pleca. N-o iubea.

– Acum lasă-mă, Ian, spuse ea desprinzându-se din brațele lui. Ai fost drăguț cu mine. N-o să mă prăbușesc.

Mândria ascunsă din vorbele ei îl impresionă pe Ian, care o strânse din nou în brațe.

– Maggie... Dumnezeule... oftă el cu disperare.

Ei îi venea să-l roage să nu-i spună nimic, decât s-o iubească, dar deja își călcase prea mult pe inimă. Îi simți atingerea mângâietoare păr.

– Maggie, mă asculți? întrebă el rugător.

– Da, te ascult, murmură ea morocănos, anticipând ce avea el să-i spună.

Nimic bun.

El o ajută să se așeze pe canapea și, luându-i mâinile într-ale sale, privind-o cald în ochi, întrebă:

– Pot să-ți aduc ceva? Un ceai cald?

– Nu, mulțumesc. N-am nevoie de nimic. Te ascult, Ian.

El își îndreptă spatele și începu să-și frece neliniștit palmele una de cealaltă.

– N-aveai de gând să-mi spui, nu?

– Cum puteam? întrebă ea amar. Ai fi spus că te șantajez. Nu-mi ești dator cu nimic.

Ian își trase un scaun în fața ei și, mângâindu-i obrajii, oftă și spuse:

– Am zis o mulțime de prostii... Dintr-un instinct de autoapărare. Eram obsedat de ideile mele preconcepute despre viață. Îmi pare rău că te-am lăsat să treci singură prin iadul ăsta. Nu știu cum să-ți spun... Mi se pare că dacă-ți cer iertare nu e destul. Dar îmi pare sincer rău, Maggie. Te rog să mă crezi. Știu că am fost un nemernic. Și ieri... de neiertat, spuse el trecându-și neliniștit degetele prin păr. Până ieri nu

m-am gândit la consecințe... Dar tu... trebuie să te gândești ce vrei să faci cu sarcina, Maggie. E copilul nostru...

Cuvintele lui o zăpăciră complet pe Maggie. Lucrurile luaseră o întorsătură total neașteptată și nu știa cum să reacționeze.

– Înțeleg, șopti ea. Și ce crezi că ar trebui să fac, Ian?

– Maggie, indiferent ce salariu câștigi sau cât de independentă ești, un copil nu poate fi crescut cum trebuie de o mamă singură. Ar fi mai bine pentru tine, pentru copil să... Eu v-aș putea asigura un trai îndestulat... dacă ai accepta să te căsătorești cu mine.

– Să mă... căsătoresc cu tine!

Ce făcea Ian? O cerea în căsătorie? Nu-i venea să creadă. Și de ce? Dintr-un simț al datoriei? Nu voia ca propriul lui copil să aibă o viață nefericită, așa cum avusese el?

Soneria stridentă o făcu să tresară, smulgând-o din torentul de gânduri. Maggie îi aruncă lui Ian o privire încurcată, apoi se ridică și se grăbi spre ușa de la intrare spunând:

– E mama.

Din nefericire sosirea mamei sale era total inoportună. Dar dacă Ian era hotărât s-o ia de nevastă, își va menține propunerea. Și Maggie avea nevoie de timp ca să cântărească implicațiile.

Ametită, uită că avea fața rănită și deschise ușa.

Capitolul 11

– Slavă Domnului! exclamă mama ei. Începusem să-mi fac griji că... Vai, Maggie!

Ea își privi încurcată mama. Apoi își aminti că nu arăta prea bine.

– Hai, intră, spuse Maggie repede, dorind să câștige timp înainte să-i dea explicații.

Îi luă bagajul din pragul ușii, apoi o trase de mânecă și o zori înăuntru.

– Vai, dragă, biata ta față frumoasă! se văită Fay Tarrington luându-și obrajii în palme. Ce Dumnezeu....

Se opri brusc văzându-l în camera de zi pe Ian, care se ridicase în picioare ca s-o întâmpine.

– Doamnă Tarrington, spuse el pe un ton curtenitor, întinzând mâna dreaptă, eu sunt Ian Drake.

– Drake? repetă Fay făcând legătura. Oh, da, domnule Drake, dumneavoastră sunteți șeful agenției la care lucrează Maggie, nu? Sau mă înșel?

– Nu vă înșelați, doamnă, spuse Ian zâmbind.

– Atunci de ce...?

– Mamă, lasă asta. Relaxează-te puțin.

– Draga mea, dar tu ce-ai pățit la față? Ai avut un accident la serviciu?

– Nu. Mi s-a întâmplat azi-dimineață, înainte să mă suni. De asta eram supărată.... Ian a trecut pe la mine, ca prieten.

– Aha! făcu Fay Tarrington măsurându-l pe Ian Drake din cap până-n picioare. Credeam că m-ai rugat să vin la tine pentru câteva zile...

– Exact, mamă. Mă bucur că ai putut să vii. Îți mulțumesc, spuse ea sărutând-o pe obraz și strângând-o afectuos în brațe.

– Maggie, vrei să duc bagajul în dormitor? interveni Ian.

– Da, te rog.

Fay Tarrington îl privi curioasă pe Ian și apoi aruncă o privire întrebătoare spre Maggie.

– Vrei o cafea sau un ceai, mamă? întrebă ea abținându-se să zâmbească.

– Mi-ar prinde bine o băutură caldă. O cafea, te rog.

– Ian, cafea?

– Da, te rog, spuse Ian îndreptându-se spre dormitor cu bagajul în mână.

Deci intenționa să mai rămână și nu părea deranjat de venirea mamei ei. Maggie intră în bucătărie. Fay Tarrington, o urmă cu o privire plină de întrebări și neliniști.

– Maggie, ce se petrece aici? întrebă ea șoptit. Și fața ta! Arată îngrozitor! Mi-am făcut griji din cauza ta. Trebuia să vii în weekenduri acasă...

– Iartă-mă, mamă. N-am vrut să te îngrijorez.

Deocamdată nu putea să-i explice mare lucru, pentru că nici ea nu știa cum stăteau lucrurile.

– Și ce caută Ian Drake aici? Până acum nu mi-ai spus că sunteți prieteni.

– El este bărbatul despre care-ți vorbeam, mamă, spuse ea repede.

Fay Tarrington îl văzu pe Ian apărând și se grăbi să iasă din bucătărie.

– Maggie, de ce nu stai liniștită? întrebă el. Lasă-mă pe mine să fac cafeaua.

– Nu, mulțumesc. Mamă, ține-i tu companie lui Ian până termin eu aici.

– Bine, spuse Fay Tarrington privindu-l pe Ian suspicios. Veniți, domnule Drake. Aș vrea să stau puțin de vorbă cu dumneavoastră.

Lui Maggie i se strânse neplăcut stomacul. Din tonul mamei sale, părea că voia să-l ia la întrebări.

Cei doi se retraseră în camera de zi. Ian se așeză pe fotoliu, iar Fay Tarrington pe scaunul opus.

– Am aflat de la Maggie că sunteți logodit și că urmează să vă căsătoriți cu o femeie drăguță, deschise mama ei spinosul subiect.

– Singura femeie drăguță cu care urmează să mă căsătoresc, doamnă, este fiica dumneavoastră, răspunse Ian calm și direct.

Inima lui Maggie tresări și se grăbi să termine de preparat cafeaua ca să nu piardă nici un cuvânt din conversație.

– Ei, domnule Drake... începu Fay încercând să-și păstreze sângele rece.

– Ian.

– Trebuie să recunosc – m-ați luat total prin surprindere.

– Îmi pare rău. Dar e mai bine să vă spun de la început care sunt intențiile mele, ca să puteți înțelege situația.

– Ei, dar nu vă cunosc, domnule Drake, și nu pot înțelege situația.

– E foarte simplu!

Amândoi întoarseră capetele spre Maggie, care intervenise hotărât și neașteptat în discuție.

– Mamă, trebuie să-ți spun ceva, pentru că mai devreme sau mai târziu vei afla. Sunt însărcinată. Ian vrea să se căsătorească cu mine pentru că îi port copilul. Îmi pare rău, dar așa stau lucrurile.

Figura lui Fay Tarrington exprima îngrijorarea.

– Și cealaltă femeie? întrebă ea neliniștită.

– Am rupt logodna cu Pat la câteva zile după ce Maggie a rupt logodna cu Dan, explică Ian precis. Atunci am crezut că-mi doresc doar să fiu liber, dar mi-am dat seama că m-am înșelat.

– Ești sigur de asta, Ian? întrebă Maggie tăios. Nu crezi că e prematur să te legi de un copil nenăscut? Cine știe? Poate că nu voi reuși să duc sarcina până la capăt.

– Maggie!

Exclamația scandalizată a lui Fay o făcu pe Maggie să se înroșească. Se întoarse în bucătărie, rușinată de ieșirea ei, neintenționând să-și ceară iertare. Încă nu putea uita clipele de suferință la care o supusese Ian.

Așeză cestile de cafea pe o tavă, cu mâinile tremurânde, și intră în camera de zi cu buzele strânse, tăcând cu încăpățânare. Mama ei îi aruncă o privire îngrijorată în timp ce Maggie se așeză pe marginea canapelei. Dacă Ian voia s-o ceară în căsătorie trebuia s-o convingă că intențiile lui erau serioase.

– Domnule Drake, începu Fay Tarrington, întotdeauna am considerat că apariția unui copil nu e un motiv serios pentru o căsătorie solidă. Aveți simțul onoarei, ceea ce vă ridică foarte mult în ochii mei, dar dacă acesta e singurul motiv pentru care vreți să vă căsătoriți cu fiica mea...

– Nu e singurul motiv, doamnă Tarrington, o asigură el calm, dar e singurul în care crede Maggie. Felul în care m-am purtat cu ea până acum e regretabil. Din nefericire nu pot schimba trecutul. Sper să mă revanșez față de ea pe viitor.

– În cazul în care va exista un viitor, interveni Maggie tăios. Nu face presupuneri, Ian. Încă n-am spus da.

– Știu că te-am rănit profund, spuse el privind-o tandru. Știu că ai toate motivele să mă respingi, dar nu vorbesc despre rațiune, Maggie, ci despre nevoie. Bănuiesc că acum crezi că sunt ultimul bărbat de care ai nevoie. Dar îți cer să-ți amintești ce mi-ai spus acum câte-

va săptămâni. Să-ți amintești ce am trăit amândoi acum câteva săptămâni. A fost ceva unic și special. În ciuda egoismului meu prostesc nu poți nega ceea ce am trăit împreună. Avem nevoie unul de celălalt. Vom fii părinții copilului pe care l-am conceput împreună fie că ne place sau nu... Poți să spui da, Maggie. Aici, de față cu mama ta, putem începe să ne facem planuri de nuntă.

– Așa, pur și simplu! pufni Maggie plină de resentimente. Te aștepți să accept ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ieri nici nu puteai să stai de vorbă cu mine și azi vrei să-ți accept propunerea de căsătorie. Ai dreptate, ridică ea tonul. Am toate motivele să-ți resping propunerea. Și am mari rezerve să-mi doresc să devii soțul meu. E bine că-ți amintești de noaptea „aceea". E singura în care m-ai făcut fericită. Nu sunt chiar atât de disperată încât să mă căsătoresc cu un bărbat care nu mă dorește pe mine la fel de mult ca și pe copil.

– Copilul... insistă el. Sunt tatăl lui și eu... te doresc pe tine, Maggie. Tot ce ți-am spus până ieri a fost minciună. Am încercat să mă lupt cu tine, cu sentimentele pe care mi le trezeai. Dar nu mai pot, nu mai vreau. Spune-mi ce-ți dorești, și-ți voi da.

– Chiar atât de mult înseamnă un copil pentru tine, Ian? întrebă ea, impresionată de vehemența cu care vorbea.

– Fericirea ta înseamnă și mai mult pentru mine.

– De când? întrebă ea scuturând din cap neîncrezătoare.

– De când mi-am dat seama cât de prost sunt să-ți resping dragostea.

Tonul lui sincer și ochii lui implorau o șansă. Maggie voia să-l creadă, avea nevoie să-l creadă. Dar îi era teamă. O privi rugător pe mama sa, dar Fay Tarrington se uita cu atenție la Ian.

– Mamă?

Mama ei o privi cu simpatie, dar Maggie era prea confuză ca să-și exprime îndoielile care-i asaltau sufletul. Ridică neputincioasă din umeri. Fay Tarrington se ridică în picioare și se apropie de ea. O strânse ușor de umăr pe Maggie și, când o privi, ochii i se umplură de dragoste și înțelegere.

– Doar tu știi dacă poți găsi resurse să-l ierți, Maggie, șopti ea. Dar îmi amintesc ce mi-ai spus de Crăciun. Acum el se întoarce la tine. Nu te pot forța să iei o decizie. Cred că e mai bine să mă duc la un film și să vă las pe amândoi să vă rezolvați singuri conflictul. Bine?

– Bine, mamă. Dar te vei întoarce, da?

– Desigur, zâmbi Fay Tarrington cald. Voi veni să-ți pregătesc cina și să te bag în pat. De asta-s făcute mamele.

– Mulțumesc, mami, șopti Maggie strângându-i mâna, plină de recunoștință.

Fay Tarrington se întoarse spre Ian care se ridicase în picioare.

– Am încredere că nu o vei mai răni din nou pe fiica mea, domnule Drake. Impresia mea despre tine nu e importantă acum, dar pari un bărbat onorabil și cred că o iubești sincer.

– Vă mulțumesc pentru încredere, doamnă Tarrington, răspunse el grav.

Apoi o conduse la ușă și se întoarse la Maggie. Ea nu se clintise din loc. Îi era teamă de ceea ce simțea, de ceea ce auzea. Își sprijini coatele de masă și-și lăsă fruntea în palme. Îl privi pe Ian plină de resentimente, apropiindu-se. Părea nesigur pe el și asta o făcea să se simtă mai bine. Oare el renunțase la zidul pe care-l ridicase între ei doi? Sau doar îi arunca o privire de pe metereze?

– Maggie... murmură el neputincios, atingându-i părul mătăsos.

Ea se retrase și îl privi în ochi, dorindu-și atât de multe de la el, dar simțindu-se incapabilă să-i ceară ceva.

O ridică cu blândețe în picioare, apoi încet, atent să nu întâmpine rezistență, o îmbrățișă cu tandrețe. Maggie nu se împotrivi. Stătea în brațele lui dorindu-și ca el să-i răspundă nevoilor, dar având prea puțină încredere și speranță.

– Maggie... șopti el în părul ei mângâindu-i obrajii. Știu că ți-e greu să mă crezi acum, după ce te-am respins de atâtea ori, atât de brutal și categoric. Și mie mi-a luat mult ca să-mi dau seama ce vreau cu adevărat. Dar acum știu, Maggie. Te iubesc atât de mult. Am nevoie de tine mai mult decât poți avea nevoie de o ființă umană. E adevărat, îmi doresc copilul. Dar pe tine te doresc și mai mult. Nu mă simt împlinit fără tine.

Cuvintele lui erau ca un drog dulce care-i îmbăta inima.

– Te rog, Ian, încercă ea să-i reziste, nu sunt chiar așa de proastă. Te-ai descurcat foarte bine și fără mine de Anul Nou.

– Nu, Maggie, mi s-a frânt inima, recunoscu el. Te-am dorit dintotdeauna. De când te-am respins ultima oară am trecut printr-un iad. De zeci de ori am vrut să mă întorc la tine și să-mi cer iertare. Dar mă stăpâneam. Credeam că n-am nevoie de dragoste. Nu-mi place să fiu vulnerabil, Maggie, dar nu mai suport singurătatea, nu mai suport să nu te am. În ultimele două săptămâni am crezut că mă urăști pentru că te-am făcut să suferi atât. Meritam să fiu urât de tine, dar ieri... când ai leșinat...

Își trecu neliniștit degetele prin părul ei, încercând parcă să se convingă că era vie.

– Oh, Dumnezeule! Cât îmi doream să te iau în brațe și să am grijă de tine! Dar știam că te rănisem destul și de aceea te-am lăsat în grija altora. Nu credeam că mai suporți să te ating. Am rugat-o pe Jane Carfield să te sune ca să vadă dacă te simți bine. Mi-era teamă că mie îmi vei închide telefonul. Și azi... Azi n-am mai rezistat. Eram hotărât să-mi încerc șansa, să mă folosesc de toate argumentele – de copil, de orice – ca să-mi accepți propunerea. Am fost egoist, Maggie, dar jur că voi face orice să te recâștig, dacă mă lași. Spune-mi că nu e prea târziu!

Rugămintea disperată era ca un ecou al sufletului ei. În acel moment Maggie simți căzând și ultimul zid de rezis-

tență. Își lipi palmele de pieptul lui, simțindu-i bătăile repezi ale inimii. Știa că respirau împreună. Oftă plină de mulțumire și se ghemui la pieptul lui.

– Nu trebuie să-mi recâștigi dragostea, Ian, murmură ea fericită. E a ta. A așteptat de mult doar acceptarea ta.

Simți cum inima lui tresare. Apoi degetele lui îi mângâiară obrajii orbește, parcă asigurându-se că e adevărat ceea ce trăia. O privi neîncrezător, cu mirare, fericire și ușurare.

– Maggie, ești cea mai bună ființă pe care am cunoscut-o vreodată. O să am grijă de tine toată viața mea.

Era atâta emoție profundă în vorbele lui încât Maggie nu mai avu nici o îndoială. Ian o iubea! Îi zâmbi din tot sufletul, cuibărindu-se la pieptul lui. El o ridică în brațe și se așeză pe canapea.

– O să am grijă de tine, Maggie, continuă el. Îți promit. Trebuia să fiu aici, alături de tine, azi-dimineață, ca să nu las să ți se întâmple nimic.

– Nu mai contează. Acum ești aici...

– O să ne căsătorim cât de curând posibil, declară el ferm.

– Da, fu ea de acord, atât de fericită încât era incapabilă să mai adauge ceva.

– Vrei un inel de logodnă elegant?

– Nu neapărat, zâmbi ea. Te vreau doar pe tine. Dar cred că trebuie s-o întrebăm și pe mama. S-ar simți exclusă dacă nu i-am cere părerea.

– Sper s-o câștig și pe mama ta.

– O vei câștiga. Ea nu-și dorește decât fericirea mea. Și să mă vadă măritată. Și să-i fac nepoți.

– Le vom avea pe toate, Maggie... Doamne, cum mă vei putea ierta?

– Să uităm trecutul, Ian, spuse ea sărutându-l. Nu vreau să mai pierd nici o clipă. Vreau să fim fericiți toată viața. La urma urmei suntem stăpânii ei, îl tachină Maggie.

– Așa e, zâmbi el. Doi piranha într-un acvariu. Vom face un cuplu de pomină.

– Așa e!

– Ești magică, vrăjitoarea mea minunată, declară el.

Și magică era și dragostea dintre ei, care pulsa vie și împărtășită.

Sfârșit